

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2023

Πατησίων 88, 104 34 Αθήνα

Ευρώ 0,01

Τεύχος **111**^{ον}

Άρθρα

***Συμπεριφορά Συρίας και Ελλάδος έναντι Τουρκίας**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ

***Τι μας έδειξε η Ουκρανία – Βληματοκεντρικός και “μεταπυρηνικός” πόλεμος**

Του καθηγητού κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

***Ελλάδα και Τουρκία σε πορεία σύγκρουσης. Σύγκριση Ενόπλων Δυνάμεων.**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλιτζώη

*** Ο Νέος Πρόεδρος τής ΚΔ, η Ασφάλεια και η ΔΔΟ**

τού Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

***Ελληνοτουρκικά. Μύθοι και πραγματικότητα για το Πρώτο Πλήγμα**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτη Γκαρτζονίκα

***Ελληνοτουρκικά: «Και τι θέλετε να κάνουμε, πόλεμο»;**

Του κ. Θωνοσ Φλωράτου

***Τι διδάσκει την Ελλάδα ο πόλεμος στην Ουκρανία**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη

***Ουκρανία, εθνική διχόνοια και εθνικό συμφέρον**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ

***Πόσο μπορεί να παραταθεί ο πόλεμος στην Ουκρανία**

Του κ. Κώστα Ράπη

***Η Ευρώπη 2.0 ξεκινάει με την Ελλάδα και την Κύπρο**

Ο Μ. Ρούμπιν στην «Κ»

***Ο Ναφτάλι Μπένετ αποκαλύπτει: Η Δύση επιθυμεί συνέχιση του πολέμου στην Ουκρανία και όχι ειρήνη.**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλιτζώη

***Πως μπορείς να θέσεις τους Τούρκους επιχειρησιακά εκτός Αιγαίου**

Του καθηγητού κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

***Εθνική σπατάλη η μη αξιοποίηση της εφεδρείας**

Του κ. Ιπποκράτους Χατζηαγγελίδη

***Η Δύση εκστρατεύει και πάλι προς ανατολάς...**

Του καθηγητού κ. Γεωργίου Μαργαρίτη

***Τα «Αμερικανικά Συμφέροντα», F16, ενέργεια, χάρτης Μπάιντεν/Χόκσταιν και το ΟΧΙ μας**

Της κας Φανούλας Αργυρού

***Η νοσταλγία της νιότης**

Του κ. Προκοπίου Παυλοπούλου

***Παγκοσμιοποίηση, γεωπολιτική ισχύς και Ευρωπαϊκή Ένωση**

του Οικονομολόγου κ. Χρήστου Κανελλοπούλου

***Οι επιπτώσεις της γήρανσης του πληθυσμού έως το 2060**

Της κυρίας Δήμητρας Μανιφάβα

***Ζήτω η Παγκόσμια Παραροσύνη!**

Του κ. Παναγιώτη Καραφωτιά

***Ελλάδα: Τραγική δεξαμενή αφαιμάξης**

Του κ. Παναγιώτη Καραφωτιά

Δοκίμια

***Ερμηνεύοντας τον τρόπο σκέψεων, δηλώσεων και**

προθέσεων των όσων καθημερινά μας βομβαρδίζουν τον εγκέφαλο

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

***Με μια Ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χρήστου Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

Α λα Γκρέκα

Η ΑΠΟΘΕΩΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Α λα Τούρκα

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Αγαπητά μέλη και φίλοι

Για μια ακόμη φορά τα εθνικά μας θέματα και ο πόλεμος στην Ουκρανία μονοπώλησαν την επικαιρότητα διεθνώς. Ο νέος χρόνος 2023, ξεκίνησε όπως τελείωσε ο προηγούμενος, με μια Τουρκία αναθεωρητική, προσβλητική, παραβατική, επιθετική και γενικά όλο και πιο επικίνδυνη, όχι μόνο από τις λεκτικές ακρότητες και προσβολές, αλλά και από τις στρατιωτικές ενέργειες, όπως την επιθετική στάση των τουρκικών ΑΦ, με 74 εμπλοκές τον Ιανουάριο, καθώς και οι περισσότερες παραβιάσεις του Εθνικού Εναερίου Χώρου (ΕΕΧ) και οι υπερπτήσεις άνωθεν ελληνικών νήσων, γινόταν από ΜΕΑ. Έτσι τον Ιανουάριο είχαμε 321 παραβιάσεις κάθε μορφής του ΕΕΧ, τον Φεβρουάριο 58 και τον Μάρτιο (μέχρι 16/3) μόνο 26, που όμως έγιναν μόνο σε μία ημέρα την 14/2/23, ενώ τις άλλες μέρες καμιά παραβίαση. Ο παράγων που προκάλεσε την αλλαγή αυτή ήταν ο βιβλικός σεισμός που έγινε στην ανατολική Τουρκία την 6η Φεβρουαρίου, ισχύος 7,8 Ρίχτερ, που ισοπέδωσε δεκάδες πόλεις και χιλιάδες χωριά, προκαλώντας μια τεράστια καταστροφή και τον θάνατο τουλάχιστον 54 χιλιάδων ανθρώπων και χιλιάδων αγνοούμενων. Ο σεισμός, στην ουσία δύο σεισμοί, έλαβαν χώρα κοντά στη τριπλή επαφή μεταξύ των πλακών της Ανατολίας, της Αραβικής και της Αφρικανικής και είχε επίκεντρο 34 χιλιόμετρα δυτικά της πόλης Γκαζιαντέπ με εστιακό βάθος τα 18 χιλιόμετρα και έπληξε όχι μόνο την περιοχή της ΝΑ Τουρκίας, με πληθυσμό 12.000.000 ανθρώπων, αλλά και την ΒΔ Συρία, με τουλάχιστον 5.000 νεκρούς. Η Ελλάδα ήταν η πρώτη χώρα που προσέτρεξε για βοήθεια στέλλοντας διασώστες, που με την δράση τους, την γενναιότητα και την αποφασιστικότητα τους ανέσυραν εγκλωβισμένους, με αποτέλεσμα να αποσπάσουν τον θαυμασμό και την επικρότηση της τουρκικής κοινωνίας, αλλάζοντας άρδην τα αισθήματα έχθρας που επί μήνες καλλιεργούσε το καθεστώς Ερντογάν. Έτσι, ως φαίνεται προς το παρόν, ότι το τοξικό και δηλητηριώδες κλίμα κατά της Ελλάδος μειώθηκε εντυπωσιακά από την βοήθεια της Ελλάδος που εκτός από διασώστες, έστειλε και μεγάλη ανθρωπιστική βοήθεια. Σε αυτή την τραγωδία της γείτονος, ο στρατός και ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός αφοσιώθηκε στην παροχή βοήθειας των σεισμοπαθών, στην ασφάλεια των περιουσιών και στην βοήθεια της απομάκρυνσης των ερειπίων, μεταφορά τροφίμων κλπ, οπότε η επιθετική στάση της σχεδόν μηδενίστηκε. Επομένως, ένα κλίμα καλών σχέσεων, έστω και προσωρινών, αναδύθηκε, που είναι καλοδεχούμενο.

Και μέσα σε αυτό το περιβάλλον, η Τουρκία οδηγείται σε προεδρικές και βουλευτικές εκλογές την 14η Μαΐου και αντιμέτωποι θα είναι οι δύο κύριοι αντίπαλοι, ο πρόεδρος Ερντογάν και ο Συνασπισμός 6 κομμάτων με επικεφαλής του πρόεδρο του Κεμαλικού κόμματος Κιλιτζίρογλου, ο οποίος προηγείται μεν στις δημοσκοπήσεις με περίπου 13%, αλλά πολλοί αναλτές θεωρούν ότι θα έχουμε ένα θρίλερ και ότι ο Ερντογάν είναι «πολύ σκληρός για να πεθάνει».

Στην Κύπρο έγιναν προεδρικές εκλογές και εκλέχθηκε πρόεδρος της κυπριακής δημοκρατίας, ο πρώην ΥΠΕΞ κ. Χριστοδουλίδης. Και η Ελλάδα οδεύει προς εκλογές, με άγνωστη ακόμη ημερομηνία και εκτιμώμενη στο δεύτερο 15νήμερο του Μαΐου. Όμως το γεγονός που συγκλόνησε την

Ελλάδα και έκανε τους Έλληνες να πονέσουν και να κλάψουν. Ήταν μια ανείπωτη τραγωδία, όταν το βράδυ της 1ης Μαρτίου συνέβη το μεγαλύτερο σιδηροδρομικό ατύχημα της Ελλάδος, όταν δύο τρένα, στην είσοδο των Τεμπών συγκρούστηκαν επί μιας σιδηροδρομικής γραμμής, λόγω σωρείας ανθρώπινων λαθών και κρατικών εγκληματικών παραλείψεων, αμέλειας, αδιαφορίας και απαξίωσης των ελληνικών σιδηροδρόμων. Το αποτέλεσμα αυτής της τραγωδίας ήταν 57 νεκροί, πολλοί τραυματίες, αλλά το τραγικότερο ήταν, ότι οι περισσότεροι νεκροί ήταν νεαρά παιδιά, φοιτητές που πηγαίνουν στην Θεσσαλονίκη μετά το τριήμερο της Καθαράς Δευτέρας. Η Ελλάδα συγκλονίστηκε και το πολιτικό σύστημα δημιούργησε κλίμα πολιτικής αντιπαράθεσης με αλληλοκατηγορίες περί ευθυνών και παραλείψεων, Η δε κοινωνία με μαζικές διαμαρτυρίες στις μεγάλες πόλεις ζητεί διερεύνηση, απόδοση δικαιοσύνης, τιμωρία ενόχων και ασφαλείς σιδηροδρόμους. Έτσι μέσα σε αυτό το κλίμα οδύνης για τα νεκρά παιδιά μας και οξείας πολιτικής αντιπαράθεσης οδηγούμαστε σε εκλογές, μάλλον τον Μάιο.

Στον συνεχιζόμενο πόλεμο στην Ουκρανία θα εστιάσουμε στην πολιορκία της πόλης Μπαχμούτ στο Ντονμπάς, όπου το Μπαχμούτ γίνεται το σύμβολο της ουκρανικής αντίστασης, αλλά ταυτόχρονα και η «κρεατομηχανή» κατά τον πρώην Σακερ του ΝΑΤΟ στρατηγό Κλάρκ, λόγω των τεραστίων απωλειών των Ουκρανών, παρά τις συμβουλές των Αμερικανών για εγκατάλειψη της πόλης καθώς σπαταλώνται τεράστιοι ανθρωπίνιο πόροι και οπλικά συστήματα, που θα χρειαζόταν, για μελλοντικές ουκρανικές ενέργειες, πλην όμως ο πρόεδρος Ζελένσκι δεν συμφωνεί. Ένα δεύτερο γεγονός, πολύ σημαντικό είναι το άρθρο του πολυβραβεμένου Αμερικανού δημοσιογράφου Σέιμουρ Χερς, που ισχυρίζεται ότι η καταστροφή των αγωγών Φ/Α Nord Stream 1 και 2, τον Σεπτέμβριο 2022, έγινε από ομάδα δυνάμεων του αμερικανικού ναυτικού, με την βοήθεια της Νορβηγίας, μια πολύ βαριά κατηγορία, που η Γερμανία, Γαλλία και Ολλανδία -ιδιοκτήτες των αγωγών- δεν αντέδρασαν, πράγμα πολύ περίεργο, αφού η πράξη αυτή θεωρείται τρομοκρατική ή πολεμική ενέργεια καταστροφής περιουσιακών στοιχείων και δη συμμαχικής χώρας. Τέλος να αναφέρουμε δύο ειρηνευτικά σχέδια που προτάθηκαν και δεν έγιναν αποδεκτά από την Ουκρανία (και τις ΗΠΑ), το ένα της Κίνας και το άλλο των Γερμανίας, Γαλλίας και Βρετανίας (δεν δημοσιεύτηκε), που όπως αποκάλυψαν διεθνή έντυπα, συνιστούσαν στον πρόεδρο της Ουκρανίας να αποδεχθεί την απώλεια των εδαφών που κατέχει σήμερα η Ρωσία. Και ως επίλογο να εκφράσουμε τις βαθιές μας ανησυχίες για την κατάσταση στον Ειρηνικό Ωκεανό, όπου η Κίνα κατηγορεί τις ΗΠΑ, ως την μέγιστη απειλή ασφάλειας παγκοσμίως, με την προβολή ισχύος της συμφωνίας AUKUS και ότι υπάρχει κίνδυνος να επαληθεύσουν την θεωρία του καθηγητή του Χάρβαρντ Γκράχαμ Άλισον, για την «Παγίδα του Θουκυδίδη» και να οδηγηθούν σε πόλεμο.

Μάρτιος 2023.

Αντγος (ε.α.) Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης,
M.Sc. στην Γεωπολιτική από το ΕΚΠΑ
Πρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037

Εκδότης-Διευθυντής: Ιωάννης Μπαλτζώης

Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος

Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος

Συντ/κή Ομάδα: Αλεβίζος Δ., Δ. Ηλιόπουλος, Δουδούμης Γ, Κατελούζος Δ

DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος

Εκτύπωση: ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ Α.Ε. Τηλ: 2105743410

Γραφεία: 28ης Οκτωβρίου 88

TK 104 34 Αθήνα

Τηλέφωνα: 210 8211025

210 8211056

E-mail: elisme@elisme.gr

Διαδίκτυο: www.elisme.gr

ΣΙΣΗΡΟΘΡΟΝΙΣΤΗ

Συμπεριφορά Συρίας και Ελλάδος έναντι Τουρκίας

Του Αντιναύαρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ
Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔΑντιπροέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Η Ρωσία μεθόδευσε μία συνάντηση στην Μόσχα στις 15 και 16 Μαρτίου 2023, των Υφυπουργών εξωτερικών Ρωσίας, Συρίας, Τουρκίας και Ιράν προκειμένου να τεθούν οι βάσεις μελλοντικής συναντήσεως των αντιστοίχων Υπουργών εξωτερικών. Βασικός σκοπός της συναντήσεως ήταν η προσέγγιση Συρίας και Τουρκίας, αφού η Μόσχα και Τεχεράνη διατηρούν με αμφοτέρους αγαστές σχέσεις.

Η Ρωσία στηρίζει έμπρακτα το καθεστώς Άσαντ από το 2015 με στρατιωτική ενεργό παρουσία. Ο Πρόεδρος Άσαντ ενεθάρρυνε πρόσφατα την Ρωσία να επεκτείνει τις στρατιωτικές βάσεις στην χώρα του σε μόνιμη βάση και ανεγνώρισε τις ουκρανικές επαρχίες που έχουν κατακτηθεί ως ρωσικές. Η προσδοκία για την προσέγγιση Συρίας και Τουρκίας βασίσθηκε κυρίως στους ακόλουθους παράγοντες:

1. Η εξάρτηση της Συρίας από την Ρωσία, προσδίδει στην Μόσχα αυξημένη δυνατότητα επιρροής (εάν όχι πίεσεως) προς την Συρία.

2. Η επιρροή του Ιράν στην Συρία θεωρείται δεδομένη αφού την βοηθά υλικοτεχνικά αλλά και με παραστρατιωτική παρουσία.

3. Οι καταστροφικές επιπτώσεις του σεισμού σε Τουρκία και Συρία θέτουν ζητήματα προς κοινή αντιμετώπιση και περιορίζουν τις δυνατότητες στρατιωτικών συγκρούσεων.

4. Η πρόσφατη Συμφωνία Ιράν και Σαουδικής Αραβίας (με κινεζική πρωτοβουλία) διευκολύνει περαιτέρω την προσέγγιση Τουρκίας και Συρίας.

5. Το καθεστώς Ερντογάν επιθυμεί την προσέγγιση με την Συρία, λόγω προεκλογικών αντιπολιτευτικών κατηγοριών στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής.

6. Οι Κούρδοι και οι αυτονομιστικές τάσεις τους αποτελούν κοινό πρόβλημα των δύο κρατών τα οποία επιπλέον θεωρούν ότι η Δύση στηρίζει το κουρδικό κίνημα. Η Άγκυρα θα προτιμούσε να έχει στα νότια σύνορά της την Δαμασκό αντί των Κούρδων.

7. Μετά από πολυετή πόλεμο στο εσωτερικό της, με επιπτώσεις στην εδαφική ακεραιότητα και την ανεξαρτησία της, η Συρία αντιμετωπίζει καταστροφές, φτώχεια, διχασμό και τεράστια κοινωνικά προβλήματα. Κάθε ειρηνική διευθέτηση με γειτονικό κράτος, όπως η Τουρκία, θα αποτελούσε διακαή επιδίωξη.

8. Επιπλέον ρωσικό δέλεαρ αποτελεί η άσκηση επιρροής προκειμένου να επανέλθει η Συρία στον Σύνδεσμο Αραβικών Κρατών από τον οποίο απουσιάζει από το 2011.

Παρά τις ανωτέρω παραμέτρους που θέτουν τον Πρόεδρο της Συρίας «με την πλάτη στον τοίχο» και τον καθιστούν εύαλωτο σε πιέσεις, η συνάντηση ανεβλήθη επ' αόριστον. Ο Πρόεδρος Άσαντ επεσήμανε ξεκάθαρα τον αρνητικό ρόλο της Τουρκίας στην περιοχή, ως κράτος εισβολής και κατοχής σε βόρειες επαρχίες της χώρας του. Επιπλέον έθεσε ως προϋπόθεση προσπάθειας προσεγγίσεως, την πλήρη απόσυρση των τουρκικών στρατευμάτων από την Συριακή επικράτεια, την μη υποστήριξη τρομοκρατικών ομάδων (Συριακή αντιπολίτευση που πρόσκειται στην Τουρκία) και επιστροφή στην κατάσταση προ του πολέμου στην Συρία. Τέλος ο Πρόεδρος Άσαντ δήλωσε ότι βασίζεται μεν στην ρωσική διαμεσολάβηση αλλά στην βάση του διεθνούς δικαίου, στην αναγνώριση της κυριαρχίας και εδαφικής ακεραιότητας των χωρών,

στην απόρριψη της τρομοκρατίας και στην απομάκρυνση των παρανόμων ξένων ΕΔ από την Συρία.

Σε αντίθεση με το παράδειγμα της Συρίας, στην Ελλάδα της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, των διμερών συμμαχιών και τριμερών αξόνων, στην μη διαμελισμένη Ελλάδα στην επικράτεια της οποίας δεν μαίνονται συγκρούσεις, εξελίσσεται μία οξύμωρη και παγκοσμίως πρωτότυπη κατάσταση. Η Ελλάς είναι έτοιμη ανά πάσα στιγμή για διάλογο με την Τουρκία που απειλεί την ύπαρξή της.

Η Τουρκία παραμένει ανυποχώρητη στην «Γαλάζια Πατρίδα» και τις «Γκρίζες Ζώνες», δεν δέχεται ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα στα νησιά μας, θεωρεί αιτία πολέμου την επέκταση των χωρικών μας υδάτων, αμφισβητεί την κυριαρχία του συνόλου των νήσων του Α. Αιγαίου εάν δεν αφεθούν όπλα, επιδιώκει την απόσχιση της Θράκης και απειλεί με πυραύλους την Αθήνα και τα νησιά. Έχοντας διαπράξει παράνομη εισβολή και κατοχή στην Κύπρο από το 1974, έχει προβεί σε σειρά διεθνών εγκλημάτων όπως βιασμοί, αγνοούμενοι, εθνοκάθαρση, καταστροφή πολιτιστικών και θρησκευτικών μνημείων, παράνομο εκτεταμένο εποίκισμο, στρατεύματα κατοχής, στρατιωτικές βάσεις, δεν αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία ενώ προσπαθεί να επισημοποιήσει το ψευδοκράτος, παραβιάζει το καθεστώς της Αμμοχώστου και αλλοιώνει τον πληθυσμό της ελεύθερης Κύπρου με αποστολή μεταναστών.

Η Τουρκία δεν έχει υποχωρήσει στο παραμικρό. Κατά την ιδιάζουσα αυτή περίοδο μετά τον σεισμό και προεκλογικά, ο ανατολίτης επιτήδειος ουδέτερος, υποβιβάζει την ένταση με την Ελλάδα, υπόσχεται να άρει το βέτο για την είσοδο Φινλανδίας και Σουηδίας στο ΝΑΤΟ, ανακαλύπτει ξαφνικά ότι δεν χρειάζεται τους πυραύλους S-400 και επαναφέρει στο φάσμα των ανταλλαγμάτων τα αεροσκάφη F-16 (ίσως και τα F-35), την άρση των μέτρων κατά της τουρκικής αμυντικής βιομηχανίας και κυρίως ένα διάλογο συμπεριλαμβανοντα την συνεκμετάλλευση κοιτασμάτων, την αποστρατιοποίηση νήσων και τα δύο κυρίαρχα κράτη στην Κύπρο (ή και νέο σχέδιο τύπου Ανάν), χάριν της σταθερότητας στην περιοχή και της συνοχής του ΝΑΤΟ.... Κάποια «συμμαχικά κέντρα» θα έβλεπαν με καλό μάτι μία τέτοια εξέλιξη.

Από τις πρόσφατες κοινές δηλώσεις της ελληνικής και κυπριακής πολιτικής ηγεσίας δεν έγινε σαφές εάν η παρουσία της ΕΕ στον διάλογο για το Κυπριακό και η επιβολή του κοινοτικού κεκτημένου αποτελούν αίτημα (στο παρελθόν απερρίφθη από το Ηνωμένο Βασίλειο και το ψευδοκράτος και η ελληνική πλευρά προσήλθε υπάκουα στον διάλογο) ή απαίτηση και προϋπόθεση ενάργεως διαλόγου; Με την πρώτη καιροσκοπική τουρκική ύφεση, η Ελλάς δηλώνει έτοιμη να συζητήσει, δίχως ξεκάθαρες προϋποθέσεις και «κόκκινες γραμμές». Η σπουδή για εναγκαλισμούς, φιλία και «διάλογο», δεν συνάδει με την πολυδιαφημισμένη προσπάθεια αποδομήσεως της Τουρκίας αλλά αντιθέτως της προσφέρει βολικό άλλοθι και αποδυναμώνει τις υπερβατικές προσπάθειες των ομογενών και του γερούσιαστου Μενέντεζ για να διατηρήσουν την ισορροπία ισχύος. Ο μέσος Έλληνας έχει δικαίωμα να ανησυχεί βάσει της τραυματικής εμπειρίας του παρελθόντος, της ασυνέχειας της Εθνικής Στρατηγικής και ελλείψει σαφών θέσεων προς εχθρούς και «φίλους» τύπου Άσαντ.

18 – Μαρτίου – 2023

Τι μας έδειξε η Ουκρανία – Βληματοκεντρικός και “μεταπυρηνικός” πόλεμος

Του καθηγητού κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

Μέλους του ΕΛΙΣΜΕ

Η τρομακτική κατανάλωση πυρομαχικών στις επιχειρήσεις στην Ουκρανία, που θεωρείτο αδιανόητη μέχρι πριν μερικά χρόνια στο πλαίσιο των σύγχρονων πολεμικών επιχειρήσεων, σε συνδυασμό με την αδρανοποίηση της Αεροπορίας, πρωτίστως από πολυάριθμα συστήματα αεράμυ-νας, αποτελεί ένα ακόμη πλήγμα στις παραδοσιακές αναγνώσεις περί στρατιωτικής ισχύος, που βασίζονται σε έναν ολοένα και μικρότερο αριθμό υπερσύγχρονων πλατφορμών μάχης.

Επανέρχεται το κέντρο βάρους της πολεμικής διαδικασίας στο μέσο που κάνει τη ζημιά στον εχθρό, στο βλήμα. Επιπλέον, η ρωσική εισβολή και ο πόλεμος που ακολούθησε, έθεσαν την Ουκρανία σε μια νέα εποχή παγκόσμιων ανταγωνισμών και συγκρούσεων. Σε αυτήν την εποχή προκύπτει και το ενδεχόμενο αναμέτρησης με τη χρήση των λεγόμενων “μεταπυρηνικών υπερόπλων”.

Ο λεγόμενος πλατφορμοκεντρικός πόλεμος (platform centric warfare) δείχνει να έχει φτάσει σε ένα αδιέξοδο στη σημερινή μορφή του. Ο λόγος είναι ότι το κόστος των σύγχρονων πλατφορμών μάχης (μαχητικά αεροσκάφη, πολεμικά πλοία, άρματα μάχης κλπ) διαρκώς αυξάνεται, φθάνοντας σε κάποιες περιπτώσεις σε γκροτέσκα σημεία, ενώ δεν αυξάνονται αναλόγως οι μαχητικές ικανότητες “θετικού” πρόσημου. Με τον όρο αυτό αναφερόμαστε σε μαχητικές ικανότητες που στοχεύουν στην προσβολή του εχθρού και όχι στην προστασία της πλατφόρμας ή άλλων πλατφορμών.

Παράλληλα, τη στιγμή που το κόστος των πλατφορμών αυξάνει ολοένα και περισσότερο, ενισχύονται ολοένα και περισσότερο οι ικανότητες των βλημάτων όλων των τύπων, όσον αφορά το βεληνεκές, την ακρίβεια πλήγματος, την ικανότητα προσβολής κινούμενων στόχων, την ικανότητα αυτόνομης καθοδήγησης προς τον στόχο, την ποικιλία αποτελεσμάτων (variety of effects) και μια σειρά από άλλα, ενώ το κόστος τους, σε σύγκριση με την ενίσχυση των ικανότητων τους βαίνει μειούμενο.

Ιδιαίτερα δε όσον αφορά το βεληνεκές, η αύξηση είναι τόσο μεγάλη που επιτρέπει σε συστήματα πυροβολικού ή ακόμη και σε “μεταλλαγμένα” βαρέα όπλα πεζικού, όπως είναι οι ισραηλινοί Spike NLOS, για τους οποίους έχει γίνει τόσος λόγος, να λειτουργούν ως φθηνά (affordable) και εν μέρει και αποτελεσματικότερα υποκατάστατα ενός μέρους τουλάχιστον των αποστολών αεροπορικής κρούσης σε μέτωπα περιορισμένων γεωγραφικών διαστάσεων. Έτσι, αφήνεται η αεροπορία να αναλάβει πιο στρατηγικούς ρόλους.

Επίσης, υπάρχει μια τάση για σύντηξη των ρομποτικών πλατφορμών μάχης με βλήματα, δημιουργώντας καινοφανή συστήματα όπως είναι τα περιφερόμενα πυρομαχικά (loitering munitions), τα “αυτοκτονικά” ή καμικάζι drones, οι αυτοσχέδιοι εκρηκτικοί μηχανισμοί επί αεροχημάτων (ABIED) ή επί σκαφών επιφανείας (VBIED), τα υβρίδια μεταξύ торπιλών και μη επανδρωμένων υποβρύχιων οχημάτων (UUUV), όπως είναι η γερμανική торπίλη Sea Hake Mod 4 ER κλπ.

Οι νέες πλατφόρμες μάχης

Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημάνουμε ότι οι πλατφόρμες μάχης δεν έχουν αυταξία – με εξαίρεση τις μονάδες ελιγμού. Στόχος της πολεμικής διαδικασίας είναι η άσκηση κάποιων αποτελεσμάτων επί του αντιπάλου, είτε καταστρεπτικών είτε αποδιοργανωτικών. Τα αποτελέσματα αυτά τα ασκούν τα βλήματα που οι πλατφόρμες μεταφέρουν.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν χρειαζόμαστε τις επανδρωμένες πλατφόρμες.

Στην πραγματικότητα, ο βληματοκεντρικός πόλεμος αποσκοπεί όχι στην υποκατάσταση, αλλά στη βέλτιστη αξιοποίηση των υπάρχοντων επανδρωμένων πλατφορμών και την ασφαλή δράση τους υπό συνθήκες δυσκολίας αναπλήρωσής τους σε περίπτωση απώλειας. Γι’ αυτό τις πλαισιώνει με ρομποτικές αναλώσιμες πλατφόρμες, τις εφοδιάζει με όπλα μεγάλης εμβέλειας και ενισχυμένες ικανότητες αυτόνομης λειτουργίας και τις εντάσσει σε δικτυοκεντρικές δομές και σε συστήματα-συστημάτων όπου γίνεται συνδιαχείριση πληροφοριών αλλά και όπλων. Έτσι, το πλήρωμα απελευθερώνεται από μεγάλο μέρος των καθηκόντων ISTAR.

Επιπροσθέτως, ο βληματοκεντρικός πόλεμος προωθεί και νέου τύπου αναλώσιμες πλατφόρμες (attritable), οι οποίες ακριβώς για να είναι αναλώσιμες δεν θα πρέπει να είναι επανδρωμένες. Μια διεθνής τάση από την οποία προέκυψε ο σημερινός βληματοκεντρικός πόλεμος είναι η “μονομαχία” των πλεγμάτων αντιπρόσβασης και άρνησης περιοχής (A2/AD) στην περιφέρεια της Ευρασίας που αναπτύσσουν χώρες όπως η Κίνα, η Ρωσία και το Ιράν και των “βελόνων” διάτρησής τους από τις ΗΠΑ. Ας σημειωθεί ότι αμφότερα βασίζονται σε προηγμένα βλήματα.

Πόλεμοι κάτω από το πυρηνικό κατώφλι

Επίσης, υπάρχει μια τάση για γρήγορους πολέμους (swift wars) υπερυψηλής έντασης ((E)HIC), που φιλοδοξούν να δίνουν αποτελέσματα κάτω από το πυρηνικό κατώφλι. Τόσο γρήγορα, δηλαδή, ώστε να μην προλάβει να ενεργοποιηθεί η πυρηνική αποτροπή του αντιπάλου. Ο πόλεμος στην Ουκρανία εκφυλίστηκε σε έναν παρατεταμένο πόλεμο φθοράς, που μοιάζει με τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, διανθισμένο με φουτουριστικά στοιχεία, όπως είναι η ευρεία χρήση ρομποτικών συστημάτων. Εντούτοις, η επαναφορά του ενδεχομένου σύγκρουσης μεταξύ πυρηνικών δυνάμεων, ωθεί προς αυτήν την κατεύθυνση.

Στο πλαίσιο αυτής της τάσης, σε διάφορα μέρη του πλανήτη αναπτύσσονται όπλα άσκησης στρατηγικών αποτελεσμάτων, που σε πολλές περιπτώσεις ομοιάζουν με τα αποτελέσματα των πυρηνικών. Αυτά τα όπλα αναφέρονται ως “μεταπυρηνικά υπερόπλα” (post nuclear super weapons). Πολεμικές συγκρούσεις μεγάλης έκτασης, στις οποίες θα χρησιμοποιούνται κατά κόρον παρόμοια όπλα αναφέρονται ως “μεταπυρηνικός πόλεμος” (post nuclear war). Μια τέτοια πιθανή σύγκρουση θα μπορούσε να είναι μεταξύ Κίνας και ΗΠΑ στις θάλασσες έξω από τις κινεζικές ακτές.

SLpress.gr 25/02/2023

Η Rand* ζητά απεμπλοκή από την Ουκρανία, επειδή υπάρχει... «σοβαρός κίνδυνος»

Ξαφνικά τρόμαξαν και τα «γεράκια» των ΗΠΑ

Το ακαδημαϊκό «γεράκι» του αμερικανικού κατεστημένου προειδοποιεί ξαφνικά την Ουάσινγκτον για καταστροφικές συνέπειες – Ζητά διαπραγματεύσεις και «παράδοση» της Ανατολικής Ουκρανίας στη Ρωσία.

Για μία παρατεταμένη σύγκρουση στην Ουκρανία με απρόβλεπτες και καταστροφικές συνέπειες προειδοποιεί τα «γεράκια» του Πενταγώνου νέα μελέτη του think tank, Rand, το οποίο συνδέεται άμεσα με την αμερικανική κυβέρνηση και ιδιαίτερα το υπουργείο Άμυνας και τη CIA. Αποφάσισε να εμφανίσει έναν σπάνιο ρεαλισμό στη σκέψη και τον σχεδιασμό του κατεστημένου της Ουάσινγκτον σχετικά με τον πόλεμο της Ουκρανίας και ενώ το τελευταίο διάστημα τα ρωσικά επιχειρησιακά κέρδη στο μέτωπο είναι εμφανή, ειδικά στο ανατολικό τμήμα. Μέχρι τώρα το αμερικανικό κατεστημένο στήριζε με κάθε τρόπο και μέσο την κλιμάκωση του πολέμου, συνοδευόμενη από την αποστολή στρατιωτικού εξοπλισμού.

Κρούει τον κώδωνα του κινδύνου

Η νέα 32 σελίδων έκθεση της Rand κρούει τον κώδωνα του κινδύνου για τις συνέπειες αυτής της προσέγγισης, που είναι ασυνήθιστη δεδομένου ότι το εν λόγω think tank αποκαλείται ως το ακαδημαϊκό «γεράκι» του στρατιωτικού-βιομηχανικού συγκροτήματος των ΗΠΑ. Αυτό συνέβη ιδιαίτερα κατά τη δεκαετία του 1960, όταν η Rand έγινε διαβόητη για την επιθετική της πολιτική απέναντι στο Βιετνάμ, το Λάος και την Ταϊλάνδη και όταν ζητούσε να καταπινούν τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα σε αυτές τις χώρες. Η Rand υποστηρίζει τώρα ότι στην Ουκρανία «τα συμφέροντα των ΗΠΑ θα εξυπηρετούνταν καλύτερα με την αποφυγή μιας παρατεταμένης σύγκρουσης» και ότι «το κόστος και οι κίνδυνοι ενός μακροχρόνιου πολέμου... υπερτερούν των πιθανών οφελών». Τονίζει πως το ενδεχόμενο να παραταθεί η σύγκρουση στην Ουκρανία αποτελεί από μόνο του ... «σοβαρό κίνδυνο».

Η Rand πιέζει για διαπραγματεύσεις – Παραχώρηση της Ανατολικής Ουκρανίας στη Ρωσία

Η περίληψη στην εισαγωγική σελίδα έχει ως εξής: «Εκτός από την ελαχιστοποίηση των κινδύνων μεγάλης κλιμάκωσης, τα συμφέροντα των ΗΠΑ θα εξυπηρετούνταν καλύτερα με την αποφυγή μιας παρατεταμένης σύγκρουσης. Το κόστος και οι κίνδυνοι ενός μακροχρόνιου πολέμου στην Ουκρανία είναι σημαντικά και αντισταθμίζουν τα πιθανά οφέλη μιας τέτοιας επιλογής για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Αν και η Ουάσινγκτον δεν μπορεί από μόνη της να καθορίσει τη διάρκεια του πολέμου, μπορεί να λάβει μέτρα που καθιστούν πιο πιθανό ένα ενδεχόμενο τέλος της σύγκρουσης κατόπιν διαπραγματεύσεων». Τελικά, η μελέτη εξηγεί γιατί από στρατηγική άποψη που βασίζεται στα πραγματικά συμφέροντα των ΗΠΑ, υπάρχει μικρό όφελος για την Ουάσινγκτον να ανατρέψει την κατάσταση στην Ανατολική Ουκρανία, όπου η Ρωσία έχει προσαρτήσει σημαντικά εδάφη. Ωστόσο, επισημαίνει, εξακολουθεί να υπάρχει τεράστιος κίνδυνος και υψηλό κόστος. Η μελέτη καταλήγει επιπλέον στις συνεχιζόμενες προσπάθειες να «τιμωρηθεί» η Ρωσία οικονομικά και στρατιωτικά. «Η περαιτέρω σταδιακή αποδυνάμωση της Ρωσίας δεν έχει πλέον τόσο σημαντικό όφελος για τα συμφέροντα των ΗΠΑ», αναφέρει με ξαφνική μετριοπάθεια η Rand.

Δεν αξίζει τον κόπο το ουκρανικό κράτος

Εναλλακτικά, προειδοποιεί για τον αντίκτυπο στις ενεργειακές αγορές και τα τρόφιμα λέγοντας πως μπορεί να

μην αξίζει τον κόπο η «διατήρηση του ουκρανικού κράτους οικονομικά φερέγγυου». Επίσης επισημαίνει τα κόστη, που θα «πολλαπλασιαστούν με την πάροδο του χρόνου», εάν συνεχιστεί αυτή η προσπάθεια. Η Rand υπογραμμίζει επίσης ότι η συνέχιση της στρατιωτικής βοήθειας του NATO στην Ουκρανία «θα μπορούσε επίσης να γίνει μη βιώσιμη μετά από μια ορισμένη περίοδο», δεδομένης της πιθανότητας η Ρωσία να «αναστρέψει τα ουκρανικά κέρδη στο πεδίο της μάχης».

Κερδίζει η Κίνα

Μια άλλη κρίσιμη παραδοχή στο έγγραφο είναι ότι ο πόλεμος της Ουκρανίας αποσπά την προσοχή και σπαταλά πολύτιμους αμυντικούς πόρους μακριά από ένα άλλο σημαντικό θέατρο επιχειρήσεων: την Κίνα και την ανατολική Ασία. Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά: «Πέρα από τις πιθανότητες για ρωσικά κέρδη και τις οικονομικές συνέπειες για την Ουκρανία, την Ευρώπη και τον κόσμο, ένας μακροχρόνιος πόλεμος θα είχε επίσης συνέπειες για την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ. Η ικανότητα των ΗΠΑ να επικεντρωθούν στις άλλες παγκόσμιες προτεραιότητές τους -ιδιαίτερα στον ανταγωνισμό με την Κίνα-θα παραμείνει περιορισμένη όσο ο πόλεμος απορροφά τον χρόνο των υπευθύνων χάραξης πολιτικής και τους στρατιωτικούς πόρους των ΗΠΑ. Και παρόλο που η Ρωσία θα εξαρτάται περισσότερο από την Κίνα ανεξάρτητα από το πότε θα τελειώσει ο πόλεμος, η Ουάσινγκτον έχει μακροπρόθεσμο συμφέρον να διασφαλίσει ότι η Μόσχα δεν θα υποταχθεί πλήρως στο Πεκίνο. Ένας μείζων πόλεμος που αυξάνει την εξάρτηση της Ρωσίας θα μπορούσε να προσφέρει πλεονεκτήματα στην Κίνα στον ανταγωνισμό της με τις ΗΠΑ. Έτσι, η ανοιχτή και βαθύτερη εμπλοκή του Πενταγώνου στη βοήθεια της Ουκρανίας να απωθήσει τη Ρωσία ωφελεί τελικά το Πεκίνο».

Τι μπορεί να γίνει τώρα

Οι συντάκτες της έκθεσης θέτουν και τον οδικό χάρτη της απεμπλοκής. Η Rand συνιστά την ακόλουθη πορεία που πρέπει να εφαρμοστεί αμέσως: Μια δραματική, εν μία νυκτί αλλαγή της πολιτικής των ΗΠΑ είναι πολιτικά αδύνατη -τόσο στο εσωτερικό όσο και με τους συμμάχους- και θα ήταν άσκοπη σε κάθε περίπτωση. Αλλά η ανάπτυξη αυτών των μέσων τώρα και η συζήτησή τους με την Ουκρανία και με τους συμμάχους των ΗΠΑ θα μπορούσε να βοηθήσει στην έναρξη μιας διαδικασίας που θα μπορούσε να φέρει αυτόν τον πόλεμο σε ένα τέλος κατόπιν διαπραγματεύσεων σε ένα χρονικό πλαίσιο που θα εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της Ουάσινγκτον. Η εναλλακτική είναι ένας παρατεταμένος πόλεμος που θέτει μεγάλες προκλήσεις για τις ΗΠΑ, την Ουκρανία και ολόκληρο τον κόσμο. ...

Έτσι, ακόμη και η Rand δείχνει αρκετά λογική για να δει ότι ο δυτικός κόσμος οδεύει προς την καταστροφή, αν συνεχίσει να υποστηρίζει άκριτα και αλόγιστα το καθεστώς Zelensky.

Η έκθεση αυτή της Rand αποκτά ιδιαίτερη αξία καθώς δημοσιεύεται σε μία περίοδο κατά την οποία το NATO δηλώνει έτοιμο για μία πολύ επικίνδυνη κλιμάκωση με τη Ρωσία, που μόνο καταστροφικές συνέπειες για τον πλανήτη θα έχει.

*Η RAND Corporation είναι ένα μη κομματικό αμερικανικό μη κερδοσκοπικό ινστιτούτο σκέψης και ερευνητικό ινστιτούτο του παγκόσμιου πολιτικής.

www.bankingnews.gr

Ελλάδα και Τουρκία σε πορεία σύγκρουσης. Σύγκριση Ενόπλων Δυνάμεων.

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη

Η Τουρκία έχει πλέον καταστεί μια αναθεωρητική, επιθετική και επικίνδυνη χώρα, ένας παγκόσμιος ταραξίας, που ενώ αψηφά και παραβιάζει το διεθνές δίκαιο, ενώ απειλεί τις γειτονικές της χώρες, εμφανίζεται να αδικείται, να απειλείται, καθαρή περίπτωση στρεψοδικίας. Ο δε πρόεδρος της το τελευταίο χρονικό διάστημα με την στάση και συμπεριφορά του καθίσταται ο εύκολος στόχος δηλητηριώδους κριτικής, από μεγάλα διεθνή εκδοτικά συγκροτήματα, εφημερίδες και περιοδικά, όπου με φαρμακώδη άρθρα αποτυπώνουν αυτό που δείχνει και είναι στην πραγματικότητα. Τα ECONOMIST, STERN, WASHINGTON EXAMINER, με την φωτογραφία του στο εξώφυλλό των, χαρακτηρίζουν τον πρόεδρο της Τουρκίας Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, με σκληρές εκφράσεις, ως δικτάτορα, νταή, εμπρηστή, αδίστακτο, καρκίνωμα και σατανικό. Εκφράσεις που πραγματικά σοκάρουν, αλλά θα λέγαμε ότι σε μεγάλο βαθμό απηχούν την πραγματικότητα. Και τούτο, διότι εμπνευστής όλης της επιθετικής, αναθεωρητικής πολιτικής της Τουρκίας, ιδιαίτερα κατά του Ελληνισμού (Ελλάδα και Κύπρο) είναι ο ίδιος ο Τούρκος πρόεδρος, που σκοπό έχει να συνεχίσει να κυβερνά και να γίνει ένας νέος και μεγαλύτερος Ατατούρκ στην ιστορία της Τουρκίας. Και για να γίνει αυτό, ο Ερντογάν θα πρέπει να υλοποιήσει την «μυστική διαθήκη» του Μουσταφά Κεμάλ, τον Εθνικό Όρκο (Misaak I Milli), αδιαφορώντας παντελώς για κάθε έννοια διεθνούς δικαίου, που παραβιάζει συνεχώς -ατιμώρητα δυστυχώς- μέχρι τώρα.

Όπως εκτιμάται η Τουρκία δεν θα σταματήσει την αναθεωρητική, επιθετική της πολιτική, ιδιαίτερα εναντίον του Ελληνισμού και προφανώς θα την αυξήσει. Παρά τις δυσκολίες που προσφάτως συναντά (δυσαρέσκεια των ΗΠΑ για τον εκβιασμό της στην είσοδο Σουηδίας και Φιλανδίας στο NATO), συνεχίζει την ίδια αδιάλλακτη πολιτική των εκβιασμών, των απειλών κατά της Ελλάδος και των παραβιάσεων των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων μας. Η Τουρκία, στο σημερινό περιβάλλον των γεωπολιτικών ανακατατάξεων και της δημιουργίας ενός πολυπολικού κόσμου έχει θέσει υψηλούς γεωστρατηγικούς στόχους και επιδιώξεις. Η Τουρκία έχει υιοθετήσει, ανεξαρτήτως του ποιος κυβερνά, ιδιαίτερα όμως τα τελευταία χρόνια, μια πολιτική ακραίου αυτόνομου και πολύ φιλόδοξου γεωπολιτικού παράγοντα. Επιδιώκει να καταστεί η ενδιάμεση περιφερειακή δύναμη μεταξύ των δύο διαμορφούμενων στρατηγικών συνασπισμών του Δυτικού και του Ευρασιατικού, όπου θα λειτουργεί ως εκκρεμές και θα είναι ταυτόχρονα χρήσιμη και στην Δύση και στην Ευρασία, όπως λειτουργεί σήμερα. Θέλει να γίνει σε λίγα χρόνια η πέμπτη παγκόσμια δύναμη και για να το επιτύχει, θα πρέπει να εξαλείψει τον ελληνικό παράγοντα, που εμμονικά αρνείται να υποταχθεί, οπότε θα πρέπει να εξαλειφθεί με κάθε τρόπο, ακόμη και με πόλεμο.

Έτσι κρίνεται σκόπιμο να ρίξουμε μια ματιά στο

στρατιωτικό ισοζύγιο των δύο χωρών, λαμβάνοντας υπόψη μερικούς παράγοντες και διαχρονικές παγκόσμιες γεωπολιτικές αξίες και αρχές. Δηλαδή η στρατιωτική ισχύς μιας χώρας και η κατάταξη της υπολογίζεται με βάση την τρέχουσα διαθέσιμη δύναμη πυρός, που υπολογίζεται συμπεριλαμβάνοντας πολλούς παράγοντες που εξετάζονται από διάφορα ινστιτούτα. Η GlobalFirepower (GFP), ίσως η πιο αξιόπιστη πηγή αξιολόγησης και ενημέρωσης και παρέχει μια μοναδική αναλυτική απεικόνιση δεδομένων που αφορούν 145 σύγχρονες στρατιωτικές δυνάμεις παγκοσμίως. Η κατάταξη GFP βασίζεται στην πιθανή πολεμική ικανότητα κάθε έθνους σε ξηρά, θάλασσα και αέρα που πολεμούν με συμβατικά μέσα. Η τελική κατάταξη που η Global Firepower χρησιμοποιεί πάνω από 60 μεμονωμένους παράγοντες για να καθορίσει τη βαθμολογία PowerIndex ενός συγκεκριμένου έθνους («PwrIndx») με κατηγορίες που κυμαίνονται από την ποσότητα των στρατιωτικών μονάδων και την οικονομική κατάσταση έως τις υλικότεχνικές δυνατότητες και τη γεωγραφία. Έτσι σε σύνολο 145 χωρών η Τουρκία κατέχει βαθμολογία PwrIndx 0,2016 (η βαθμολογία 0,0000 θεωρείται «τέλεια») και είναι 11η στον κόσμο και η Ελλάδα κατέχει βαθμολογία PwrIndx 0,4621 και είναι 30η στον κόσμο.

Αυτή την περίοδο είναι σε εξέλιξη ένα από τα μεγαλύτερα εξοπλιστικά προγράμματα στη χώρα μας, μετά από 15ετή εγκληματική αδράνεια και αδιαφορία για τις ένοπλες δυνάμεις μας και συγκρίνουμε αριθμητικά και μόνο με τα σημερινά δεδομένα την στρατιωτική δύναμη της Ελλάδας και της Τουρκίας. Παραθέτουμε μόνο τους ψυχρούς αριθμούς των κυριότερων οπλικών συστημάτων, ώστε να έχουμε μια γενικότερη ιδέα των ενόπλων δυνάμεων των δύο χωρών. Να τονίσουμε ότι σε περίπτωση θερμής αντιπαράθεσης οι **αριθμοί βεβαίως έχουν σημαντική αξία, αλλά όπως διαπιστώνουμε σε τέτοιες περιπτώσεις δεν μετρά τόσο η ποσότητα, αλλά η ποιότητα του προσωπικού, το ηθικό και το δίκαιο του αγώνα, ιδιαίτερα στην προάσπιση των οσίων και ιερών της πατρίδος.**

A. Ελληνική Πολεμική Αεροπορία

Προσωπικό :21.000

- Μαχητικά αεροσκάφη: 242
- Τακτικών μεταφορών: 23 + 4 Έγκαιρης Προειδοποίησης
- Ελικόπτερα:45
- Αντιαεροπορικά Συστήματα K/B μικρού και μεγάλου βεληνεκούς: 33

B. Τουρκική Πολεμική Αεροπορία

Προσωπικό: 50.000

- Μαχητικά Αεροσκάφη:253
- Τακτικών μεταφορών, εναέριου ανεφοδιασμού, έρευνας διάσωσης, έγκαιρης προειδοποίησης:97
- Ελικόπτερα:20
- Συστήματα K/B μικρού και μέσου βεληνεκούς:86

Γ. Ελληνικό Πολεμικό Ναυτικό

Προσωπικό: 16.300

- Φρεγάτες: 13
- Υποβρύχια: 11 (4 τύπου Παπανικολής)
- Κανονιοφόρου, Πυραυλάκτοι κλπ: 34
- Λοιπά βοηθητικά Πλοία (Αρματαγωγά, Γενικής

Υποστήριξης κλπ): 16

- Πλοία Ταχείας Μεταφοράς : 4 (;)
- Ελικόπτερα Ανθυποβρυχιακού Πολέμου: 18
- Αεροσκάφος Ναυτικών Επιχειρήσεων: 5
- 2 Συστοιχίες Κατευθυνόμενων Βλημάτων Ξηράς.

Δ. Τουρκικό Πολεμικό Ναυτικό

Προσωπικό: 39.500

- Φρεγάτες: 16
- Κορβέτες: 10
- Υποβρύχια: 12
- Ταχεία Περιπολικά Κατευθυνόμενων Βλημάτων: 19
- Παράκτια Περιπολικά: 16
- Ναρκοθηρευτικά: 11
- Λοιπά (αποβατικά, αρματαγωγά, γενικής υποστή-

ριξης κλπ): 28

- Ελικόπτερα Ανθυποβρυχιακού Πολέμου: 32
- Αεροσκάφη Ναυτικών Επιχειρήσεων: 6

Ε. Ελληνικός Στρατός Ξηράς

Προσωπικό : 93.500

- Άρματα Μάχης 120mm (LEO 2 A4-A6) : 353
- Άρματα Μάχης 105mm (LEO 1A5, M48A5 MOLF, M60A3 TTS) : 990

• Τεθωρακισμένα Οχήματα Μεταφοράς Προσωπικού ερπυστριοφόρα, τροχοφόρα διαφόρων τύπων και αποστολών: 3.993

Πυροβολικό.

- Πολλαπλοί Εκτοξευτές: 306
- Ρυμουλκούμενα Πυροβόλα: 744
- Αυτοκινούμενα Πυροβόλα: 589
- Αντιαεροπορικά Συστήματα μικρού και μέσου βε-

ληνεκούς (περίπου) : 4.312

- Επιθετικά Ελικόπτερα και Τακτικών Μεταφορών : 88 + 114 αντίστοιχα

Στ. Τουρκικός Στρατός

Προσωπικό: 260.200

- Άρματα Μάχης (LEO 1, 2 M48A5T2, M60A3): 2.280

• Τεθωρακισμένα Οχήματα Μάχης και Μεταφοράς Προσωπικού ερπυστριοφόρα και τροχοφόρα, παντός τύπου και αποστολών: 7.593

- Στρατοχωροφυλακής: 1553

Πυροβολικό.

Πολλαπλοί Εκτοξευτές: 837

- Αυτοκινούμενα Πυροβόλα: 1076
- Ρυμουλκούμενα Πυροβόλα: 1.832
- Αντιαεροπορικά Συστήματα Κατευθυνομένων Βλημάτων Μικρού Βεληνεκούς. 985
- Αντιαρματικά Όπλα Κατευθυνομένων Βλημάτων: 6.413 (και περίπου 40.000 M72 66 χιλ)
- Επιθετικά Ελικόπτερα: 99
- Μεταφορικά Ελικόπτερα: 379
- Στρατοχωροφυλακής : 61

Τα στοιχεία που παραθέτουμε είναι από την Αμυντική Βίβλο 2022-2023 και ενδέχεται να υπάρχουν κάποιες διαφοροποιήσεις από την σημερινή πραγματικότητα.

Όταν δεν τρομάζουν οι αριθμητικές συγκρίσεις

Ο Στρατός είναι το ένα στοιχείο στην παράδοξη τριάδα του Clausewitz (Κυβέρνηση, Στρατός, Λαός). Εκτός από την απλή αντιστοίχιση της πιθανότητας και της ευκαιρίας με το Στρατό (το Διοικητή και το στράτευμά του), ο θεωρητικός του πολέμου αναφέρεται στον βαθμό ιδιοφυΐας του Διοικητού η οποία επηρεάζει την εξέλιξη του πολέμου. Τούτο είναι πέραν των συγκρισίμων αριθμών οπλικών συστημάτων και μέσων διεξαγωγής του πολέμου. Η εξέλιξη του πολέμου, κατά τον Clausewitz συναρτάται από δύο βασικά στοιχεία που επηρεάζουν το αποτέλεσμα των επιχειρήσεων: Η «τύχη» και η «ιδιοφυΐα» του Διοικητού.

Η τύχη έχει την έννοια των τυχαίων περιστατικών, των οποίων η επίδραση είναι απρόβλεπτη. Π.χ απρόβλεπτα φυσικά φαινόμενα ή άλλα μη προβλεφθέντα –υβριδικού τύπου– παρεισφρέοντα δεδομένα κλπ. Τέτοιοι παράγοντες επιδρούν στο αποτέλεσμα. Η επίπτωση της τύχης ή ατυχίας συναρτάται σε υπολογισμό βαθμό από την «ιδιοφυΐα» του Διοικητή. Ο Διοικητής «ρυθμίζει» τα της ποιότητας του στρατεύματος και της ικανότητάς του να σχεδιάζει και διεξάγει τις εν εξελίξει πολεμικές επιχειρήσεις. Ωστόσο, αυτό που θα μπορούσαμε να προσθέσουμε είναι, ότι εκείνο που έχει αξία δεν είναι η απόλυτη «ιδιοφυΐα» του Διοικητού, ή οι συγκριτικοί αριθμοί των ποσοτήτων σε έμφυχο και άφυχο υλικό αλλά η σχέση με την αντίστοιχη του αντιπάλου. Είναι αυτό που σήμερα δεχόμεθα σαν σχετική μαχητική ισχύ. Βέβαια αυτό περιορίζεται στην εύστοχο εκτίμηση. Δεν προσμετράται.

Υπάρχει όμως και μια άλλη πλευρά της σχέσεως της «ιδιοφυΐας» του Διοικητού με την τύχη. Η ικανότητά του να εκμεταλλεύεται την αβεβαιότητα που επικρατεί στο πεδίο των επιχειρήσεων προς όφελός του, για την επίτευξη της νίκης.

Δεν τρομάζουν οι αριθμοί τις κυβερνήσεις, τους στρατούς και τους λαούς, όταν η τριάδα του Clausewitz διέπεται από την αρχαία Ελληνική παραδοχή, που λέγεται Πολεμική Αρετή και πίστη στον σκοπό σε συνάρτηση με την ιδιοφυΐα και των λοιπών συντελεστών του σκοπού.

Κων. Αργυρόπουλος

Ο Νέος Πρόεδρος τής ΚΔ, η Ασφάλεια και η ΔΔΟ

Του Αντιστρατήγου της Ε.Φ. ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

Ο Ελληνισμός της Κύπρου αντιμετωπίζει σοβαρό πρόβλημα επιβίωσης λόγω τής συνεχιζόμενης επεκτατικής στρατηγικής τής Τουρκίας σε βάρος τής Κυπριακής Δημοκρατίας(ΚΔ), που υποβοηθήθηκε και από δικά μας στρατηγικά λάθη.

Μετά την τουρκική εισβολή στη Κύπρο το 1974, ο Ελληνισμός διέπραξε το στρατηγικό λάθος των διακοινοτικών συνομιλιών (ΔΣ) για λύση διζωνικής δικαιοδικής ομοσπονδίας (ΔΔΟ), που συντηρείται επι μισό αιώνα και μετέτρεψε το διεθνές έγκλημα τής Τουρκίας σε δικαιοδική διαφορά. Η Τουρκία απενοχοποιήθηκε και εκμεταλλεύθηκε το χρονοβόρο των ΔΣ για να παγιώσει τα τετελεσμένα της εισβολής/ κατοχής, να τουρκοποιήσει/ ισλαμοποιήσει τα κατεχόμενα εδάφη μας και να συνεχίσει τις επεκτατικές δράσεις της σε βάρος τής ΚΔ (ΑΟΖ, ουδετέρα ζώνη, Αμμόχωστος,εποικισμός, αεροναυτική βάση στα κατεχόμενα, εργαλειοποίηση μετανάστευσης κ.ά.).Στρατηγικός στόχος της Τουρκίας είναι ο έλεγχος όλης τής Κύπρου. Η Στρατηγική της διαμορφώθηκε με τον ιερό όρκο της Τουρκικής εθνοσυνέλευσης το 1920 και με τις εκθέσεις Νιχάτ Ερίμ/σχέδιο επανάκτησης Κύπρου τη δεκαετία του 1950. Για την ολοκλήρωση του στόχου της επέβαλε ως λύση του κυπριακού τη ΔΔΟ (συγκεκριαυμένη μορφή συνομοσπονδίας δύο κρατών). Σήμερα μετακινήθηκε στη λύση δύο κρατών (συνομοσπονδία δύο κρατών εξαρτημένων από την Τουρκία). Είναι και αυτή μορφή ΔΔΟ που εξυπηρετεί ακόμα καλύτερα το στόχο της. Στις ΔΣ για λύση ΔΔΟ συμφωνήθηκε όπως το κυπριακό κράτος αφοπλισθεί μετά τη λύση, προφανώς λόγω έλλειψης στρατηγικής αντίληψης για την ασφάλεια από την ηγεσία μας, η οποία υποτίμησε την αξία τής στρατιωτικής ισχύος (δυνατότητα αυτοάμυνας) και την Τουρκική απειλή (επιδίωξη Τουρκίας να αφοπλίσει τηνΚύπρο, όπως και τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου, για να είναι εύκολη λεία τής επεκτατικής στρατηγικής της).

Το βασανιστικό ερώτημα που τίθεται είναι πού βαδίζουμε και τι δέον γενέσθαι για να επιβιώσουμε; Η Τουρκική απειλή μεγαθύνεται συνεχώς στην ημικατεχόμενη πατρίδα μας και η εμμονή μας σε λύση ΔΔΟ στο Κυπριακό θα φέρει νέα δεινά στο τόπο μας. Απαιτείται να αναθεωρήσουμε επειγόντως τις θέσεις μας στον στρατιωτικό/μεταναστευτικό και πολιτικό/διπλωματικό τομέα, για να βελτιώσουμε τις συνθήκες ασφάλειας και να απεγκλωβιστούμε από τη ΔΔΟ.

Στρατιωτικός/Μεταναστευτικός τομέας : Το μείζον πρόβλημα εθνικής ασφάλειας της ΚΔ είναι η αποδυναμωμένη στρατιωτική ισχύς της και η αυξανόμενη τουρκική στρατιωτική επιθετικότητα και δημογραφική αλλοίωση των ελευθέρων περιοχών, στις οποίες η Τουρκία προωθεί παράνομα μουσουλμάνους μετανάστες. Οι προτάσεις του νέου προέδρου της ΚΔ κ.Νίκου Χριστοδουλίδη για την "Άμυνα και Ασφάλεια"(26 προτάσεις) και για το "μεταναστευτικό" (45 προτάσεις) είναι προς την ορθή κατεύθυνση για την αντιμετώπιση του προβλήματος τής εθνικής ασφάλειας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η ύπαρξη πολιτικής βούλησης για την ταχεία και αποφασιστική υλοποίηση όλων τών προτάσεων. Να μην παραμείνουν διακηρύξεις ή να υποστούν εκπτώσεις.

Πολιτικός/Διπλωματικός τομέας:Στο κυπριακό παραμείναμε εγκλωβισμένοι επι μισό αιώνα στη λύση ΔΔΟ, που εξυπηρετεί τα συμφέροντα τής Βρετανίας για νομιμοποίηση και διαιώνιση τής παραμονής των Βρετανικών βάσεων και τής Τουρκίας για κατάλυση τής ΚΔ, νομιμοποίηση της διχοτόμησης και επέκτασης του ελέγχου της σε όλη τη Κύπρο. Με εισήγηση τής Βρετανίας η ΔΔΟ περιλήφθηκε στο ψήφισμα 649/1990 του ΣΑ/ΟΗΕ.Ο νέος πρόεδρος τήςΚΔ, στο πρόγραμμα του για το κυπριακό, έχει ως στόχο "...μία λύση χωρίς στρατεύματα κατοχής, ξένες εγγυήσεις και επεμβατικά δικαιώματα που θα αποκαθίστα την ενότητα της πατρίδας μας, του εδάφους της, του λαού της και των θεσμών της σε ένα Δικαιοδικό,Διζωνικό,Ομοσπον-

δικό κράτος, ένα κανονικό δημοκρατικό κράτος, εντός τής ΕΕ όπου τα ανθρώπινα δικαιώματα και η ασφάλεια των πολιτών του,...,θα κατοχυρώνονται και θα τυγχάνουν πλήρους σεβασμού". Είναι μεγάλη αντίφαση να υποστηρίζεται ως λύση κανονικού δημοκρατικού κράτους η ΔΔΟ, η οποία από τη φύση της παραβιάζει τις αρχές της ενότητας του κράτους και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών, με την βίαιη επιβολή εδαφικών ζωνών εγγυημένων πλειοψηφιών κατοίκων και περιουσιών, που καταπατούν τα δικαιώματα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι, τής ατομικής ιδιοκτησίας και τής ελεύθερης εγκατάστασης.Παραβιάζει και τη θεμελιώδη αρχή της ασφάλειας. Τής στρατιωτικής ασφάλειας (αφοπλισμός Κυπριακού Κράτους), τής πολιτικής ασφάλειας (ΒΕΤΟ μειοψηφίας, παραβίαση της αρχής της πλειοψηφίας στη λήψη αποφάσεων που οδηγεί σε αδιέξοδα και την ανάγκη εφαρμογής αντιδημοκρατικού μηχανισμού επίλυσης αδιεξόδων, όπως ξένοι δικαστές κ.α.) τής δημογραφικής ασφάλειας (παραμονή όλων των εποίκων, 4 βασικές ελευθερίες της ΕΕ για τους Τούρκους υπήκοους) και τής λειτουργικής/οικονομικής ασφάλειας(κράτος υπερμεγέθες, διχοτομικό, πολύπλοκο, δυσλειτουργικό, μη βιώσιμο, με διαρχία αξιωματούχων).Οι κυβερνήσεις τής ΚΔ και τα περισσότερα πολιτικά κόμματα μας, υιοθέτησαν τη ΔΔΟ με τη ψευδαίσθηση ότι επανενώνει τη πατρίδα μας, ενώ αυτή νομιμοποιεί τη διχοτόμηση και επεκτείνει τον Τουρκικό έλεγχο σε όλη τηνΚύπρο μέσω του ΤΚ κρατιδίου(πλειοψηφία εποίκων,διμερείς συμφωνίες εξάρτησης, δικαιώμα ΒΕΤΟ). Πρώς διαπίστωση τής αδυναμίας λειτουργίας τής ΔΔΟ ως κανονικού δημοκρατικού κράτους, άς επισκεφθούν οι πολιτικοί μας την Βοσνία που έχει παραλύσει λόγω επιβολής παρόμοιου πολιτεύματος.

Υπάρχει αδήριτη ανάγκη να απορρίψουμε τη ΔΔΟ και να επανατοποθετήσουμε το Κυπριακό στην ορθή βάση του ως θέμα εισβολής, κατοχής, εποικισμού, εθνικάθαρσης. Να ενισχύσουμε την αποτρεπτική ικανότητα τής ΚΔ, με την ενδυνάμωση της εθνικής ισχύος της (διπλωματική, πληροφοριακή, στρατιωτική, οικονομική) και κυρίως της στρατιωτικής, προκειμένου να προασπίσουμε τις ελεύθερες περιοχές και να επικεντρώσουμε τον αγώνα μας στην απαίτηση εφαρμογής τής διεθνούς νομιμότητας στη Κύπρο: απομάκρυνση τουρκικών στρατευμάτων και εποίκων, διάλυση τής παράνομης «ΤΔΒΚ», επιστροφή προσφύγων, επανενσωμάτωση κατεχομένων.

Είναι ενθαρρυντικό, ότι ο νέος πρόεδρος τής ΚΔ, στο πρόγραμμά διακυβέρνησής του, δίδει βαρύτητα στην ενίσχυση τής εθνικής ασφάλειας τής ΚΔ και περιλαμβάνει αναγκαίες αναθεωρήσεις προς ενδυνάμωση τής στρατιωτικής ισχύος και αντιμετώπιση του μεταναστευτικού προβλήματος. Όμως η εθνική ασφάλεια, υπονομεύεται από τον εγκλωβισμό μας στην υποστηρίξη λύσηςΔΔΟ, η οποία επικρέμαται ως Δαμόκλειος σπάθη επί του Κυπριακού Ελληνισμού. Άν εφαρμοσθεί αυτή η λύση θα μετατρέψει την Κύπρο σε ανοχύρωτη πολιτεία, θα την οδηγήσει σε τουρκική υποτέλεια και θα παύσει να λειτουργεί ως σύγχρονη δημοκρατία στην ΕΕ. Είναι λύση την οποία απέρριψε η συντριπτική πλειοψηφία του Κυπριακού Ελληνισμού το 2004 στο δημοψήφισμα για το σχέδιο Ανάν, που ήταν ΔΔΟ.Είναι μεγάλη αντίφαση, να υποστηρίζεται από τον πρόεδρο τής ΚΔ, ως λύση κανονικού δημοκρατικού κράτους η ΔΔΟ, η οποία δεν είναι δυνατό να αποτελεί κανονικό δημοκρατικό κράτος, για τους λόγους που εκθέσαμε στο παρόν άρθρο. Για να υπάρξει ελπίδα να καλλιεργηθούν συνθήκες απεγκλωβισμού μας από τηΔΔΟ, πρέπει ο πρόεδρος μας και τα κόμματα που υποστηρίζουν την ΔΔΟ, να πεισθούν για αυτή τη μεγάλη αντίφαση και να αναθεωρήσουν τη θέση τους. Να απαλλαγούμε από τη ΔΔΟ, που επέβαλαν η Τουρκία και Βρετανία, προς εξυπηρέτηση των δικών τους συμφερόντων, σε βάρος εκείνων της Κύπρου.

Λευκωσία Μάρτιος 20023

Ελληνοτουρκικά. Μύθοι και πραγματικότητα για το Πρώτο Πλήγμα

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτη Γκαρτζονίκια
Μέλους του ΕΛΙΣΜΕ

Μία από τις πλέον ενδιαφέρουσες έννοιες που εισήγαγε ο Παναγιώτης Κονδύλης στη δημόσια στρατηγική συζήτηση, είναι αυτή του πρώτου πλήγματος, ως στρατηγικής επιλογής της Ελλάδας. Η πρόταση του Κονδύλη για πρώτο πλήγμα ακούστηκε κάπως αμήχανα, σε μια Ελλάδα που αντιμετώπιζε με δέος την Τουρκία μετά το 1922 και ήταν συνηθισμένη σε έναν δημόσιο διάλογο που περιοριζόταν σε θέματα εξωτερικής πολιτικής και διεθνούς δικαίου και όχι στρατηγικής.

Τα τελευταία δύο περίπου χρόνια, με την αυξημένη τουρκική επιθετικότητα, έχει αυξηθεί ο αριθμός των σχολίων που αναφέρονται στο πρώτο πλήγμα, οπότε καταθέτουμε και εμείς τη δική μας άποψη. Ξεκινώντας από τη θεωρία και μετά από μια σύντομη ιστορική αναδρομή, θα καταλήξουμε στην ελληνική πραγματικότητα.

Λόγω της σημασίας αυτής της έννοιας και της συναφούς του παρεμποδιστικού πολέμου, αξίζει να σταθούμε για λίγο στο θεωρητικό υπόβαθρο και την ιστορική διαδρομή τους. Η έννοια του “παρεμποδιστικού πολέμου” χρησιμοποιείται ευρέως τόσο στην ιστορία της διεθνούς πολιτικής, όσο και των θεωρητικών αναζητήσεων των αιτιών των πολέμων. Το πρωτεύον ζήτημα και στην περίπτωση αυτή είναι η ισχύς. **Η λογική του παρεμποδιστικού πολέμου**

Η λογική του παρεμποδιστικού πολέμου συνοψίζεται στη φράση “καλύτερα τώρα παρά αργότερα”, δηλαδή είναι προτιμότερο να προσφύγουμε στον πόλεμο τώρα παρά στο μέλλον, όταν ο αντίπαλος θα διαθέτει μεγαλύτερη ισχύ. Η κινήτριος δύναμη πίσω από την απόφαση για τον παρεμποδιστικό πόλεμο, είναι η αντίληψη της αύξησης της ισχύος του αντιπάλου, της ελάττωσης της σχετικής ισχύος και του φόβου για τις συνέπειες της εξασθένησης.

Η αντίληψη της εξασθένησης περιλαμβάνει την υποβάθμιση της διαπραγματευτικής ικανότητας, την επίταση των απαιτήσεων του ολοένα και ισχυρότερου αντιπάλου και τον κίνδυνο πολέμου κάτω από χειρότερες συνθήκες μελλοντικά. Ο πόλεμος με κίνητρο την παρεμπόδιση, υπάρχει από την εποχή του Πελοποννησιακού Πολέμου. Η προληπτική επίθεση από την άλλη αποσκοπεί, χρησιμοποιώντας τον αιφνιδιασμό, να εξασφαλίσει ένα αρχικό στρατιωτικό πλεονέκτημα.

Ο παρεμποδιστικός δεν αποτελεί κάποιον ιδιαίτερο τύπο πολέμου. Η “παρεμπόδιση” αναφέρεται στο κίνητρο του επιτιθέμενου και έχει σχέση με την αιτία του πολέμου. Η προληπτική δε επίθεση αναφέρεται στη στρατιωτική ενέργεια με την οποία αρχίζει ένας πόλεμος, που μπορεί να αποκαλείται πρώτο πλήγμα ή στρατηγικός αιφνιδιασμός.

Ο παρεμποδιστικός πόλεμος αναλαμβάνεται μετά από λεπτομερή εκτίμηση, ενώ η προληπτική επίθεση είναι επιχειρησιακού επιπέδου αντίδραση, που κατευθύνεται εναντίον των πιο σοβαρών εχθρικών δυνατοτήτων. Οποιαδήποτε προληπτική ενέργεια όμως, εξελίσσεται στη συνέχεια σε πόλεμο οπότε, αν και είναι επιχειρησιακού επιπέδου, έχει πολιτικές συνέπειες.

Πρώτο πλήγμα και σύντομος πόλεμος

Αν εξετάσουμε ιστορικά το πρώτο πλήγμα, θα βρούμε ότι έλκει την καταγωγή του στη σύγχρονη εποχή, από τους Γερμανούς στρατιωτικούς του τέλους του 19ου και των αρχών του 20ου αιώνα, οι οποίοι προσπαθούσαν να ανακαλύψουν έναν τρόπο για τη διεξαγωγή ενός σύντομου πολέμου, με αποφασιστικά αποτελέσματα σε δύο μέτωπα. Ως καλοί Γερμανοί επικαλούνταν τον Κλαούζεβιτς, αφού βεβαίως τον έφερναν στα μέτρα τους. Η πλέον εμβληματική περίπτωση αυτής της περιόδου είναι ο Σλήφεν με την εμμονή του στη διπλή υπερκέραση κατά το υπόδειγμα της μάχης των Καννών, που τελικά μορφοποιήθηκε με το ομώνυμο Σχέδιο που εφαρμόστηκε στην αρχή του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου.

Η εμπειρία του Α΄ Π. Πολέμου με τις τεράστιες απώλειες αφενός και τα νέα τεχνολογικά μέσα (άρμα και αεροπλάνο) αφετέρου, οδήγησε στην εμφάνιση νέων θεωριών στην κατεύθυνση ενός σύντομου, αποφασιστικού και με μικρές απώλειες πολέμου. Ο Φούλερ υποστήριξε ότι αυτό θα πραγματοποιηθεί με το άρμα, ο Λίντελ Χάρτ το επέκτεινε με την έμμεση προσέγγιση και ο Ντουέ πρότεινε εκείνο που στη συνέχεια έλαβε τη μορφή του στρατηγικού βομβαρδισμού.

Στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο οι Γερμανοί χρησιμοποίησαν με επιτυχία τα τεθωρακισμένα και πέτυχαν την περιφανή νίκη εναντίον των Γάλλων, χωρίς κάποια συγκεκριμένη θεωρία, εκμεταλλευόμενοι τα λάθη των Γάλλων. Τα περί “κεραυνοβόλου πολέμου” (blitzkrieg) είναι κατασκευές εκ των υστέρων. Παρά ταύτα η εντυπωσιακή νίκη εναντίον της Γαλλίας δεν επηρέασε σχεδόν καθόλου την έκβαση του πολέμου και οι Γερμανοί μετά το 1942 επιδόθηκαν σε έναν πόλεμο φθοράς. Οι Σοβιετικοί ήταν εκείνοι που δημιούργησαν την πιο συγκροτημένη θεωρία στον Μεσοπόλεμο, χωρίς να υποστηρίζουν ότι θα συντόμευαν τον πόλεμο ή θα τον έκαναν πιο “φτηνό”.

Το παράδειγμα του Περλ Χάρμπορ

Το αρχετυπικό πρώτο πλήγμα της σύγχρονης εποχής είναι η ιαπωνική επίθεση στο Περλ Χάρμπορ, με τα γνωστά μη αποφασιστικά αποτελέσματα. Ο στρατηγικός βομβαρδισμός των Συμμάχων, με τις τεράστιες ποσότητες βομβών και την ουσιαστική ανυπαρξία της Λουφτβάφε μετά το 1943, δεν έκαμψαν το ηθικό των Γερμανών, αλλά ούτε και σταμάτησαν τη βιομηχανική παραγωγή, που μάλιστα αυξήθηκε το 1944.

Μεταπολεμικά, στον συμβατικό τομέα, εμφανίζονται στις ΗΠΑ οι συνεχιστές του στρατηγικού βομβαρδισμού, με διάφορες θεωρίες που αποσκοπούν στη στρατηγική παράλυση από αέρος, κάτι που δεν κατόρθωσαν να πετύχουν στον πόλεμο του Βιετνάμ. Οι Ισραηλινοί το 1967, ελλείψει δυνατοτήτων στρατηγικού βομβαρδισμού, σχεδίασαν και εκτέλεσαν την καταστροφή των αραβικών αεροποριών ως πρώτο πλήγμα, που έκτοτε παραμένει το όνειρο όλων των στρατών του κόσμου.

Ωστόσο το Ισραήλ το 1967 ήταν μια μικρή αλλά όχι

αδύναμη χώρα καθόσον είχε ήδη αποκτήσει πυρηνικά όπλα προ του πολέμου. Το ισραηλινό παράδειγμα πάντως είναι δύσκολο να βρει μιμητές, όσο και αν παραμένει ελκυστικό, επειδή έλαβε χώρα κάτω από μοναδικές συνθήκες και δεν το επανέλαβαν ούτε οι ίδιοι οι Ισραηλινοί το 1973, όσο και αν το απαιτήσαν οι στρατιωτικοί.

Μετά τον πρώτο Πόλεμο του Κόλπου το 1991 επικαιροποιήθηκε η ιδέα του στρατηγικού βομβαρδισμού, με τη θεωρία τώρα της αεροπορικής εκστρατείας, με βάση το μοντέλο των πέντε κύκλων (Warden's Air Campaign Five Rings Model). Διεθνώς, διεξήχθη μεγάλη συζήτηση για τον ρόλο της αεροπορίας, μεταξύ όσων υποστήριζαν ότι η αεροπορία κερδίζει μόνη της πλέον τον πόλεμο και όσων το αμφισβητούσαν.

Ο πόλεμος εναντίον της Σερβίας το 1999 φάνηκε να επιβεβαιώνει την αντίληψη ότι η αεροπορία κερδίζει μόνη της τον πόλεμο. Παρά ταύτα, χρειάστηκαν δύο μήνες βομβαρδισμών από τις ισχυρότερες αεροπορίες του κόσμου με τα πιο σύγχρονα μέσα για να φέρουν τη Σερβία στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Φυσικά μετά τον Δεύτερο Πόλεμο του Κόλπου το 2003, παρά τη δράση από αέρος με το “Σοκ και Δέος”, σταμάτησαν σχεδόν οι συζητήσεις για διεξαγωγή επιχειρήσεων μόνο από την αεροπορία.

Πρώτο πλήγμα και ελληνική στρατηγική

Είναι πολύ σημαντικό που ο Κονδύλης με τη “Θεωρία του Πολέμου” και το Επίμετρό του, έφερε όλες αυτές τις συζητήσεις στην Ελλάδα, σε ένα μάλλον άνυδρο περιβάλλον. Οπότε σε αυτές τις συνθήκες ο Κονδύλης αντιμετωπίστηκε είτε με εχθρότητα, από άσχετους σαν τον Σωμερίτη που έβλεπαν εθνικιστικές εξάρσεις, είτε με πανηγυρική αποδοχή, ως την ιδέα που θα μας έλυνε όλα τα προβλήματα. Το πρώτο πλήγμα στο οποίο αναφέρεται ο Κονδύλης δεν είναι ένα “γιουρούσι” ή έναρξη του πολέμου από ελληνικής πλευράς. Το πρώτο πλήγμα είναι αυτό που ορίσαμε ως προληπτική επίθεση, που πρέπει να εκτοξευθεί αν διαπιστωθεί ότι επίκειται η εχθρική επίθεση.

Θεωρούμε ότι η συνεισφορά του Κονδύλη στη στρατηγική συζήτηση της χώρας με την αναφορά στο πρώτο πλήγμα, είναι σημαντική για δύο λόγους. Ο πρώτος είναι ότι επισήμανε πως τηρώντας αμυντική στάση στο πολιτικό επίπεδο, δεν σημαίνει πως πρέπει κανείς να αμύνεται σε όλα τα επίπεδα. Η ανάληψη της πρωτοβουλίας στο επιχειρησιακό επίπεδο είναι πολύ σημαντική. Ενδεχομένως αυτό για ορισμένους να είναι αυτονόητο, εντούτοις δεν είναι για όλους, ακόμη και σήμερα.

Ο δεύτερος είναι ότι τόνισε τη σπουδαιότητα του πρώτου πλήγματος στη σύγχρονη εποχή, όταν μετά την εμφάνιση του αεροπορικού όπλου και των άλλων τεχνολογικών εξελίξεων, μειώθηκε ο παράγοντας χρόνος και άλλαξε η σχέση του με το χώρο και τις δυνάμεις.

Οι κρίσιμότερες παράμετροι

Εν κατακλείδι, για να ενταχθεί το πρώτο πλήγμα στην ελληνική στρατηγική θεωρούμε ότι χρειάζεται να ληφθούν υπόψη οι εξής παράμετροι:

• Σε οποιαδήποτε πολεμική σύγκρουση, είναι απαραίτητο να καθοριστεί πρώτα ο πολιτικός και ο στρατιωτικός σκοπός του πολέμου.

Όπως το έθεσε ο Κλαούζεβιτς, «κανένας δεν αρχίζει έναν πόλεμο, ή τουλάχιστον δεν θα έπρεπε να αρχίζει, χωρίς

πρώτα να έχει ξεκαθαρίσει στο μυαλό του τι σκοπεύει να πετύχει με αυτόν τον πόλεμο και πως σκοπεύει να τον διεξάγει. Το πρώτο είναι ο πολιτικός σκοπός και το δεύτερο ο επιχειρησιακός (στρατιωτικός) σκοπός».

• Δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής, η διαφορά μεταξύ της στρατιωτικής γραμματικής για προληπτική επίθεση και της πολιτικής λογικής για την απόφαση έναρξης του πολέμου. Όπως και σε άλλες περιπτώσεις, το στρατιωτικό πλεονέκτημα ή το ‘παράθυρο ευκαιρίας’ δεν συνιστά υποχρεωτικά πολιτική αναγκαιότητα.

• Το πρώτο πλήγμα, κατόπιν των ανωτέρω, αποτελεί σαφώς μια σοβαρότατη και πολλά υποσχόμενη στρατηγική επιλογή, ωστόσο για να μπορεί να χρησιμοποιηθεί απαιτούνται δύο προϋποθέσεις: Κατά πρώτον η χώρα πρέπει να διαθέτει τις απαραίτητες δυνατότητες και κυρίως στον τομέα των πληροφοριών και της στρατηγικής κρούσης.

Με τον όρο “στρατηγική κρούση” εννοούμε έναν συνδυασμό χερσαίων, ναυτικών, αεροπορικών κινητικών αλλά και μη κινητικών πληγμάτων, που θα οδηγήσουν σε σοβαρή απομείωση ζωτικών για την πολεμική προσπάθεια συστημάτων του αντιπάλου. Κατά δεύτερον, παρότι το πρώτο πλήγμα ανήκει στο επιχειρησιακό επίπεδο και στη διεξαγωγή του πολέμου, πρόκειται για πολιτική επιλογή η οποία υπόκειται σε πολλούς περιορισμούς και μπορεί να είναι ανέφικτη για διάφορους λόγους. Επιπλέον, πρέπει να έχουμε προετοιμαστεί και για την κλιμάκωση που θα ακολουθήσει.

• Το πρώτο πλήγμα είναι μια επιχειρησιακή αντίληψη η οποία πρέπει να είναι ενταγμένη σε μια στρατηγική, μαζί με άλλες επιχειρησιακές ιδέες. Η Ελλάδα έχει ανάγκη καινοτόμων επιχειρησιακών αντιλήψεων επιθετικού χαρακτήρα – που θα χρησιμοποιηθούν ταυτόχρονα, διαδοχικά ή εναλλακτικά – χωρίς να έχει όλα τα αυγά της σε ένα καλάθι.

• Είναι εξαιρετικά δύσκολο να παραλύσεις σήμερα μια χώρα με το μέγεθος της Τουρκίας.

Ιστορικά, αποδείχθηκε ιδιαίτερα δύσκολο στο παρελθόν και είναι ακόμη δυσκολότερο σήμερα. Παράλυση δεν κατόρθωσαν οι Αμερικανοί με παρατεταμένους βομβαρδισμούς και τεράστιο όγκο πυρός και όχι με ένα πρώτο πλήγμα. Ούτε η Ρωσία κατάφερε να παραλύσει την Ουκρανία, όχι με πρώτο πλήγμα, αλλά ούτε και μετά από δώδεκα μήνες πολέμου.

• Δεν έχει βρεθεί συνταγή μέχρι σήμερα για να πετύχει κάποιος μια σύντομη και αποφασιστική νίκη (shortcut to victory).

• Τέλος, για να χρησιμοποιηθεί το πρώτο πλήγμα ως αποτρεπτικό εργαλείο απαιτούνται δύο στοιχεία: Πρώτον, οι δυνατότητες να είναι πραγματικές επειδή η αποτροπή δεν λειτουργεί όπως το σκιάχτρο στα χωράφια. Δεύτερον, να έχουμε πείσει τον αντίπαλο ότι είμαστε αποφασισμένοι για κάτι τέτοιο, επειδή η αποτροπή έχει να κάνει με το τι αντιλαμβάνεται ο αντίπαλος και όχι με το τι πιστεύουμε εμείς.

Τα τελευταία 60 χρόνια πάντως δεν έχουμε δείξει τέτοια συμπεριφορά, ακόμα και στην περίπτωση που οι Τούρκοι μας έκαναν επίθεση το 1974, κάναμε πως δεν καταλάβαμε.

Για μια εκτενή ανάλυση, βλέπε Παναγιώτης Γκαρτζονίκας, “Η Εθνική Ισχύς και το Πρώτο Πλήγμα από τον Μεταξά στον Κονδύλη”, ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΝ, Τ. 1, Φθινόπωρο 2017, 55-94, στην ιστοσελίδα <https://www.strategiein.gr/>.

SLpress.gr στο Google News

Ελληνοτουρκικά: «Και τι θέλετε να κάνουμε, πόλεμο»;

Του Όθωνος Φλωράτου
Μηχανολόγου Μηχανικού
Διδάκτορος Ε.Μ.Π.

**Σύμφωνα με την UNCLOS, τόσο τα Χωρικά Ύδατα όσο και η ΑΟΖ ξεκινάνε από τις γραμμές βάσης.
Ο εναέριος χώρος και η Συνορεύουσα Ζώνη εξαρτώνται από τα χωρικά ύδατα.**

Όσον αφορά την Υφαλοκρηπίδα, απαιτείται να ξεκολλήσουμε επί τέλους από τον όρο αυτόν, πριν πάθουμε αμετάκλητη ζημιά. Η υφαλοκρηπίδα αφορά το βυθό και το υπέδαφος του και σύμφωνα με την UNCLOS άρθρο 76, μπορεί να φτάνει τα 200 νμ αλλά και όχι. Στην παράγραφο 5 του άρθρου αυτού, αναφέρεται ότι η υφαλοκρηπίδα δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 100 νμ από την ισοβαθή των 2500 μ. Ενώ μπορεί να φθάνει και τα 350 ν.μ.

Η Τουρκία δεν έρχεται αδιάβαστη, βασίζεται στη νομολογία του δικαστηρίου της Χάγης, του 1978, για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας Γαλλίας – Ηνωμένου Βασιλείου, σχετικά με τα νησιά της Μάγχης.

Εκεί η Γαλλία έλεγε ότι τα αγγλικά νησιά κάθονται πάνω στην δική της υφαλοκρηπίδα (ακριβώς ότι λέει και η Τουρκία).

Το Ηνωμένο Βασίλειο υποστήριζε ότι αφού τα νησιά του έχουν χωρικά ύδατα με βάση τη μέση γραμμή, έχουν και υφαλοκρηπίδα υποκείμενη των χωρικών υδάτων (ότι λέει και η Ελλάδα στην επιχειρηματολογία της).

Το δικαστήριο της Χάγης δικαίωσε τη Γαλλία, λαμβάνοντας υπ' όψη την μορφολογία του βυθού και όχι τα χωρικά ύδατα, τα οποία αποδέσμευσε από την υφαλοκρηπίδα. Με το νέο διεθνές δίκαιο του 1982, άρθρο 74, μπήκε η έννοια της ΑΟΖ η οποία προσδιορίζεται μόνο από την απόσταση των 200 ν.μ. από τις γραμμές βάσης που προσδιορίζουν και τα χωρικά ύδατα.

Εφ' όσον η απόσταση, ανάμεσα σε δυο ακτές κρατών, είναι μικρότερη των 400 ν.μ. τότε λαμβάνεται υπ' όψη η μέση γραμμή. Επιπροσθέτως, όλα τα κατοικημένα νησιά δικαιούνται ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα (άρθρο 121), όμως όπως προανέφερα, η υφαλοκρηπίδα είναι πιο σύνθετη στην οριοθέτηση από την ΑΟΖ. Με δεδομένο ότι η ΑΟΖ δίνει δικαιώματα στη θάλασσα, το βυθό και το υπέδαφος του βυθού με μόνο κριτήριο την απόσταση και με την νομολογία του δικαστηρίου της Χάγης, είναι εθνικό έγκλημα να μιλάμε ακόμα για υφαλοκρηπίδα.

Επίσης με το νέο διεθνές δίκαιο έχει θεσπιστεί ειδικό δικαστήριο για διαφορές επί της UNCLOS, με έδρα του το Αμβούργο. Το δικαστήριο της Χάγης δεν αποκλείεται, αλλά έρχεται δεύτερο (άρθρο 287).

Η δική μας εμμονή για το δικαστήριο της Χάγης, αποτελεί έκπτωση προς την Τουρκία η οποία μη αναγνωρίζοντας την UNCLOS, προφανώς δεν αναγνωρίζει και το καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο του Αμβούργου. Η επίλυση των διαφορών ακόμη και με κράτη που δεν έχουν υπογράψει την UNCLOS προβλέπεται “mutatis mutandis” στο άρθρο 284.

Στα Ελληνίδα αυτό μεταφράζεται ως αρχή ευθυδικίας ή τηρουμένων των αναλογιών, στην αγγλική νομική ορολογία

όμως, ο όρος μεταφράζεται ως: λαμβάνοντας υπ' όψη τις διαφορές. Για περιπτώσεις όπου υπάρχουν διαφωνίες από γειτονικές χώρες, προβλέπεται στην UNCLOS η προσφυγή δε διεθνή διαιτησία, ακόμα και μονομερώς, στην περίπτωση που η άλλη πλευρά αρνηθεί ή δεν απαντήσει σε γραπτή πρόσκληση εντός προβλεπόμενης διορίας. Επίσης αναφέρεται ρητά πως τα προβλεπόμενα στην UNCLOS είναι δεσμευτικά και για χώρες που δεν έχουν υπογράψει τη συνθήκη.

Με δεδομένο ότι η UNCLOS ορίζει πως οι διμερείς ή πολυμερείς συμφωνίες υπερισχύουν αυτής (γι' αυτό και η Τουρκία προσπαθεί να μας παρασύρει σε διμερή συμφωνία).

Η ιδέα ότι μπορούμε να διαπραγματευτούμε ποικιλία εύρους χωρικών υδάτων αποτελεί απαράδεκτη έκπτωση προς την Τουρκία και είναι μία τερατοσυρηματικά αυθαίρετη ερμηνεία της UNCLOS, η οποία αναφερόμενη στα χωρικά ύδατα λέει «μέχρι 12 ν.μ.» εννοώντας την μέση γραμμή, όπου οι αποστάσεις είναι μικρότερες των 24 ν.μ., όπως κάνει και για την ανάλογη περίπτωση της ΑΟΖ. Σε καμία περίπτωση η UNCLOS δεν αναφέρεται στην δυνατότητα αυθαίρετης επιλογής του εύρους των χωρικών υδάτων κατά το δοκούν.

Τα drones στοχοποιούν τις θέσεις μας και δίνουν συντεταγμένες στο Τουρκικό πυροβολικό. Εάν συνεχίσουμε να τα αφήνουμε, οι Τούρκοι θεσμοθετούν καταστάσεις αμφισβήτησης των περιοχών που πετάνε δημιουργώντας τετελεσμένα.

Εάν αντίθετα τα καταρρίψουμε, μετά από κατάλληλη διεθνή προειδοποίηση NOTAM που αναφέρω παρακάτω, περνάει το αποτρεπτικό μήνυμα σαφέστατα. Οι Τούρκοι κατέρριψαν Ρωσικό αεροσκάφος για 18 δευτερόλεπτα παραβίαση και δεν έκατσαν να σκεφτούν ότι μπορεί να γίνει ο Γ' παγκόσμιος πόλεμος.

Οι συνεχείς αναφορές σε ατυχήματα και επεισόδια δεν βοηθούν, αλλά αντίθετα πείθουν την Τουρκία ότι δεν υπάρχει η θέληση για ουσιαστική αντίδραση στις ενέργειες της και την αποθρασύνουν.

Η Τουρκική πολιτική είναι διαχρονική και πηγαίνει πίσω στο 1921, με τον Εθνικό Όρκο να πάρουν πίσω τα εδάφη που έχασε η Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η σημερινή Τουρκική προπαγάνδα θυμίζει τα “μεθοριακά επεισόδια” που εφεύρισκαν οι Ιταλοί για να δικαιολογήσουν την εισβολή τους το 1940.

ΠΡΕΠΕΙ επιτέλους να τους κοπεί ο βήχας, από την Ελλάδα, γιατί δεν αρκεί να έχει κάποιος οπλικά συστήματα για τις παρελάσεις, αλλά πρέπει να γνωρίζει ο αντίπαλος ότι έχει και την θέληση να τα χρησιμοποιήσει, κάτι στο οποίο δυστυχώς υστερούμε από το 1996, όπου τη νύχτα των Ιμίων μπροστά στην επιλογή Πυρ ή Πίσω, εμείς κάναμε πίσω.

Η συνέχεια, μέχρι σήμερα δεν έδειξε πως άλλαξε κάτι στις επιλογές μας για εξασφάλιση αξιόπιστης αποτροπής, ότι

και να λένε κατά καιρούς οι διατελέσαντες Α/ΓΕΕΘΑ. Οι Τούρκοι γνωρίζουν πολύ καλά ότι αν δεν εγκρίνει ο εκάστοτε Πρωθυπουργός, δεν θα ρίξουμε ούτε βαρελότο.

Πέρα από αυτά, η Τουρκία έχει εκλογές στις οποίες δημοσκοπικά, μέχρι τώρα, χάνει ο Ερντογάν. Εάν χάσει με όσα έχει κάνει, πιθανότατα θα ακολουθήσει την τύχη του Μεντερές και το γνωρίζει. Άρα δεν έχει τίποτα να χάσει, με το να προσπαθήσει να πετύχει μία θεαματική νίκη που θα άλλαζε τα πράγματα στο εσωτερικό του. Το κακό είναι ότι και η Αντιπολίτευση, με όλα όσα έχει πει, πιθανότατα θα αποδειχτεί χειρότερη του Ερντογάν.

Η Ελλάδα θα πρέπει να προετοιμαστεί άμεσα για τα χειρότερα, γιατί αν δεν ξυπνήσουμε μόνοι μας από την πολύ «ψυχραιμία» θα μας ξυπνήσουν άλλοι.

Τα περί ψυχραιμίας και «δεν θα πέσουμε στην παγίδα», είναι αφελείς τοποθετήσεις που οι Τούρκοι τα εκλαμβάνουν ως φόβο.

Στην παγίδα βρισκόμαστε είδη: Η Ελληνική εμμονή σε ηλιθιότητες, τις οποίες βαφτίζουμε υπευθυνότητα, θα μας οδηγήσει μέσα από τις αυξανόμενες Τουρκικές προκλήσεις να χρεωθούμε την όποια αντίδραση θα αναγκαστούμε να κάνουμε και μετά θα βγαίνει η Τουρκία από πάνω στο NATO και αλλού.

Αντίθετα η μη ύπαρξη σοβαρής Ελληνικής αντίδρασης, κατοχυρώνει στην Τουρκία τετελεσμένα ως προς τις περιοχές που αμφισβητεί και περνάει διεθνώς την αντίληψη περί αμφισβητούμενων περιοχών που θα πρέπει να διευθετηθούν μέσω διμερών διαπραγματεύσεων.

Επί της ουσίας, οδηγούμαστε στο να διαπραγματευτούμε τι θα δώσουμε και τι θα μας αφήσουν οι γείτονες, μέσα από τις διεκδικήσεις και τους εκβιασμούς τους και την δική μας δήθεν ψυχραιμία και αυτοσυγκράτηση.

Εδώ που έχουν φθάσει τα πράγματα, χρειάζονται κινήσεις που θα μας δώσουν την πρωτοβουλία κινήσεων, στοχεύοντας ευθέως τις Τουρκικές απειλές και εκβιασμούς, αλλά και θα περνάνε σαφέστατα το μήνυμα προς την Τουρκία ότι δεν είμαστε στο 1996.

Για το σκοπό αυτό ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ:

1. Να καταστεί σαφές προς κάθε “καλοθελητή, που μας σερβίρει την καραμέλα του διαλόγου, ότι η άρνηση της Τουρκίας να αναγνωρίσει το Διεθνές Δίκαιο και η συνεχής προβολή μονομερών, αυθαίρετων και ανυπόστατων αξιώσεων, δεν συνιστά Έλληνο-Τουρκική διαφορά και σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να είναι θέμα διαπραγματεύσεως Ελλάδας - Τουρκίας.

2. Να ξεκαθαριστεί ότι δεν μπορεί να υπάρξει οιαδήποτε συζήτηση με την Τουρκία υπό καθεστώς τετελεσμένων, εκβιασμών, αμφισβήτησης της εδαφικής ακεραιότητας της Ελλάδας και απειλής πολέμου στην περίπτωση που η Ελλάδα ασκήσει τα δικαιώματα που έχει βάσει του Διεθνούς Δικαίου.

3. Να δοθεί άμεσα στο NATO ρηματική διακοίνωση, ότι η Ελλάδα αποδεσμεύεται από τις υποχρεώσεις της, βάση του Άρθρου 5, έναντι της Τουρκίας για όσο ισχύει το CASUS BELLI, δεδομένου ότι δεν νοείται σύμμαχος να απειλεί σύμμαχο με πόλεμο.

Επιπλέον, πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι σε περίπτωση Τουρκικής επίθεσης εναντίον μας, θα ΑΠΑΙΤΗΘΕΙ από την

Ελλάδα η ενεργοποίηση του άρθρου 5, δεδομένου ότι η Τουρκία θα έχει θέσει τον εαυτό της DE FACTO εκτός Συμμαχίας.

Τι ανοησίες είναι αυτά τα γλυκανάλατα που ακούμε ότι η Συμμαχία δεν προβλέπει αντιμετώπιση σύγκρουσης μεταξύ των μελών της;

Αν υπάρχει στρατιωτική επίθεση παύει να υπάρχει συμμαχία, γιατί ο επιτιθέμενος προφανώς θέτει εαυτόν εκτός Συμμαχίας.

Αφού ξεκαθαρίσουμε τελεσιγραφικά τη θέση μας στο NATO, μετά να εφαρμόσουμε μονομερώς όλα όσα προβλέπονται από την UNCLOS και αν θέλουν οι Τούρκοι, ας επιτεθούν αυτοί πρώτοι σε χώρα του NATO.

Να δούμε επιτέλους και την σημερινή αξία αυτής της συμμαχίας για εμάς.

4. Να γίνει άμεσα μονομερής χάραξη και ανακήρυξη (όχι οριοθέτηση) ΑΟΖ με βάση τη μέση γραμμή, όπως αναφέρεται στην UNCLOS, και να δοθούν στον ΟΗΕ οι σχετικές συντεταγμένες προκειμένου να κατοχυρώσουμε τα δικαιώματά μας στην ΑΟΖ.

Εν δυνάμει ΑΟΖ δεν προβλέπεται πουθενά, αν δεν έχει ανακηρυχθεί.

5. Να εκδοθεί NOTAM πως αεροσκάφη που παραβιάζουν το FIR Αθηνών και δεν συμμορφώνονται προς τις υποδείξεις, αλλά επιδιώκουν εμπλοκή, θα χαρακτηρίζονται RENEGADES και θα αντιμετωπίζονται σύμφωνα με τα προβλεπόμενα διεθνώς για τέτοιες περιπτώσεις, ενώ μη επανδρωμένα αεροσκάφη που είναι εν δυνάμει απειλή για την αεροπλοΐα θα καταρρίπτονται.

6. Να δοθεί ρηματική διακοίνωση στον ΟΗΕ, ότι ενόψει των Τουρκικών απειλών και μονομερών διεκδικήσεων, κατά παράβαση κάθε έννοιας Διεθνούς Δικαίου, ότι εάν υπάρξει οποιαδήποτε ενέργεια της Τουρκίας η οποία θα εκληφθεί ως απειλή για την εδαφική ακεραιότητα και τα κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδος τότε, επιφυλασσόμαστε για τη λήψη κάθε διαθέσιμου μέτρου, διπλωματικού ή άλλου, στη βάση του δικαιώματος της αυτοάμυνας, προς εξουδετέρωση της απειλής.

7. Να γίνει άμεσα συμφωνία ΑΟΖ με την Κύπρο, ώστε να διευκολυνθεί στη συνέχεια η ολοκλήρωση της σχετικής συμφωνίας με την Αίγυπτο.

Φτάνουν πια οι ηλιθιότητες τις οποίες δεν θα έκαναν πρωτοετείς φοιτητές πολιτικών επιστημών και που κάποιοι νομίζουν πως είναι έξυπνη και υπεύθυνη πολιτική, με την οποία μονίμως βγαίνουμε χαμένοι μέσα από μία σαλαμοποίηση υποχωρήσεων, δεκαετίες τώρα.

Στο “**Τι Θέλετε να κάνουμε πόλεμο;**” την απάντηση έδωσε ο Τσώρτσιλ απευθυνόμενος προς τον Τσάμπερλαιν την ημέρα που ανέλαβε πρωθυπουργός, μετά την παραίτηση του δεύτερου.

Είπε : “**Ανάμεσα στον Πόλεμο και την Ταπείνωση, επιλέξατε την Ταπείνωση και φέρατε και τον Πόλεμο**”.

Η Ελλάδα επιβάλλεται να διεκδικήσει αυτά που ΝΟΜΙΜΑ δικαιούται, βάσει του Διεθνούς Δικαίου και όχι να δείχνει φοβική και διατεθειμένη να διαπραγματευτεί το δίκιο της από φόβο μην τυχόν και το χάσει.

Πηγή: Militaire News

Τι διδάσκει την Ελλάδα ο πόλεμος στην Ουκρανία

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη
Διευθυντού Μελετών ΕΛΙΣΜΕ

Παρατηρώ, όπως και οι περισσότεροι Έλληνες, με ιδιαίτερη ικανοποίηση την σταδιακή ενίσχυση της αμυντικής μας ισχύος μέσα από μια σειρά αμυντικών εξοπλισμών. Δεν μπορώ όμως να παραβλέψω τις απλουστευτικές υπεραισιόδοξες δημοσιογραφικές αναφορές για μια υπέρ ημών δραματική ανατροπή της ισορροπίας δυνάμεων στο Αιγαίο τα ερχόμενα χρόνια.

Ενίοτε μάλιστα η επιζητούμενη ανατροπή έχει επέλθει πριν την άφιξη (βλέπε φρεγάτες, σύνολο Rafale και F-16 Viper κλπ) ή ακόμη και την παραγγελία των οπλικών συστημάτων (βλέπε F-35) παραβλέποντας τον χρόνο παράδοσης και τα αναγκαία χρονικά διαστήματα για την απόκτηση της πλήρους επιχειρησιακής ικανότητας των μέσων. Επιπρόσθετο στοιχείο της ημετέρας υπεροχής εμφανίζεται και η ποιοτική υπεροχή του ανθρωπίνου δυναμικού μας.

Αναμφίβολα ο ανθρώπινος παράγοντας είναι το βασικό αποφασιστικό στοιχείο που θα καθορίσει το αποτέλεσμα μιας αναμέτρησης μεταξύ των δύο καλά εξοπλισμένων διαχρονικών αντιπάλων. Η συνεχής όμως αναφορά σε μια μελλοντική υπεροχή αποτελεί παράγοντα καθησυχασμού και δημιουργίας συνθηκών αιφνιδιασμού και δυσάρεστων εκπλήξεων. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η ισορροπία ισχύος είναι μια έννοια μεταβλητή και συχνά υποκειμενικά εκτιμώμενη καθώς εμπεριέχει πληθώρα μη μετρήσιμων παραγόντων. Επιπρόσθετα, ο αντίπαλος πρέπει να θεωρείται πάντοτε τουλάχιστον ίσων ικανοτήτων με εμάς τηρουμένων και επιφυλάξεων για αρνητικές εκπλήξεις.

Αντίστοιχα και η συχνή μας αναφορά στην αποδυνάμωση των ενόπλων δυνάμεων της Τουρκίας, ως αποτέλεσμα των μετα-πραξικοπηματικών (2016) διώξεων, έχει και τα όρια της. Να μην λησμονούμε τη συσσωρευμένη πολεμική εμπειρία των στελεχών, όλων των κλάδων των Τουρκικών Ενόπλων Δυνάμεων, λόγω της εμπλοκής των σε συγκρούσεις χαμηλής έντασης τα τελευταία χρόνια. Ούτε επίσης να παραγνωρίζουμε τον εκκολαπτόμενο εθνικιστικό και ισλαμιστικό παροξυσμό των νέων στελεχών, που ως νέοι γενίτσαροι κατακλύζουν τους κρατικούς μηχανισμούς της γείτονος χώρας.

Δεν αρκεί η αεροπορική υπεροπλία

Συχνά βλέπω να υπερτονίζεται η χειροπιαστή σήμερα ενίσχυση της πολεμικής αεροπορίας μας και να δημιουργείται η αίσθηση μιας εξασφάλισης μας ένεκα της κυριαρχίας των ουρανών(!). Ο πόλεμος όμως δεν γίνεται πλέον σε μια μόνο διάσταση, σε ένα μόνο θέατρο επιχειρήσεων, ο πόλεμος είναι πολυχωρικός και δεν είναι υπόθεση ενός κλάδου όσο άριστες επιδόσεις και να επιδείξει. Την αυταπάτη αυτή είχαν και οι Ισραηλινοί, με αποτέλεσμα να αιφνιδιαστούν δυσάρεστα το

1973 (πόλεμος Yom Kippur) και το 2006 (2ος πόλεμος του Λιβάνου κατά της Hezbollah).

Υπενθυμίζω, ότι στην πρώτη περίπτωση οι καταφανώς μειονεκτούντες Αιγύπτιοι στον αέρα αλλά και στις τεθωρακισμένες δυνάμεις βρήκαν το αντίδοτο με την ορθή ανάπτυξη και χρησιμοποίηση των αντιαεροπορικών συστημάτων και αντιαρματικών βλημάτων. Η ορθή τακτική χρησιμοποίηση των παραπάνω περιορίσε σημαντικά τις ενέργειες των δύο προαναφερθέντων “ατού” της πανίσχυρης ισραηλινής μηχανής και κατάφερε δυσαναπλήρωτες απώλειες.

Να μην ξεχνάμε επίσης και την απόφαση του προέδρου Sadat της Αιγύπτου, να προκαλέσει έναν καταστροφικό για τη χώρα του πόλεμο, γνωρίζοντας τις ελάχιστες πιθανότητες τελικής στρατιωτικής επικράτησης, αλλά με κύριο στόχο την επανεκκίνηση μιας διαδικασίας συνομιλιών που θα ανάγκαζε τον τελικό νικητή της στρατιωτικής αναμέτρησης, το Ισραήλ, να επιστρέψει τα εδάφη που είχε καταλάβει το 1967. Παραπλήσιος σήμερα και ο στόχος της Άγκυρας, για μια ενδεχόμενη θερμή σύγκρουση, που ανεξαρτήτως αποτελέσματος, ίσως να οδηγήσει σε μια συνολική πολιτική διαπραγμάτευση των δύο χωρών.

Η τουρκική πολεμική μηχανή

Για να επανέλθουμε όμως στην ισορροπία δυνάμεων, πανηγυρίζουμε και ορθώς, για τη σταδιακή βελτίωση -όχι όμως ανατροπή υπέρ ημών- των αμυντικών μας δυνατοτήτων μέσα στα επόμενα δύο-πέντε χρόνια, αλλά αδυνατούμε να αντιληφθούμε τις συνέπειες της γιγάντωσης της τουρκικής αμυντικής βιομηχανίας και της σημαντικής αυτάρκειας που παρέχει στη χώρα.

Η αντίπαλος χώρα έχει σημειώσει εντυπωσιακές προόδους, έστω και με εν μέρει δανεική τεχνολογία, στα μη επανδρωμένα συστήματα, στα πυραυλικά συστήματα, στον ηλεκτρονικό πόλεμο, αλλά και στην κατασκευή πολύπλοκων οπλικών συστημάτων. Πολύ φοβάμαι, ότι έχει καταγράψει αντίστοιχα άλματα και σε θέματα τεχνητής νοημοσύνης, που θα αποτελέσουν την αιχμή του δόρατος στα αυριανά οπλικά συστήματα, επηρεάζοντας όχι μόνο τις μαχητικές ικανότητες αλλά ανατρέποντας και τα δόγματα διεξαγωγής των επιχειρήσεων.

Σίγουρα οι επιτελείς της εθνικής άμυνας αγωνιούν για αυτές τις προοπτικές, όπως αγωνιούν και για την κατάσταση στο Αιγαίο όπου στα τέλη της δεκαετίας οποιοδήποτε αεροσκάφος ή πλοίο επιφανείας επιχειρεί, θα βρίσκεται υπό την υψηλή πιθανότητα καταστροφής από κατευθυνόμενα βλήματα από αμφοτέρες τις πλευρές. Το γεγονός αυτό προσδίδει μεγαλύτερες δυσκολίες στην πλευρά που θέλει να επικοινωνεί συ-

νεχώς με το νησιωτικό της χώρο έναντι της ηπειρωτικής δύναμης που μπορεί να αναπτύσσει τα συστήματα της εκμεταλλεζόμενη το βάθος και την εγγύτητα της με τα ευπρόσβλητα και ευκόλως υποκείμενα σε αποκλεισμό νησιά μας.

Ο αντίπαλος μας δυστυχώς είναι ικανός, επίμονος, με συνέπεια στους στρατηγικούς σχεδιασμούς του και στην υλοποίηση των εξοπλιστικών του προγραμμάτων έχοντας την ευχέρεια να αδιαφορεί (μέχρι ενός βαθμού) για το κόστος.

Εγρήγορση και πολιτική συνέπεια

Οι παραπάνω παρατηρήσεις δεν επιδιώκουν να δημιουργήσουν αίσθημα ανησυχίας, απογοήτευσης ή ηττοπάθειας. Απλά αποσκοπούν να μετριάσουν τον άκρατο ενθουσιασμό μας, χαρακτηριστικό της φυλής μας και να καταστήσουν εμφανείς τους κινδύνους ενός νέου εφησυχασμού, αλλά και την σκληρή πραγματικότητα που επιβάλλει διαρκείς και κοστοβόρες προσπάθειες διατήρησης της αμυντικής ισορροπίας σε όλους τους τομείς.

Αποσκοπούν επίσης στο να αντιληφθεί η ελληνική κοινωνία ότι ο ανταγωνισμός μας με την Τουρκία, σε όλα τα επίπεδα, δεν έχει ορατό τέλος, αντίθετα θα απαιτήσει ακόμη μεγαλύτερη εκ μέρους μας προσοχή, συνέπεια, επιμονή και μακροχρόνια δέσμευση. Ο ελληνικός λαός πρέπει να ενστερνιστεί αυτή την πραγματικότητα επιβάλλοντας με τον τρόπο του την ανάλογη υπευθυνότητα από πλευράς των κομμάτων και πολιτικών προσώπων στα ζωτικά θέματα άμυνας. Σφάλματα του παρελθόντος δεν πρέπει να επαναληφθούν.

Ταυτόχρονα θα πρέπει να αντιληφθούμε, ότι μια ελληνοτουρκική σύγκρουση ενδεχομένως να έχει απρόβλεπτη διάρκεια, εξελισσόμενη σε αγώνα φθοράς με τα αποθέματα υλικών, πυρομαχικών, εφοδίων, στρατιωτών και ψυχικής αντοχής να έχουν κομβική σημασία. Πέραν όμως των εξοπλιστικών προγραμμάτων, ειδικά στον καταφανώς παραμελειμένο από νέους εξοπλισμούς Στρατό Ξηράς, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την ανάγκη βελτίωσης της ισχύος μέσα από την αναβάθμιση της στρατιωτικής εκπαίδευσης και την απόκτηση ενός πιο σύγχρονου δόγματος, βασισμένου και στα πρώτα συμπεράσματα από τον πόλεμο της Ουκρανίας.

Οι προαναφερθείσες αναγκαίες βελτιώσεις δεν απαιτούν μόνο σημαντικές δαπάνες αλλά προϋποθέτουν μια αλλαγή νοοτροπίας σε όλη την κλίμακα της στρατιωτικής ιεραρχίας. Αμφότερα θα πρέπει όμως απαραίτητως να έχουν και την αναγκαία ενθάρρυνση και αποδοχή του πολιτικού κόσμου ώστε να υποστηριχθούν και από την πληροφορημένη κοινωνία.

*It doesn't get easier. You just get stronger.
Anything worth having is worth waiting for.
A soldier doesn't fight because he hates
what is in front of him.
He fights because he loves what he left behind.*

Για μία ακόμη φορά ένα εξελισσόμενο διεθνές γεγονός διχάζει την Ελλάδα πολιτικά και κοινωνικά. Η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία βρίσκει εγχώριους υποστηρικτές και επικριτές σε κάθε επίπεδο, ενώ οι σχετικές τοποθετήσεις υποκρύπτουν μία γενικότερη αντίληψη και στάση ως προς την θέση της Ελλάδος στο Διεθνές Σύστημα. Οι Δυτικές φιλοδοξίες περί "ενιαίας και ανεξάρτητης Ευρώπης" προσέκρουσαν στο ρωσικό δόγμα του "near abroad", σύμφωνα με το οποίο αποτελεί ζωτικό συμφέρον η ύπαρξη φιλικών ελεγχόμενων χωρών περί τα σύνορα της Ρωσίας (buffer zone). Οι υποστηρικτές διατείνονται ότι η εισβολή αποτελεί απάντηση στην επέκταση του NATO προς ανατολάς. Υπενθυμίζεται ότι η επέκταση του NATO δεν υπήρξε αποτέλεσμα εισβολής του στην Ανατολική Ευρώπη αλλά εναγωνίου επιθυμίας εντάξεως στο NATO των κρατών της περιοχής αυτής, μετά από 70 έτη «σοσιαλιστικού παραδείσου».

Η κατά Πούτιν "απελευθέρωση" της Ουκρανίας από το "ναζιστικό" καθεστώς των "ναρκομανών" δεν βρήκε σύμφωνο τον ουκρανικό λαό, ο οποίος το ψήφισε και το υπερασπίζεται με την ζωή του. Οι υπαρκτοί, αλλά περιορισμένοι ναζιστικοί θύλακες, δεν ταυτίζονται με την βούληση ενός ολόκληρου λαού. Οι ρίζες των εν λόγω θυλάκων πιθανόν να συνδέονται με την ανεξίτηλη ανάμνηση των Ουκρανών από τους «αδελφούς» Ρώσους, όταν η βίαιη και ταχεία προσπάθεια εκβιομηχανίσεως του Στάλιν, στις αρχές της δεκαετίας 1930 είχε σαν αποτέλεσμα την δολοφονία μέσω λιμού (Γολοντομόρ) και εκτελέσεων εκατομμυρίων Ουκρανών (από 4 έως 10 εκ. άτομα).

Με την παρέλευση ενός έτους από την εισβολή, η Ρωσία ηττάται σε στρατηγικό επίπεδο αφού η Δύση παραμένει ενωμένη και εξακολουθεί να στηρίζει την Ουκρανία, η Ευρώπη απεξαρτάται από το ρωσικό φυσικό αέριο, ενώ Σουηδία και Φινλανδία εισέρχονται στο NATO. Σε τακτικό επίπεδο η Ρωσία έχει κατακτήσει σημαντικό ποσοστό των ανατολικών ουκρανικών επαρχιών αλλά παράλληλα φθείρεται σε παρατεταμένο πόλεμο τριβής. Η κατάσταση αυτή την αναγκάζει να απειλεί όλο και περισσότερο με την χρήση πυρηνικών όπλων, ενώ προσπαθεί να εμπλέξει και την Κίνα. Ο τερματισμός της συγκρούσεως είναι δυσχερής και μη ορατός επί του παρόντος.

Πέραν από επί μέρους αναλύσεις, αξιολογήσεις και συμψηφισμούς των δύο πλευρών, οι λεπτομέρειες των οποίων αποκρύπτουν ίσως το «δάσος», πρόκειται για μία ακόμη σύγκρουση ναυτικών Δυτικών δυνάμεων έναντι μίας μεγάλης χερσαίας δυνάμεως. Η γεωγραφική διαμόρφωση της Ελλάδος, η ιστορική της εμπειρία, το αξιακό και πολιτιστικό της σύστημα, καθώς και η τουρκική απειλή, επιτάσσουν την σύμπραξη με τις πρώτες. Η συνηγορία προς την ρωσική εισβολή βλάπτει τα εθνικά συμφέροντα, αφού οι ρωσικές προθέσεις, απειλές και πρακτικές ταυτίζονται με τις αντίστοιχες τουρκικές. Η Ρωσία (όπως και η Τουρκία), ελλείψει ερεισμάτων στο Διεθνές Δίκαιο, εισβάλλει σε μία ανεξάρτητη και κυρίαρχη χώρα, επικαλούμενη ιστορικούς λόγους («κάποτε η Ουκρανία ήταν Ρωσία»), λόγους ασφαλείας («η Ρωσία απειλείται στα σύνορά της»), ανάγκη προστασίας Ρωσοφώνων (μη εφαρμογή Συμφωνιών Μινσκ) και απαίτηση δημιουργίας επαρκούς χώρου ασφαλείας (buffer zone) ή «ζωτικού χώρου», που επεκτείνεται και σε έτερα κράτη της Α. Ευρώπης.

Ακόμη και εάν συνέτρεχαν λόγοι προστασίας των Ρωσοφώνων της ανατολικής Ουκρανίας (η ρωσική παρουσία και αρωγή στους εξεγερμένους του Ντονμπάς ήταν διαρκής από το 2014), η απόπειρα συνολικής καταλήψεως της χώρας αυτής διαψεύδει τις επίσημες ρωσικές προθέσεις. Βάσει των απαιτήσεων του Προέδρου Πούτιν, η Ευρώπη θα έπρεπε για μία ακόμη φορά να κοπεί στα δύο με το ανατολικό της μέρος να απαρτίζεται από δορυφόρα κράτη μειωμένης εθνικής κυριαρχίας υπό ρωσικό έλεγχο και των οποίων οι λαοί θα αδυνατούσαν να επιλέξουν το

Ουκρανία, εθνική διχόνοια και εθνικό συμφέρον

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ

Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔ

Αντιπρόεδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

μέλλον τους.

Παρά την εσφαλμένη εμμονή σειράς εγχωρίων φορέων να ανακαλύψουν διαχρονικούς φιλέλληνες ή ανθέλληνες, αποτελεί ιστορική διαπίστωση ότι οι διακρατικές σχέσεις κυριαρχούνται από τις εκάστοτε συγκλίσεις και αποκλίσεις συμφερόντων. Το γεγονός αυτό επιβάλλει στην Ελλάδα πρωτίστως την αυτοβοήθεια και την κατά το δυνατόν αυτονομία σε όλες τις παραμέτρους εθνικής ισχύος (κυρίως οικονομική & στρατιωτική), δίχως να υποτιμάται ταυτόχρονα η σκοπιμότητα επιδιώξεως συμμαχιών.

Βασική αφετηρία των εκάστοτε εγχωρίων διχαστικών τάσεων αποτελεί το ερώτημα «που ανήκει η Ελλάς;». Το απλουστευτικό «η Ελλάς ανήκει στους Έλληνες» είναι αυτονόητο και χρήσιμο στον βαθμό που υπενθυμίζει ότι η ελληνική Εθνική Στρατηγική οφείλει να είναι αυτόφωτη (γνώμονας τα Εθνικά Συμφέροντα και όχι επιβολή της έξωθεν). Η αναρχία εν τούτοις του διεθνούς συστήματος, ο ανηλεής διεθνής ανταγωνισμός, ζωτικά θέματα ασφάλειας και άμυνας αλλά και σειρά διεθνών προκλήσεων που ζητούν διεθνείς συνεργασίες, απαιτούν την ένταξη μεμονωμένων χωρών (ακόμη και ισχυρών) σε ευρύτερους διακρατικούς σχηματισμούς.

Η επιλογή της Ελλάδος να ενταχθεί στην Δύση και τους θεσμούς της (ΝΑΤΟ, ΕΕ) συναντά διαχρονικούς πολέμιους στο εσωτερικό. Οι λόγοι έχουν ιστορικές ρίζες και ποικίλουν αναλόγως της αφετηρίας των πολεμίων. Υπενθυμίζεται το «καλύτερα το Οθωμανικό φακίολι παρά η Παπική τιάρα», το όραμα ορισμένων για «Βυζαντινοθωμανική αυτοκρατορία», «σπάξε με Αγά μου να αγιάσω», «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο», «τι έκανε το ΝΑΤΟ και η ΕΕ στις εθνικές μας κρίσεις;», «η χώρα να κρατά ίσες αποστάσεις και όχι να δρα ως Δυτικό προπύργιο», «είμαστε πρωτίστως Βαλκάνιοι», «ανήκουμε στην καθ' ημάς Ανατολή», «ανήκουμε στο ξανθό ομόδοξο γένος», «η ανάληψη, αιρετική και άθεη Ευρώπη», «η Γαλλική επανάσταση μας έκανε εξαρτημένο έθνος – κράτος», «η Οθωμανική Αυτοκρατορία ήταν δίκαιη προς τους υπηκόους της και οι Ρωμιοί όφειλαν να ατενίζουν το μέλλον τους μέσα από αυτήν», «η χώρα θα έπρεπε να αποκαλείται Ρωμανία και όχι Ελλάς», «η Δύση δεν επιτρέπει την ωρίμανση της ελληνοτουρκικής φιλίας», «έξω από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ της ιμπεριαλιστικής και πλουτοκρατικής Δύσης που εκμεταλλεύεται τους λαούς της» κ.λπ..

Οι ανωτέρω θέσεις και απόψεις προκαλούν αγεφύρωτα χάσματα και καλλιεργούνται, συντηρούνται και διαδίδονται συστηματικά στην κοινωνία από θεσμικούς πολιτικούς, ακαδημαϊκούς, θρησκευτικούς και κοινωνικούς φορείς, συντηρώντας έτσι μία εθνική σχιζοφρένεια η οποία θέλει την Ελλάδα «με το μυαλό στην Δύση και με την καρδιά στην Ανατολή», με ότι αυτό σημαίνει για την αξιοπιστία, την εκπλήρωση των Εθνικών της Συμφερόντων, την αυτογνωσία και την εθνική ταυτότητα των Ελλήνων. Κοινός παράγων των θέσεων αυτών είναι η αποσιώπηση της ουσίας του μοναδικού αρχαίου ελληνικού πολιτισμού και της σχέσεώς του με την σημερινή Δύση. Οι φιλόσοφοι και πολιτικοί της αρχαίας Ελλάδος ανέδειξαν την Δημοκρατία και το κοσμικό κράτος. Έθεσαν τις βάσεις του διαχρονικού πολιτισμού τους, με βασικά εργαλεία τους τον ορθό λόγο και την επιστήμη, την ισχύ, τον πλούτο και ασφαλώς την τέχνη. Σε αντίθεση με τους Ρωμιούς, οι αρχαίοι μας πρόγονοι γνώριζαν ότι τυχόν κακή χρήση αυτών δεν δαιμονοποιεί τα εργαλεία αλλά τον χρήστη τους και για τον λόγο

αυτό η Δημοκρατία όφειλε να εκπαιδεύει ενσυνείδητους και ώριμους πολιτικά Έλληνες πολίτες και ηγέτες. Τους δεισιδαίμονες, ανορθολογιστές, θεοκρατούμενους και φανατιζόμενους λαούς, με αυταρχικούς ηγέτες και ανύπαρκτες επιδόσεις στην τέχνη, τον αθλητισμό και τις επιστήμες αποκαλούσαν βαρβάρους.

Η Δύση, με όλα τα γνωστά σημερινά τρωτά της σημεία, παραμένει μοναδική παγκόσμια όαση Δημοκρατίας και εφαρμογής του κοσμικού κράτους, αξίες δηλαδή άμεσα συνδεδεμένες με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό. Οι Δυτικές κοινωνίες δυστυχώς αναγνωρίζουν περισσότερο ημών την αξία του ελληνικού πολιτισμού και της ελληνικής γλώσσας, ως υπαρξιακής κοιτίδας των. Δυτικοί πολίτες θεωρούν το προσκύνημα στην Ακρόπολη ως σκοπό ζωής και Δυτικοί ηγέτες επιλέγουν να αρχίσουν ή να περατώσουν την πολιτική τους σταδιοδρομία στον ιερό της βράχο. Το τεράστιο αυτό πολιτικό και πολιτιστικό κεφάλαιο, κληρονομήθηκε άνευ κόπου από τους νεοέλληνες και εν τούτοις αδυνατούν να το αξιοποιήσουν επαρκώς (ήπια ισχύς), ως ελλιπώς μυημένοι στην ουσία του προγονικού πολιτισμού και ως έρμια πνευματικής και ηθικής συγχύσεως. Ο νεοέλληνας έλκεται από το ανορθολογικό ανατολικό παρελθόν του, την πολιτική αντιπαλότητα (ακόμη και για εθνικά θέματα), την προσωπολατρεία (ακόμη και για αυταρχικούς ηγέτες όπως ο Πούτιν), την διχόνοια, την θρησκοληψία, την εχθρότητα προς το κράτος αλλά και τις πελατειακές σχέσεις του με αυτό.

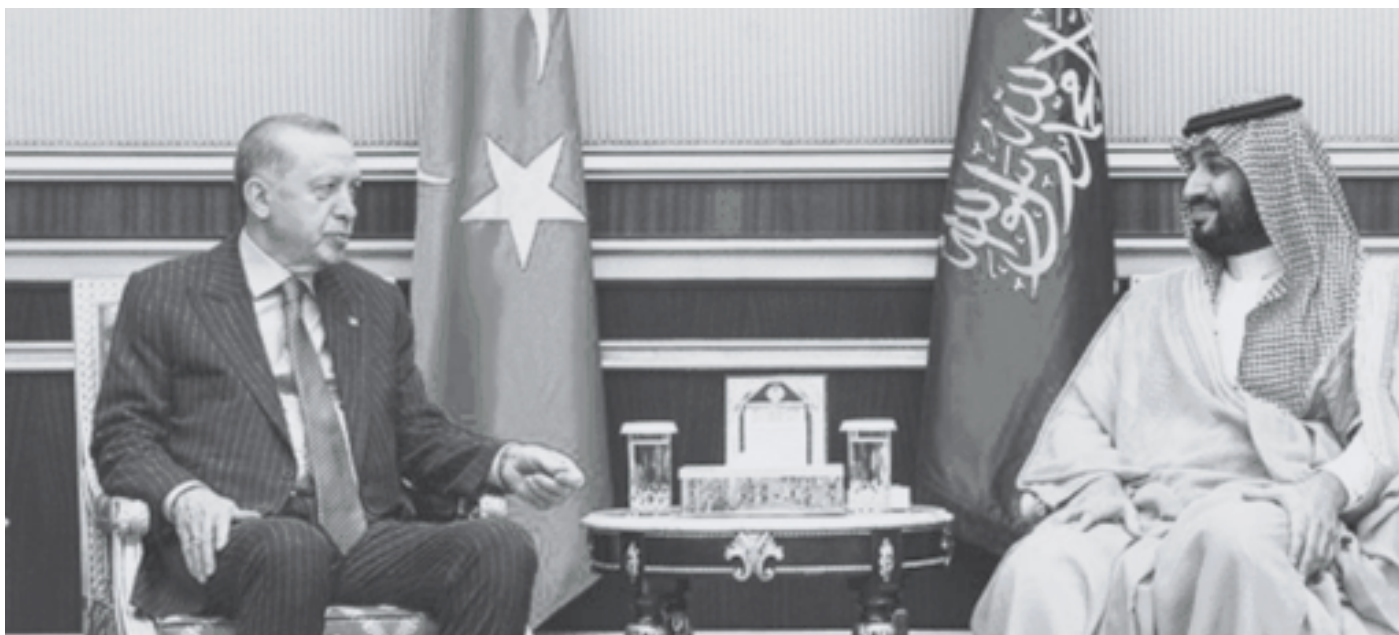
Η Ελλάς δεν ανήκει στην Δύση αλλά είναι η Δύση και ιστορικά απετέλεσε τον κυματοθραύστη της. Μία Ελλάς αυτοδύναμη, αξιόπιστη, θεματοφύλακας των Δυτικών αξιών, αυξημένου ειδικού βάρους και με αυτόφωτη εθνική στρατηγική, δύναται να αξιοποιήσει στο έπακρο τις Δυτικές συμμαχίες, επ' ωφελεία των Εθνικών της Συμφερόντων. Στο πλαίσιο αυτό δεν συνιστώνται επαμφοτερίζουσες στάσεις, αστερίσκοι και «ναι μεν αλλά» στις εθνικές θέσεις. Είναι δυνατές οι πολυεπίπεδες σχέσεις με μη Δυτικά κράτη σκοπιμότητας αλλά με σαφή στάση ως προς τις στρατηγικού επιπέδου εθνικές επιλογές.

Τυχόν τουρκική απόπειρα πραγματοποιήσεως των καθημερινών απειλών της, πρέπει να εύρη Ελλάδα και Κύπρο έτοιμες, την δε Δύση πρόθυμη να προασπίσει έμπρακτα τα ελληνικά συμφέροντα (εν πολλοίς και Δυτικά συμφέροντα), όπως άλλωστε και η Ελλάς συμμετέχει στην έμπρακτη Δυτική στήριξη της Ουκρανίας. Η χώρα μας αφού αντιληφθεί το τεράστιο κεφάλαιο ήπιας ισχύος που διαθέτει, χάρις στην αρχαία Ελλάδα, θα πρέπει να το χρησιμοποιήσει επ' ωφελεία της. Η αξιοπιστία του εγχειρήματος θα εξαρτηθεί καθοριστικά από την έμπρακτη κατανόηση και εφαρμογή της ουσίας του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού.

Ο ελληνισμός Ελλάδος και Κύπρου θα πρέπει να θέσει άμεσα χρονοδιάγραμμα πλήρους ενασκήσεως της κυριαρχίας και των κυριαρχικών του δικαιωμάτων. Το εθνικό στοίχημα αφορά στην από τώρα εργώδη μεθόδευση και σύγκλιση των προσπαθειών (πολιτικές, διπλωματικές, στρατιωτικές, συμμαχικές, οικονομικές, τεχνοκρατικές, νομικές, κοινωνικές κ.λπ.) προκειμένου τα μεγάλα εθνικά βήματα να συμπέσουν με την μεγιστοποίηση των παραμέτρων της εθνικής μας ισχύος και προφανώς με την αρραγή σύμπνοια του πολιτικού συστήματος, των ΕΔ, του ελληνικού λαού και των Κυπρίων αδελφών μας.

15 – Μαρτίου - 2023

Γιατί οι Τούρκοι Ισλαμιστές είναι φυσικός φίλος των Αράβων

Μετά από χρόνια έντασης, οι σχέσεις Τουρκίας-Σαουδικής Αραβίας και Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων σημείωσαν αξιοσημείωτη βελτίωση, με την Άγκυρα να μετατρέπεται σε αρένα υποδοχής επενδύσεων από τις δύο χώρες.

Οι πιο εξέχουσες εκδηλώσεις της πρόσφατα αναδυόμενης εταιρικής σχέσης Τουρκίας-Κόλπου ήταν μια μεγάλη κατάθεση της Σαουδικής Αραβίας και μια συμφωνία οικονομικής εταιρικής σχέσης μεταξύ Τουρκίας και ΗΑΕ.

Το Ταμείο Ανάπτυξης της Σαουδικής Αραβίας δήλωσε τη Δευτέρα, 6 Μαρτίου, ότι η Σαουδική Αραβία αποφάσισε να καταθέσει 5 δισεκατομμύρια δολάρια στην Κεντρική Τράπεζα της Τουρκίας, περιγράφοντας την απόφαση ως «απόδειξη της δέσμευσης της Σαουδικής Αραβίας να υποστηρίξει τις προσπάθειες της Τουρκίας να ενισχύσει την οικονομία της».

Από την πλευρά του, ο Τούρκος υπουργός Οικονομικών και Οικονομικών, Νουρεντίν Ναμπτατάι, εκτίμησε την κίνηση, λέγοντας ότι είναι «ένα θετικό αποτέλεσμα της εμπιστοσύνης της σαουδαραβικής διοίκησης στην τουρκική οικονομία».

Μπορεί να υποτεθεί ότι αυτοί οι στόχοι και τα συμφέροντα μπορούν να επιτευχθούν για τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και τη Σαουδική Αραβία με το Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα του οποίου ο αρχηγός Κεμάλ Κιλιτσντάρογλου ανταγωνίζεται τον Ερντογάν για την προεδρία, σημειώνοντας ότι ο Κιλιτσντάρογλου δεν θα είναι ιδεολογικός ανταγωνιστής των κρατών του Κόλπου και της Αιγύπτου, όπως ήταν κατά καιρούς ο Ερντογάν.

Οι Τούρκοι κοσμικοί κοιτάζουν τη Δύση

Αλλά τα περισσότερα από αυτά που γνωρίζουν οι ηγέτες του Κόλπου είναι ότι οι Τούρκοι κοσμικοί, όπως τώρα οι σύμμαχοι του υποψήφιου προέδρου Κεμάλ Κιλιτσντάρογλου, ανέκαθεν κοίταζαν μόνο προς τη Δύση και κανέναν άλλον, και δεν ξέρουν, δεν εκτιμούν ή δεν θέλουν να στραφούν στην αραβική περιοχή, η οποία συχνά θα βρίσκεται στο

κάτω μέρος των συμφερόντων τους αν καταλάβουν τα ηνία της εξουσίας στην Άγκυρα, εάν δεν τρέφουν εχθρότητα απέναντί τους.

Δεν μπορεί επίσης να αγνοηθεί ότι ο ενθουσιασμός που χαρακτηρίζει το Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα στην ομαλοποίηση με τον Άσαντ μπορεί να είναι ένα θέμα που ανησυχεί ιδιαίτερα το Ριάντ, ειδικά επειδή μπορεί να πραγματοποιηθεί με τρόπο που εξυπηρετεί την ιρανική επιρροή στη Δαμασκό και δεν λαμβάνει υπόψη τα συμφέροντα της Σαουδικής Αραβίας και μπορεί να προκαλέσει ανθρωπιστική και περιφερειακή κρίση εάν τα τουρκικά κόμματα της αντιπολίτευσης το εφαρμόσουν και υποσχέθηκαν να εκδιώξουν τους Σύρους πρόσφυγες από τη χώρα.

Τουρκική αλληλεγγύη στην δυτική κριτική

Η προσέγγιση του Ερντογάν, η οποία συμφωνεί εν μέρει με τον Ρώσο Πρόεδρο Βλαντιμίρ Πούτιν, και μερικές φορές είναι προκλητική προς τη Δύση, φαίνεται κοντά στην τρέχουσα προσέγγιση της Σαουδικής Αραβίας, και η Τουρκία έχει εκφράσει επανειλημμένα την αλληλεγγύη της στο Ριάντ απέναντι στην αμερικανική και δυτική κριτική.

Όσοι γνωρίζουν τις τουρκικές υποθέσεις γνωρίζουν ότι οι ισλαμιστές της Τουρκίας, ακόμη και αν διαφωνούν με τους ηγέτες των αραβικών χωρών ιδεολογικά μερικές φορές, λόγω των ιδεολογικών και ιστορικών τους ριζών, σέβονται τον αραβικό κόσμο, ιδιαίτερα τη Σαουδική Αραβία, η οποία έχει ένα ιδιαίτερο καθεστώς, ως η χώρα των δύο Ιερών Τζαμιών, η οποία υιοθετεί το Ισλάμ ως κρατικό σύστημα για όλους τους Σουνίτες Ισλαμιστές στον κόσμο, ακόμα κι αν διαφωνούσαν μαζί της πολιτικά κατά καιρούς.

Ως εκ τούτου, η παρουσία ενός ισλαμικού κόμματος στην εξουσία σε μια από τις μεγαλύτερες χώρες της Μέσης Ανατολής, οικονομικά και στρατιωτικά, αντιπροσωπεύει ένα πολύτιμο πλεονέκτημα για το Ριάντ και διευκολύνει αποτελεσματικές συνεργασίες.

Arabic Post

The Hellenic Information Team

Πόσο μπορεί να παραταθεί ο πόλεμος στην Ουκρανία

Του Κώστα Ράπτη
Δημοσιογράφου

Πεδίο συμβιβασμού δεν υπάρχει. Και άλλωστε, κανένας από τους πρωταγωνιστές δεν βιάζεται. Ή μήπως όχι; Η εβδομάδα αυτή σημαδεύτηκε, σε ό,τι αφορά τον πόλεμο στην Ουκρανία, από την ενθουσιώδη υποδοχή του Ουκρανού προέδρου Βολοντίμιρ Ζελένσκι στο Λονδίνο και τις Βρυξέλλες, όπου και η ειδική σύνοδος κορυφής των "27", εν μέσω των μεγάλων ρωγμών που φέρεται να εμφανίζει η κύρια ουκρανική γραμμή άμυνας στο Μπάχμουτ, αλλά και του νέου κύματος ρωσικών πυραυλικών πληγμάτων σε ουκρανικές πόλεις, με στόχο τις κρίσιμες υποδομές.

Ανατινάζοντας τη διπλωματία – και όχι μόνο

Σημαδεύτηκε όμως και από δύο σημαντικές αποκαλύψεις, οι οποίες ωστόσο αγνοήθηκαν παραδειγματικά. Η πρώτη ήταν η συνέντευξη του Ναφταλί Μπένετ στην Jerusalem Post στην οποία ο πρώην επικεφαλής της κυβέρνησης του Ισραήλ υποστηρίζει ότι κατά την συνάντησή του, ως πρωθυπουργού τότε, με τον Βλαντίμιρ Πούτιν στις 4 Μαρτίου 2022, ο ισχυρός άνδρας του Κρεμλίνου συγκατατέθηκε σε ένα σχέδιο κατάπαυσης του πυρός, βάσει του οποίου η απαίτηση "αποναζιστικοποίησης", βλ. αλλαγής καθεστώτος στο Κίεβο αποσυρόταν, με αντάλλαγμα τη μη ένταξη της Ουκρανίας στο NATO. Όμως η μεσολαβητική προσπάθεια του Μπένετ τορπιλίσθηκε, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του ίδιου, από τις δυτικές δυνάμεις, προεξαρχούσης της Βρετανίας.

Η δεύτερη εξίσου ηχηρή αποκάλυψη ήρθε από τον Αμερικανό πατριάρχη της ερευνητικής δημοσιογραφίας, Σίμους Χερς (τον άνθρωπο που βραβεύθηκε με Πούλιτζερ για το ρεπορτάζ του σχετικά με τη σφαγή του Μάι Λάι το 1969 και έκανε γνωστά τα βασανιστήρια στις φυλακές Άμπου Γράιμπ του Ιράκ) και αφορούσε την καταστροφή του αγωγού Nord Stream. Η πηγή που επικαλείται ο Χερς θέλει το μέχρι σήμερα αγνώστου πατρότητος σαμποτάζ να πραγματοποιήθηκε από άνδρες του Ναυτικού των ΗΠΑ και της Νορβηγίας, της χώρας που αμέσως μετά εγκαινίασε στη Βαλτική νέο αγωγό φυσικού αερίου προς την Πολωνία.

Βαθύτερο το διακύβευμα

Στην πραγματικότητα δεν χρειάζεται να πέσει κανείς από τα σύννεφα, πληροφορούμενος ότι ο αγγλοσαξονικός παράγοντας επενδύει στην παράταση της σύγκρουσης στο έδαφος της Ουκρανίας, με στόχο τη φθορά του καθεστώτος Πούτιν και την επιβεβαίωση της "ατλαντικής" νομιμοφροσύνης της ηπειρωτικής Ευρώπης, αποκόπτοντας οδούς συνεργασίας, ενεργειακής και άλλης, πρωτίστως του Βερολίνου με τη Μόσχα.

Άλλωστε και από την άλλη πλευρά, το διακύβευμα έχει περιγραφεί σαφέστατα με τα δύο σχέδια συμφωνιών που εν είδει τελεσιγράφου επέδωσε τον Δεκέμβριο η Ρωσία στις ΗΠΑ και το NATO. Τείνουμε να λησμονούμε

ότι και για το Κρεμλίνο το μείζον επίδικο δεν είναι η μία ή η άλλη τοπική διευθέτηση στην Ουκρανία, αλλά η διαμόρφωση μιας νέας αρχιτεκτονικής ασφαλείας σε όλη την Ευρώπη. Αυτό άλλωστε καθιστά εκατέρωθεν τη σύγκρουση "υπαρξιακή".

Πιθανή αλλαγή γραμμής

Όμως το τελευταίο διάστημα σε σημαντικούς κύκλους διαμόρφωσης πολιτικής στην Ουάσινγκτον αρχίζουν και καλλιεργούνται δεύτερες σκέψεις. Το αποκαλύπτουν αυτό δύο πρόσφατες εκθέσεις που συντάχθηκαν από τη Rand Corporation και το Center for Strategic and International Studies (CSIS) αντιστοίχως.

Η Rand, με γνωστούς παλαιόθεν δεσμούς με το Πεντάγωνο, ήταν η ίδια δεξαμενή σκέψης που από το 2019 είχε δώσει με την έκθεσή της "Overextending and Unbalancing Russia" αναλυτικό "οδικό χάρτη" κλιμάκωσης της στρατιωτικής, οικονομικής και ιδεολογικής αντιπαράθεσης με τη Ρωσία σε μία σειρά μετώπων, που εκτείνονταν από την Ουκρανία, τη Λευκορωσία και την Υπερδνειστερία, μέχρι τη Συρία, τον Καύκασο και την Κεντρική Ασία.

Όμως στη νέα της έκθεση "Avoiding a Long War", η Rand θέτει εν αμφιβόλω την (κατά τα άλλα δημοφιλή στη Ουάσινγκτον) στρατηγική της παράτασης του πολέμου στην Ουκρανία. Σύμφωνα με αυτήν, ο μεγάλος βαθμός έμμεσης εμπλοκής που αποκτούν συν τω χρόνω οι χώρες του NATO στις στρατιωτικές επιχειρήσεις (δια της παροχής οπλισμού, πληροφοριών και εκπαιδευτών), καθιστά όλο και πιο δύσκολο το να κρατηθεί η ρωσο-ατλαντική σύγκρουση "κάτω από το κατώφλι" της πυρηνικής αντιπαράθεσης.

Επιπλέον, επισημαίνει η ίδια έκθεση, ένας παρατεταμένος πόλεμος στην Ουκρανία θα έχει ανεπιθύμητες επιπτώσεις στην αμερικανική εξωτερική πολιτική, καθώς θα απορροφήσει την ενέργεια των ΗΠΑ, περισπώντας τες από την ανάγκη εστίασης σε άλλες προτεραιότητες, βλ. την ανάσχεση της Κίνας και την στροφή στον Ειρηνικό.

Άλλα τα συμφέροντα των ΗΠΑ

Μάλιστα η Rand υποστηρίζει ότι δεν είναι προς το συμφέρον της Ουάσινγκτον να αφήσει τη Ρωσία να καταστεί δορυφόρος του Πεκίνου (προοπτική όλο και πιο πιθανή όσο η ρωσική πλευρά θα απορροφάται από την πολεμική προσπάθεια). Αντιθέτως, ένας ορισμένος βαθμός ρωσικής στρατηγικής αυτονομίας θα είναι χρήσιμος στο πεδίο του σινο-αμερικανικού ανταγωνισμού.

Όλα αυτά, βέβαια, στηρίζονται σε μία εκτίμηση της κατάστασης επί του ουκρανικού πεδίου, η οποία δεν συμβαδίζει με τις αγέρωχες διακηρύξεις άλλων (Αμερικανών αλλά συνηθέστερα Ευρωπαίων) ιθυνόντων ότι ο πόλεμος δεν μπορεί να λήξει παρά με την αποκατάσταση της κυριαρχίας της Ουκρανίας στα αρχικά

της σύνορα. Όμως, κατά τη Rand, "είναι ευφάνταστο το να φανταστεί κανείς ότι η Ουκρανία μπορεί να καταστρέψει την ικανότητα της Ρωσίας να διεξάγει πόλεμο". Και επι πλέον, τα αμερικανικά συμφέροντα δεν ταυτίζονται με την ουκρανική επιδίωξη της ανάκτησης εδαφών.

Τα όρια της ισχύος και οι φωνές στο Καπιτώλιο

Με τα παραπάνω εναρμονίζονται οι παρατηρήσεις του CSIS στην έκθεση Empty Bins, όπου γίνεται λόγος για την ουκρανική κρίση ως στιγμή "μεγάλης αφύπνισης" ως προς τους περιορισμούς της δυτικής ισχύος, και μάλιστα της στρατιωτικής. Ο συντάκτης της έκθεσης επισημαίνει ότι η στρατιωτική παραγωγι-κή βάση των ΗΠΑ είναι ανεπαρκής για το υπάρχον ανταγωνιστικό περιβάλλον ασφαλείας και έχει "τεντωθεί" από τις προσφορές οπλισμού στην Ουκρανία ως προς την ικανότητά του να παράγει επαρκείς ποσότητες ορισμένων οπλικών συστημάτων και πυρομαχικών.

Παρόμοιοι προβληματισμοί, αναντίστοιχοι προς την δημοσίως διακηρυσσόμενη δέσμευση εις το πλευρό της Ουκρανίας "για όσο χρειαστεί", αρχίζουν και διατυπώνονται και στον Λόφο του Καπιτωλίου. Χαρακτηριστική είναι η πίεση που άσκησε ο πρόεδρος της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων Ρόμπερτ Μένεντες σε ακρόαση της υφυπουργού Εξωτερικών Βικτόρια Νούλαντ να του ειπωθεί ποιος είναι "ο ορισμός της νίκης" στην Ουκρανία. Ομοίως ο πρόεδρος της Επιτροπής Ενόπλων Δυνάμεων της Βουλής των Αντιπροσώπων, Μάικ Ρότζερς, ζήτησε να ασκηθεί πίεση στον Ζελένσκι ως προς το "με τι μοιάζει η νίκη", καθώς ο ίδιος εκτίμησε ότι "η Ρωσία δεν πρόκειται ποτέ να εγκαταλείψει ποτέ τη Ρωσία" και ότι "δεν υπάρχει συμφωνία" ως προς το τι είναι "εφικτό".

πηγή: capital.gr

"The casual racism is shocking," said Rasha Ellass, a D.C.-based Syrian American journalist who traveled to Syria to cover the conflict there for a variety of publications. The Russian invasion of Ukraine is jarring, because "this is literally the closest it has gotten in our lifetime to a world war, ... and in that regard, it is very different from the U.S. invading Afghanistan or the regional war in Syria. But it is not because one area is civilized and the other is not. It is because of the geopolitics and what is at stake."

Ο πόλεμος θα μπορούσε να είχε πάει καλύτερα για την Ουκρανία αν η διεθνής κοινότητα δεν είχε χάσει σημαντικές αποφάσεις. Αυτό αφορά πολύ περισσότερα από την έλλειψη παραδόσεων όπλων. Η Welt δίνει μια επισκόπηση των μεγαλύτερων λαθών.

Η Ουκρανία δέχεται όλο και μεγαλύτερη πίεση στον πόλεμο κατά της Ρωσίας. Τη νύχτα προς Πέμπτη, ένα χαλάζι πυραύλων έπληξε τη χώρα. Ο επικεφαλής του NATO Γενς Στόλτενμπεργκ αναμένει ότι τα ρωσικά στρατεύματα θα μπορούσαν να καταλάβουν την πόλη Μπαχμούτ στην ανατολική Ουκρανία, η οποία πολεμήθηκε σκληρά επί επτά μήνες, "μέσα σε λίγες ημέρες". Έπρεπε πραγματικά να φτάσουμε σε αυτό το σημείο;

Σύμφωνα με στρατηγούς, η κατάσταση για την Ουκρανία θα ήταν πιθανώς καλύτερη σήμερα αν η διεθνής κοινότητα δεν είχε χάσει σημαντικές αποφάσεις ή αν είχε ενεργήσει πιο γρήγορα. "Πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για σημαντικά κέρδη των Ρώσων τις επόμενες εβδομάδες", δηλώνει, για παράδειγμα, ο Βρετανός στρατιωτικός εμπειρογνώμονας Ρίτσαρντ Κεμπ. Η Welt εξηγεί τα πέντε σοβαρότερα λάθη που έχει κάνει η Δύση από την έναρξη του πολέμου στις 24 Φεβρουαρίου 2022:

1. Πολύ λίγα όπλα

Χωρίς την υποστήριξη της διεθνούς κοινότητας με όπλα, η Ουκρανία θα είχε χάσει αυτόν τον πόλεμο εδώ και πολύ καιρό. Η Δύση έχει καταβάλει σημαντικές προσπάθειες - αλλά αυτό δεν είναι αρκετό. "Οι παραδόσεις όπλων μέχρι στιγμής είναι πάρα πολλές για να πεθάνει κανείς και πολύ λίγες για να ζήσει", δήλωσε στη Welt ο συνταγματάρχης Μάρκος Ράισνερ, διεθνής στρατιωτικός εμπειρογνώμονας που εργάζεται για το αυστριακό υπουργείο Άμυνας. Στα τέλη του περασμένου έτους, ο διοικητής του ουκρανικού στρατού, στρατηγός Βάλερι Σαλούσνι, είχε ήδη υπολογίσει ακριβώς ποια όπλα χρειαζόταν επειγόντως η χώρα του και σε ποιες ποσότητες:

500 έως 600 οχήματα μάχης πεζικού - μόνο 100 είχαν υποσχεθεί οι Δυτικοί.

-300 άρματα μάχης - μόνο περίπου 130 είχαν υποσχεθεί.

-500 συστήματα πυροβολικού - 70 είχαν υποσχεθεί.

-180 μαχητικά αεροσκάφη F-16 - κανένα δεν έχει υποσχεθεί μέχρι στιγμής.

Επιπλέον, το Κίεβο έχει ζητήσει επανειλημμένα και ανεπιτυχώς πυραύλους μικρού βεληνεκούς ATACMS με βεληνεκές 300 χιλιομέτρων - αυτό θα ανάγκαζε τους Ρώσους να επανατοποθετηθούν πλήρως πίσω από τη γραμμή του μετώπου. Επιπλέον, η Ουκρανία ξεμένει από πυρομαχικά. Το πρόβλημα ήταν ήδη εμφανές στις αρχές του φθινοπώρου, αλλά η Δύση δεν αντέδρασε τότε και δεν κατάφερε να ενισχύσει εγκαίρως την παραγωγή. Μετά τις επιτυχημένες επιχειρήσεις της Ουκρανίας γύρω από το Χάρκοβο και τη Χερσώνα, είχε ίσως πιστέψει κανείς ότι το Κίεβο θα μπορούσε να κερδίσει γρήγορα αυτόν τον πόλεμο;

Ο Ουκρανός υπουργός Άμυνας Ολέξι Ρένικοφ απαίτησε "ένα εκατομμύριο σφαίρες" κατά τη συνάντηση των υπουργών Άμυνας της ΕΕ στη Στοκχόλμη την Τετάρτη. Ωστόσο, τα μέχρι στιγμής σχέδια της ΕΕ θα αρκούσαν το πολύ για 250.000 βλήματα πυροβολικού. Η ΕΕ έχει πλέον αναβάλει προς

Welt. Τα πέντε χειρότερα λάθη της Δύσης στην Ουκρανία

το παρόν το πρόβλημα των πυρομαχικών. Σύμφωνα με τον συνταγματάρχη Ράισνερ, η Ρωσία, από την άλλη πλευρά, έχει στη διάθεσή της φέτος περίπου 13 έως 14 εκατομμύρια βλήματα -πολλαπλάσια του ουκρανικού αποθέματος.

Το Κίεβο εξαντλεί επίσης τον χρόνο: όσο περισσότερο οι Ουκρανοί στρατιώτες δεν μπορούν να βγουν από τα χαρακώματα με τη βοήθεια των δυτικών αρμάτων μάχης και των μαχητικών αεροσκαφών και παραμένουν σε πόλεμο θέσεων, τόσο υψηλότερες θα είναι οι δικές τους απώλειες σε αυτόν τον πόλεμο φθοράς και τόσο περισσότερο χρόνο θα έχει η Ρωσία για να εγκαταστήσει νέες άμυνες και ναρκοπέδια. Η Δύση θα πρέπει όχι μόνο να παραδώσει πολύ περισσότερα όπλα, αλλά και να επιταχύνει σημαντικά τον ρυθμό παράδοσης. Μέχρι στιγμής, και τα δύο έχουν παραμεληθεί.

2. Ο φόβος του Πούτιν

Ένας σημαντικός λόγος για τον οποίο η Δύση δεν παραδίδει πολύ περισσότερα βαρέα όπλα στην Ουκρανία ταχύτερα είναι ο μεγάλος φόβος να στριμώξει τον Ρώσο πρόεδρο Βλαντίμιρ Πούτιν και να προκαλέσει ενδεχομένως μια επίθεση της Μόσχας με τακτικά πυρηνικά όπλα - δηλαδή βλήματα με μικρότερη κεφαλή που μπορούν να έχουν αποτέλεσμα μόνο σε μια περιορισμένη περιοχή. Αυτό ακριβώς απειλεί τακτικά ο Πούτιν. Μια τέτοια επίθεση δεν μπορεί επίσης να αποκλειστεί εκατό τοις εκατό. Αλλά η πιθανότητα τείνει προς το μηδέν. Γιατί;

Οι σημαντικότεροι υποστηρικτές της Ρωσίας - η Κίνα, η Βραζιλία, η Ινδία και η Νότια Αφρική - είναι αυστηρά εναντίον της. Επιπλέον, το στρατιωτικό όφελος θα ήταν πολύ μικρό. Και οι ΗΠΑ πιθανότατα θα απαντούσαν με μια μαζική συμβατική αντεπίθεση κατά των ρωσικών στρατευμάτων στην Ουκρανία, η οποία θα έφερνε τη Μόσχα αντιμέτωπη με την απόφαση να μπει σε πόλεμο με το NATO - ένας τέτοιος πόλεμος θα ήταν σχεδόν σίγουρα το τέλος της διακυβέρνησης του Πούτιν.

Ο πρώην Γερμανός στρατηγός του NATO Χάινριχ Μπράους αποκαλεί τον υπερβολικό φόβο της Δύσης για μια ρωσική πυρηνική επίθεση "αυτοαποτροπή". Ο επικεφαλής του NATO Στόλτενμπεργκ προσπάθησε επίσης πρόσφατα να θέσει τον κίνδυνο σε προοπτική: "Ορισμένοι ανησυχούν για κλιμάκωση των παραδόσεων όπλων. Αλλά ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι μια ρωσική νίκη". Δεν υπάρχουν "επιλογές χωρίς κίνδυνο", είπε.

3. Δεν υπάρχει κοινός ορισμός των στόχων

Η Δύση πέφτει στην ίδια παγίδα με αυτόν τον πόλεμο, όπως έκανε και πριν με την αποστολή στο Αφγανιστάν. Διότι δεν υπάρχει σαφής ορισμός για το ποιο είναι το κοινό συμφέρον της διεθνούς κοινότητας να στηρίξει την Ουκρανία. Αυτό γίνεται πιο σαφές όταν

πολιτικοί όπως ο καγκελάριος Όλαφ Σολτς λένε ότι η Ουκρανία "δεν πρέπει να χάσει" και άλλοι (Μπάιντεν, Μακρόν, φον ντερ Λάιεν) ότι το Κίεβο "πρέπει να κερδίσει".

Πολλά ερωτήματα είναι ανοικτά: Είναι η Δύση σοβαρά διατεθειμένη να υποστηρίξει στρατιωτικά την Ουκρανία για την ανακατάληψη της Κριμαίας - κεντρικός στόχος από την πλευρά της; Θέλουν να βλάψουν τόσο πολύ τη Ρωσία υποστηρίζοντας το Κίεβο, ώστε η χώρα να αποδυναμωθεί μαζικά οικονομικά και στρατιωτικά για χρόνια (ΗΠΑ), ή θέλουν να ξαναρχίσουν τη συνεργασία το συντομότερο δυνατό μετά από κατάπαυση του πυρός ή ειρηνευτική συμφωνία (Γαλλία, Γερμανία);

Η διαφωνία σχετικά με τους κοινούς στόχους οδηγεί στην έλλειψη παραδόσεων όπλων και σε διαφορετικές ιδέες σχετικά με την έναρξη των διαπραγματεύσεων και τη διάρκεια της στρατιωτικής υποστήριξης της Ουκρανίας.

4. Πολύ μικρή πίεση στην Κίνα

Οι ΗΠΑ, η Ευρώπη και ορισμένες χώρες του Ειρηνικού δεν έχουν ενιαία στάση απέναντι στον δικτάτορα της Κίνας Σι Τζινπίνγκ. Αντιθέτως, το Πεκίνο προσπαθεί, μερικές φορές με επιτυχία, να διχάσει τους Ευρωπαίους και τους Αμερικανούς. Η Ευρώπη θα πρέπει να λάβει σαφή θέση απέναντι στην Κίνα και, ακολουθώντας το παράδειγμα της Ουάσιγκτον, να είναι έτοιμη να λάβει περαιτέρω μέτρα, όπως μερική απαγόρευση εξαγωγών σε τεχνολογίες ημιαγωγών ή λιγότερες άμεσες επενδύσεις. Τότε ο Σι Τζινπίνγκ θα μπορούσε να επανεξετάσει την ισχυρή υποστήριξή του προς τον Πούτιν.

5. Κυρώσεις με τρύπες

Εκτός από την ΕΕ, μόνο 14 άλλες χώρες έχουν επιβάλει κυρώσεις κατά της Ρωσίας. Αυτό είναι πολύ λίγο και η Δύση θα πρέπει να καταβάλει πολύ ισχυρότερη και, κυρίως, διαρκή προσπάθεια για να πείσει τις χώρες του Παγκόσμιου Νότου (Βραζιλία, Νότια Αφρική, Ινδία) να συμμετάσχουν στα δυτικά τιμωρητικά μέτρα. Αυτό θα έπληττε σκληρά τη Μόσχα οικονομικά, διότι σημαντικές αγορές θα έκλειναν τότε σε μεγάλο βαθμό.

Επιπλέον, οι Ευρωπαίοι κάνουν πολύ λίγα για να εμποδίσουν χώρες όπως η Τουρκία, η Αρμενία, το Αζερμπαϊτζάν, το Καζακστάν και το Κιργιστάν να συνεχίσουν να εξάγουν προϊόντα που είχαν εισαχθεί από την ΕΕ στη Ρωσία μέσω μεταφόρτωσης. Σύμφωνα με το Institute of International Finance (IIF), η Ρωσία κατάφερε μάλιστα να αυξήσει τις εισαγωγές τσιπ σε 2,4 δισ. δολάρια μεταξύ Ιανουαρίου και Σεπτεμβρίου 2022, έναντι 1,8 δισ. δολαρίων την ίδια περίοδο πέρυσι, παρά τις κυρώσεις - ένα κατηγορώ για το δυτικό καθεστώς κυρώσεων.

www.capital.gr

Η Ευρώπη 2.0 ξεκινάει με την Ελλάδα και την Κύπρο

Ο Μ. Ρούμπιν* στην «Κ»

Πριν από 70 και πλέον χρόνια δημιουργήθηκε η Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ανθρακα και Χάλυβα. Η ιδέα ήταν απλή: για να διασφαλιστεί η ειρήνη, η Ευρώπη θα έσπαγε το μονοπώλιο που σχεδόν κατείχε η Γερμανία σε δύο από τα σημαντικότερα ενεργειακά και βιομηχανικά αγαθά της εποχής. Με τη διαφοροποίηση του εφοδιασμού, η μεταπολεμική Ευρώπη ήλπιζε ότι θα μπορούσε να διατηρήσει την ειρήνη και να μετριάσει την αλαζονεία της εξουσίας που εξασφάλιζαν τα ανθρακωρυχεία και η χαλυβουργία της Γερμανίας. Το σχέδιο λειτούργησε καλύτερα απ' ό,τι φαντάζονταν οι εμπνευστές του και, μία γενιά αργότερα, αποτέλεσε τη βάση για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται. Η Ρωσία χρησιμοποιεί το ενεργειακό της μονοπώλιο για να απειλήσει, να πιέσει και να εκβιάσει την Ευρώπη. Η Τουρκία δεν είναι και πολύ καλύτερη, απειλώντας κάθε χώρα που υπονομεύει το μονοπώλιο και τις ροές εσόδων που απολαμβάνει ως διαμετακομιστικός κόμβος. Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και οι προσπάθειες της Τουρκίας να επωφεληθεί από την κρίση θα πρέπει να είναι η σταγόνα που θα ξεχειλίσει το ποτήρι.

Εάν η Ευρωπαϊκή Ένωση σκοπεύει να διατηρήσει την ειρήνη και την ασφάλεια και, όντως, να επιβιώσει, είναι καιρός να επιστρέψει στις ρίζες της. Το φυσικό αέριο σήμερα είναι ο άνθρακας και ο χάλυβας του χθες. Η Τουρκία και η Ρωσία σήμερα, όπως ακριβώς έκαναν και τα ρεβανσιστικά κράτη της εποχής του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, επιδιώκουν να διεκδικήσουν εδάφη –τόσο στην ξηρά όσο και στη θάλασσα– προκειμένου να αποσπάσουν την προσοχή από τις οικονομικές αποτυχίες τους και να υφαρπάξουν νέους πόρους.

Τα νησιά του Αιγαίου δεν είναι κάτι για το οποίο οι ευρωκράτες των Βρυξελλών πρέπει να παζαρεύουν, αντίθετα είναι εδάφη που πρέπει να υπερασπιστούν σαν να ήταν ισπανικά, γαλλικά ή γερμανικά. Το ζήτημα δεν είναι μόνο η Ελλάδα, αλλά η τάξη που βασίζεται σε κανόνες και στην οποία η Ελλάδα είναι πλέον στην πρώτη γραμμή.

Το ίδιο ισχύει και για την Κύπρο. Αν η Τουρκία μπορεί να καταλάβει, να κάνει εθνοκάθαρση και να στείλει Τούρκους εποίκους στη βόρεια Κύπρο, μόνο και μόνο για να καταλήξουν οι Ευρωπαίοι διπλωμάτες να ικανοποιήσουν τις απαιτήσεις της για αναγνώριση της κατεχόμενης ζώνης ως ανεξάρτητου κράτους, τότε η μεταπολεμική τάξη που αποτελεί τον πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης πέθανε. Το Κρεμλίνο, για παράδειγμα, θα στραφεί στο προηγούμενο ενός νέου κράτους στην Κύπρο για να στηρίξει τις διεκδικήσεις του όχι μόνο στο Ντονέσκ και το Λουγκάνσκ στην Ουκρανία, αλλά και στη Σερβική Δημοκρατία της Βοσνίας, ακόμη και στις χώρες της Βαλτικής.

Οι κανόνες του θαλάσσιου δικαίου βρίσκονται επίσης σε κίνδυνο. Το να επιτραπεί στην Τουρκία να αμφισβητήσει τις Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες (ΑΟΖ) της Ελλάδας ή της Κύπρου σημαίνει ότι ενθαρρύνεται η ελεύθερη πρόσβαση σε όλη την Ανατολική Μεσόγειο. Η Τουρκία δεν θα σταματήσει στη ληλασία του κυπριακού φυσικού αερίου, αλλά θα χρησιμοποιήσει επίσης τους εντολοδόχους της στη Λιβύη για να αποσπάσει τους εκεί πόρους. Η Αγκυρα θα χρησιμοποιήσει επίσης οποιαδήποτε αναγνώριση των φαιδρών θαλάσσιων διεκδικήσεων για να

εμποδίσει την ανάπτυξη αγωγών της Ανατολικής Μεσογείου που θα μπορούσαν να μεταφέρουν ισραηλινό ή κυπριακό φυσικό αέριο στην Ελλάδα και στα Νότια Βαλκάνια. Ο στόχος της Τουρκίας, τελικά, είναι απλώς να διατηρήσει το μονοπώλιό της και να κρατήσει την Ευρώπη εξαρτημένη.

Και άλλες χώρες θα πέσουν θύματα των φιλοδοξιών της Τουρκίας, αν οι Ευρωπαίοι ηγέτες πιστεύουν ότι μπορούν να κατευνάσουν τον πρόεδρο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν. Ενα από τα μόνα λαμπρά στοιχεία στην οικονομία της Αιγύπτου, για παράδειγμα, ήταν η ανακάλυψη κοιτασμάτων φυσικού αερίου στα ανοικτά των βόρειων ακτών της. Η ιταλική Επί βοήθησε το Κάιρο να τα αξιοποιήσει. Το παρελθόν έχει σημασία. Το να επιτρέψουμε στην Τουρκία να ανατρέψει σχεδόν οκτώ δεκαετίες θαλάσσιου δικαίου στην Κύπρο σημαίνει ότι θα θέσουμε σε κίνδυνο τις ευρωπαϊκές επενδύσεις στην Αίγυπτο και σε άλλες περιοχές, ενθαρρύνοντας παράνομους διεκδικητές να προβάλλουν όλο και πιο παράδοξες αξιώσεις.

Εδώ, το αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών υπήρξε ιδιαίτερα κοντόφθαλμο. Αποσύροντας την υποστήριξη για τον αγωγό EastMed, υποτίθεται λόγω της έλλειψης οικονομικής σκοπιμότητας, η Ουάσιγκτον θέτει σε κίνδυνο τους συμμάχους της. Το γεγονός ότι το πράττει με εσφαλμένη συλλογιστική κάνει την απόφαση χειρότερη: ο αγωγός EastMed μπορεί να είναι ακριβότερος από τους διατουρκικούς αγωγούς, αλλά μπορεί να προσφέρει περισσότερα, όπως τη μεταφορά κυπριακού πράσινου καυσίμου υδρογόνου. Η εκτίμηση των Αμερικανών διπλωματών για τις ενεργειακές αγορές είναι αφελής. Ενώ η τιμή του πετρελαίου και του φυσικού αερίου μπορεί να πέσει, οι προσπάθειες της Σαουδικής Αραβίας για διαφοροποίηση σημαίνουν ότι το βασίλειο θα κινηθεί για να επαναφέρει το πετρέλαιο τουλάχιστον στα 100 δολάρια/βαρέλι. Το γεγονός ότι η επιρροή της Ουάσιγκτον στο Ριάντ βρίσκεται στο χαμηλότερο επίπεδο των τελευταίων 80 ετών σημαίνει ότι ο Σαουδάραβας πρίγκιπας διάδοχος Μοχάμεντ μπιν Σαλμάν θα κάνει ό,τι θέλει.

Ωστόσο, αν το περασμένο έτος θα έπρεπε να έχει δείξει κάτι στους Ευρωπαίους ηγέτες είναι ότι η ενεργειακή ασφάλεια και τα αυταρχικά μονοπώλια είναι αμοιβαίως αποκλειόμενα. Η Ρωσία προσπάθησε να αξιοποιήσει το μονοπώλιό της για να αναγκάσει την Ευρώπη να υποχωρήσει, και η Τουρκία θα κάνει το ίδιο αν τελικά η Ευρώπη δεν στηρίζεται πλέον στον Βλαντιμίρ Πούτιν, αλλά στον Ερντογάν. Κανείς από τους δύο δεν έχει την καλή θέληση, ούτε το συμφέρον της Ευρώπης κατά νουν.

Το σπάσιμο του μονοπωλίου της Γερμανίας στον άνθρακα και τον χάλυβα συνετέλεσε στο να επέλθουν σχεδόν 80 χρόνια ειρήνης στην Ευρώπη. Το σπάσιμο του μονοπωλίου της Ρωσίας και της Τουρκίας στις μεταφορές φυσικού αερίου θα μπορούσε να κάνει το ίδιο. Η Ευρώπη θα πληρώσει τη λάθος επιλογή της με αίμα, όχι με ευρώ. Η επίγνωση ότι ο EastMed είναι το μέλλον, όμως, θα αναζωογονούσε την Ευρώπη και θα εξασφάλιζε νέες ευκαιρίες για ειρήνη από το Καλαί μέχρι το Καστελλόριζο.

* Ο κ. Μάικλ Ρούμπιν είναι senior fellow στο American Enterprise Institute.

Ο Ναφτάλι Μπένετ αποκαλύπτει: Η Δύση επιθυμεί συνέχιση του πολέμου στην Ουκρανία και όχι ειρήνη.

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη
Προέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται αμείωτος, οι μάχες είναι σκληρές και η μεγάλη ανθρωποθυσία, στον βωμό γεωστρατηγικών επιδιώξεων των κρατικών δρώντων που έχουν συμφέροντα για τον πόλεμο αυτό, επιδιώκουν την συνέχισή του. Και όπως αποκαλύπτεται σήμερα, αυτός ο ανηλεής πόλεμος με τις εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπινων απωλειών, ιδιαίτερα από ουκρανικής πλευράς, θα μπορούσε να σταματήσει στα αρχικά του στάδια. Έχουμε αναφερθεί, ότι αυτός ο πόλεμος θα μπορούσε να αποφευχθεί, αλλά ήταν επιδιωκόμενος. Τώρα λοιπόν αποκαλύπτεται, από τον πρώην πρωθυπουργό του Ισραήλ, Ναφτάλι Μπένετ, ότι στις αρχές Μαρτίου 2022, λίγες ημέρες από την έναρξή του θα μπορούσαν όλα να είχαν τελειώσει, να είχε επιτευχθεί ειρήνη, αλλά όπως αποκαλύπτει, κάποιιοι στην Δύση δεν ήθελαν.

Θα σκοτώσεις τον Ζελένσκι;

Το Σάββατο 4/2/23, όπως ανέφερε η Jerusalem Post, ο πρώην πρωθυπουργός του Ισραήλ Ναφτάλι Μπένετ δήλωσε σε συνέντευξή του που αναρτήθηκε στο You Tube, ότι οι ΗΠΑ και οι δυτικοί σύμμαχοί τους «μπλόκαραν» τις προσπάθειές του να μεσολαβήσει μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας για να τερματιστεί ο πόλεμος στις πρώτες μέρες του. Εξηγώντας την απόφασή του να μεσολαβήσει, ο Μπένετ είπε ότι ήταν προς το εθνικό συμφέρον του Ισραήλ να μην επιλέξει πλευρά στον πόλεμο, επικαλούμενος τις συχνές αεροπορικές επιδρομές του Ισραήλ στη Συρία. Ο Μπένετ είπε ότι η Ρωσία έχει αντιαεροπορικές άμυνες S-300 στη Συρία και ότι αν «πατήσουν το κουμπί, οι Ισραηλινοί πιλότοι θα πέσουν». Έτσι στις 4 Μαρτίου 2022, ο Μπένετ ταξίδεψε στη Ρωσία για να συναντηθεί με τον πρόεδρο Βλαντιμίρ Πούτιν. Στη συνέντευξη, περιέγραψε λεπτομερώς τη μεσολάβησή του τότε μεταξύ του Πούτιν και του Ουκρανού προέδρου Βολοντομίρ Ζελένσκι. Η μεσολάβησή του, όπως είπε, την συντόνιζε με τις ΗΠΑ, τη Γαλλία, τη Γερμανία και το Ηνωμένο Βασίλειο. Ο πρωθυπουργός Μπένετ αποκάλυψε, ότι και οι δύο πλευρές συμφώνησαν σε σημαντικές παραχωρήσεις κατά τη διαμεσολάβησή του. Για τη ρωσική πλευρά, είπε ότι εγκατέλειψαν την απαίτησή των για «αποναζιστικοποίηση» της Ουκρανίας για κατάπαυση του πυρός. Ο Μπένετ όρισε την «αποναζιστικοποίηση» ως την απομάκρυνση του Ζελένσκι. Κατά τη διάρκεια της συνάντησής του στη Μόσχα με τον Πούτιν, ο Μπένετ είπε ότι ο Ρώσος ηγέτης εγγυήθηκε ότι δεν θα επιχειρούσε να σκοτώσει τον Ζελένσκι. Ο Μπένετ είπε συγκεκριμένα: «Ρώτησα τον Πούτιν: Θα σκοτώσεις τον Ζελένσκι; Μου απάντησε, «δεν πρόκειται να σκοτώσω τον Ζελένσκι». Ξαναρώτησα τον Πούτιν, «είσαι 100 τοις 100 σίγουρος

ότι δεν πρόκειται να σκοτώσεις τον Ζελένσκι»; Μου απάντησε πάλι με σαφήνεια. «Όχι, δεν πρόκειται να σκοτώσουμε τον Ζελένσκι». Επικοινωνήσα τότε μέσω Τέλεγκραμ και είπα στον Ζελένσκι: «Ο Πούτιν δεν θα σε σκοτώσει». «Είσαι σίγουρος»; Με ρώτησε. «Απόλυτα σίγουρος» του λέω. Δύο ώρες αργότερα ο Ζελένσκι μπήκε στο γραφείο του και τράβηξε σέλφι – βίντεο στο κινητό τηλέφωνο λέγοντας τις λέξεις: «Δεν φοβάμαι!». Η άλλη παραχώρηση που έκανε η Ρωσία, σύμφωνα με τον Μπένετ, είναι ότι δεν θα επιδίωκε τον αφοπλισμό της Ουκρανίας. Για την ουκρανική πλευρά, ο Ζελένσκι «απαρνήθηκε» ότι θα επιδιώξει την ένταξη στο ΝΑΤΟ, κάτι που ο Μπένετ είπε ότι ήταν η «αιτία» της εισβολής της Ρωσίας.

Ο Μπόρις Τζόνσον ήταν επιθετικός με την Ρωσία.

Οι αναφορές εκείνη την εποχή αντικατοπτρίζουν τα σχόλια του Μπένετ και ανέφεραν ότι η Ρωσία και η Ουκρανία αμβλύνουν τις θέσεις τους. Σύμφωνα με Ισραηλινούς αξιωματούχους, την «πρόταση του Πούτιν φαινόταν δύσκολο να αποδεχτεί ο Ζελένσκι, αλλά δεν ήταν τόσο ακραία όσο περίμεναν. Είπαν ότι η πρόταση δεν περιλαμβάνει αλλαγή καθεστώτος στο Κίεβο και επιτρέπει στην Ουκρανία να διατηρήσει την κυριαρχία της». Ακόμη ο Μπένετ αποκάλυψε πως αισθάνθηκαν οι δυτικοί ηγέτες για τις μεσολαβητικές του προσπάθειες. Ο Μπένετ είπε ότι ο τότε Βρετανός πρωθυπουργός Μπόρις Τζόνσον υιοθέτησε “επιθετική γραμμή”, ο Γάλλος πρόεδρος Εμανουέλ Μακρόν και ο Γερμανός καγκελάριος Όλαφ Σολτς ήταν πιο «πραγματιστές». Ο δε πρόεδρος Μπάιντεν υιοθέτησε «και τις δύο» θέσεις. Τελικά, όμως οι δυτικοί ηγέτες αντιτάχθηκαν στις προσπάθειες του Μπένετ. «Θα το πω αυτό με την ευρεία έννοια. Νομίζω ότι υπήρξε μια απόφαση της Δύσης να συνεχίσει να χτυπά τον Πούτιν και να μην διαπραγματευτεί», είπε ο Μπένετ. Ερωτώμενος, εάν τα δυτικά κράτη «μπλόκαραν» τις προσπάθειες διαμεσολάβησης, είπε εμφαστικά: «Βασικά, ναι. Το μπλόκαραν και νομίζω ότι έκαναν λάθος».

Χώρες του ΝΑΤΟ: Να συνεχιστεί ο πόλεμος.

Όπως είναι γνωστό οι διαπραγματεύσεις μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας συνεχίστηκαν, όταν τέλος Μαρτίου, Ρώσοι και Ουκρανοί αξιωματούχοι συναντήθηκαν στην Κωνσταντινούπολη, με όχι ειλικρινείς προθέσεις εκατέρωθεν. Μάλιστα, δηλώσεις πρώην αξιωματούχων των ΗΠΑ που μίλησαν στο Foreign Affairs, οι δύο πλευρές συμφώνησαν στο πλαίσιο μιας δοκιμαστικής συμφωνίας. Ρώσοι αξιωματούχοι, συμπεριλαμβανομένου του Πούτιν, έχουν δηλώσει δημόσια ότι η συμφωνία ήταν κοντά μετά τις συνομιλίες στην Κωνσταντινούπολη. Τελικά οι διαπραγματεύσεις απέτυχαν κα-

τόπιν ισχυρότερης πίεσης της Δύσης (ιδιαίτερα ΗΠΑ και Ηνωμένου Βασιλείου) στην Ουκρανική ηγεσία. Ο Μπόρις Τζόνσον επισκέφθηκε το Κίεβο τον Απρίλιο του 2022, προτρέποντας τον Ζελένσκι να μην διαπραγματευτεί με τη Ρωσία. Σύμφωνα με δημοσίευμα της Ukrainska Pravda, αποκαλύφθηκε ότι ακόμη κι αν η Ουκρανία ήταν έτοιμη να υπογράψει συμφωνία με τη Ρωσία, οι δυτικοί υποστηρικτές του Κιέβου δεν ήταν. Αυτή η αντίληψη επιβεβαιώθηκε και στο τέλος Απριλίου 2022, όταν ο Τούρκος ΥΠΕΞ Μεβλούτ Τσαβούσογλου, είπε ότι υπάρχουν ορισμένες χώρες του NATO που ήθελαν να παρατείνουν τον πόλεμο στην Ουκρανία. «Μετά τις συνομιλίες στην Κωνσταντινούπολη, δεν πιστεύαμε ότι ο πόλεμος θα διαρκούσε τόσο πολύ... Αλλά, μετά τη συνάντηση των υπουργών Εξωτερικών του NATO, η εντύπωση ήταν ότι... υπάρχουν εκείνοι στα κράτη μέλη του NATO που θέλουν να συνεχιστεί ο πόλεμος.... Ας συνεχιστεί ο πόλεμος για να αδυνατίσει η Ρωσία. Δεν τους ενδιαφέρει πολύ η κατάσταση στην Ουκρανία», είπε ο Τσαβούσογλου. Τις δηλώσεις Τσαβούσογλου, επιβεβαίωσε λίγες ημέρες αργότερα, ο υπουργός Άμυνας Λόιντ Όστιν, που παραδέχτηκε ότι ένας από τους κυρίους στόχους των ΗΠΑ στην υποστήριξη της Ουκρανίας είναι «να δουν τη Ρωσία «αποδυναμωμένη».

Πόλεμος μέχρι τελευταίου Ουκρανού!!

Διαπιστώνεται έτσι, όπως τελικά αποκάλυψε ο Ναφτάλι Μπένετ, ότι η Δύση και ιδιαίτερα οι ΗΠΑ και το Ηνωμένο Βασίλειο δεν επιθυμούσαν τις διαπραγματεύσεις και την ειρηνευτική διαδικασία για τον τερματισμό του πολέμου, αλλά την συνέχισή του, για γεωστρατηγικούς λόγους, με σκοπό να εξασθενίσουν την Ρωσία. Και τούτο για να ασχοληθούν μετά με την μεγάλη γεωπολιτική απειλή, σύμφωνα με πολλούς και αμερικανούς αναλυτές, που είναι η ανερχόμενη οικονομικά και γεωπολιτικά Κίνα, ελλοχεύοντας ο θανάσιμος κίνδυνος να πέσουν στην περίφημη «Παγίδα του Θουκυδίδη», του καθηγητή Γκράχαμ Άλλισον. Και να τονίσουμε την αδιαφορία της Δύσης για την ανθρωποθυσία που επιτελείται στον πόλεμο στην Ουκρανία, αυτή την «κρεατομηχανή», όπως τον ονόμασε ο πρώην SACEUR στρατηγός Γουέσλι Κλάρκ, με εκατοντάδες χιλιάδες απώλειες, χωρίς να επικεντρωθούμε, στα αίτια και στις αιτίες στο παρόν. Έτσι, ενώ στα αρχικά στάδια μπορούσαν να επιτευχθούν διαπραγματεύσεις και ειρήνη μεταξύ των εμπόλεμων, αποφασίστηκε ή μάλλον επιβλήθηκε, όπως αποκάλυψε ο Ναφτάλι Μπένετ, η συνέχιση του πολέμου, με το τραγικά κυνικό και απάνθρωπο σύνθημα για την Δύση, **«Θα πολεμήσουμε την Ρωσία, μέχρι του τελευταίου Ουκρανού»!!**

This conflict itself was partly precipitated by a series of false but beguiling assurances from Washington to Kyiv, which gave the impression of an alignment of interests. We're Not All Ukrainians Now.

Justin Logan, Benjamin H. Friedman, and Patrick Porter

Η πυραυλική αρχιτεκτονική τεράστιων δυνατοτήτων, που αναπτύσσουν οι αμερικανικές Ένοπλες Δυνάμεις θα μπορούσε να έχει μόνο θεωρητικό ενδιαφέρον για την Ελλάδα σε ό,τι αφορά στο ελληνοτουρκικό μέτωπο, εάν η φιλοσοφία αυτής της αρχιτεκτονικής, όπως και ορισμένες πτυχές της, δεν ήταν σαν να έχουν φτιαχτεί για το περιβάλλον του Αιγαίου. Ειδικότερα για να θέσει τους Τούρκους επιχειρησιακά εκτός Αιγαίου, εάν βεβαίως, η Ελλάδα αξιοποιήσει τη δυνατότητα.

Για όσους, λοιπόν, θέτουν στον πυρήνα της ελληνικής στρατηγικής την ενίσχυση των σχέσεων με τις ΗΠΑ, προκύπτει μια πρωτοφανής ευκαιρία για ελληνοαμερικανική συνεργασία στον στρατιωτικό τομέα. Η συνεργασία αυτή μπορεί να ξεκινήσει από το θεμελιώδες επίπεδο της στρατιωτικής επιστήμης, όσον αφορά τη μελέτη και τις δυνατότητες εφαρμογής στην Ελλάδα των νέων δογμάτων του Αμερικανικού Στρατού, όπως είναι η Πολυχωρική Μάχη και τα Διαχωρικά Πυρά.

Εν συνεχεία, μπορεί να εξεταστεί, στο πλαίσιο των ανανεωμένων ελληνοαμερικανικών σχέσεων, πως σχετικά συστήματα κρούσης και οι περιφερειακές τους αρχιτεκτονικές συλλογής πληροφοριών, έρευνας, αναγνώρισης, επιτήρησης και πρόσκτησης στόχων (ISTAR), μπορούν να δημιουργήσουν ένα συμπαγές θαλασσοχερσαίο φράγμα στο Αιγαίο και να διαχωρίσουν απόλυτα και ολοκληρωτικά τη Μαύρη Θάλασσα από την Ανατολική Μεσόγειο, εγκλωβίζοντας τη Ρωσία.

Οι ικανότητες αυτές είναι συνεργατικές με τα αεροσκάφη Rafale που θα αποκτήσει η ελληνική Πολεμική Αεροπορία. Συγκεκριμένα, χάρη στα πολύ ισχυρά ραντάρ και τα συστήματα ηλεκτρονικού πολέμου και σύντηξης δεδομένων που διαθέτουν τα αεροσκάφη αυτά, μπορούν να αποτελέσουν τα αυτιά, τα μάτια και το συντονιστικό όργανο των χερσαία εδραζόμενων πυραυλικών αρχιτεκτονικών.

Οι πύραυλοι PrSM

Τα πέμπτης γενιάς μαχητικά, λόγω του τεράστιου κόστους απόκτησης και συντήρησης, εκ των πραγμάτων θα είναι λίγα στο ελληνικό οπλοστάσιο σε σχέση με τα παλαιότερης γενιάς. Αυτό σημαίνει και δυσκολία αναπλήρωσής τους σε περίπτωση απώλειας. Ως εκ τούτου δεν είναι σκόπιμο να λειτουργήσουν ως αυτόνομα μέσα, διεξάγοντας τον δικό τους πόλεμο. Πρέπει να ενοποιηθούν σε διακλαδικές και υπερκλαδικές αρχιτεκτονικές προβολής ισχύος που θα επιτυγχάνουν πολλαπλασιαστικά και όχι απλώς αθροιστικά αποτελέσματα. Άλλωστε, το περιβάλλον του Αιγαίου αποτελεί μια ενιαία και αδιαίρετη ενότητα μάχης και

Θέσεις τους Τούρκους επιχειρησιακά εκτός Αιγαίου

Του καθηγητού Κωνσταντίνου Γρίβα

απαιτεί παρόμοιες προσεγγίσεις, ειδικά στο σημερινό τεχνολογικό-επιχειρησιακό περιβάλλον.

Οι πύραυλοι PrSM χάρη στο τεράστιο βεληνεκές τους για τα δεδομένα του ελληνοτουρκικού χώρου αντιπαράθεσης και την ικανότητα αυτοκατεύθυνσης στην τερματική φάση προσβολής, μπορούν να αποτελέσουν ένα είδους μεταπυρηνικού υπερόπλου (post nuclear super weapon) για τις ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις. Κι αυτό, επειδή μπορούν να προσβάλλουν από αποστάσεις ασφαλείας τις μονάδες επιφανείας του τουρκικού Ναυτικού, τις συστοιχίες S-400 και άλλους στόχους κρίσιμης σημασίας.

Στο σημείο αυτό είναι χρήσιμο να υπογραμμίσουμε ότι πρόκειται για ένα φθινό όπλο, σε σχέση με τις πανάκριβες πλατφόρμες που αγοράζουμε, των οποίων θα αποτελέσει προέκταση. Ο πύραυλος PrSM θα μπορούσε να πλαισιωθεί από επαυξημένων ικανοτήτων ATACMS, με ικανότητες προσβολής κινούμενων πλοίων επιφανείας σε απόσταση 300 χλμ.

Αυτή θα ήταν πιο οικονομική λύση για το μεγαλύτερο μέρος του φάσματος των αποστολών που θα κληθούν να αναλάβουν αυτά τα δίκτυα, αφήνοντας στους αριθμητικά λιγότερους πυραύλους PrSM τις αποστολές προσβολής στόχων σε μεγαλύτερες αποστάσεις. Οι βελτιωμένοι ATACMS θα μπορούσαν να αποτελέσουν και ένα είδος ενδιάμεσης λύσης, δεδομένου ότι ο PrSM βρίσκεται σήμερα υπό ανάπτυξη. Αναμένεται να αρχίσει να εντάσσεται στο αμερικανικό οπλοστάσιο το 2023 και συνακόλουθα θα διατίθεται για άλλες χώρες μάλλον μετά το 2025.

Δύο ερωτήματα

Εδώ προκύπτει αβίαστα το ερώτημα αν οι ΗΠΑ είναι διατεθειμένες να δώσουν στην Ελλάδα αυτούς τους πυραύλους και άλλα σχετικά όπλα. Υπό φυσιολογικές συνθήκες η απάντηση θα ήταν “ναι”. Ο PrSM είναι ο διάδοχος του ATACMS και τοποθετείται στον πολλαπλό εκτοξευτή ρουκετών M 270 MLRS. Και τα δύο συστήματα υπάρχουν στο ελληνικό οπλοστάσιο.

Άρα, αν οι ελληνοαμερικανικές σχέσεις δεν επιδεινωθούν δραματικά, τότε λογικά δεν υπάρχει πρόβλημα ούτε για τον PrSM και πολύ λιγότερο για τους βελτιωμένους ATACMS. Πολλώ δε μάλλον από τη στιγμή που υποτίθεται ότι η ελληνοαμερικανική στρατηγική συνεργασία έχει ενισχυθεί, ενώ και οι σχέσεις Δύσης-Ρωσίας έχουν επιδεινωθεί και το όπλο αυτό θα συνεισφέρει καθοριστικά ώστε να αποκόψει στρατιωτικά τη Ρωσία από την Ανατολική Μεσόγειο.

Υπό φυσιολογικές συνθήκες, θα περιμέναμε πως οι ΗΠΑ μάλλον θα ήθελαν η Ελλάδα να εξοπλι-

στεί και με τον μεσαίο πύραυλο του δικτύου (βεληνεκές 2000 χλμ) γιατί αυτό θα εξυπηρετούσε τα στρατηγικά τους συμφέροντα. Για παράδειγμα, παρόμοιοι πύραυλοι στη Σούδα θα επέτρεπαν στην Ελλάδα, δηλαδή στο NATO, την αποφασιστική προβολή ισχύος σε ολόκληρη τη λεκάνη της Ανατολικής Μεσογείου, καθιστώντας απαγορευτική τη δράση οποιασδήποτε μη φιλικής προς τη Δύση θαλάσσιας δύναμης στην περιοχή.

Είναι φυσιολογικές οι συνθήκες;

Οι συνθήκες, όμως, είναι φυσιολογικές; Αυτά που πιστεύουμε για την ενίσχυση των ελληνοαμερικανικών σχέσεων πράγματι ισχύουν; Υπό μια έννοια, ο πύραυλος PrSM μπορεί να αποτελέσει ένα κρίσιμο τεστ για το πώς ακριβώς αντιμετωπίζουν τη χώρα μας οι ΗΠΑ. Αν όντως βλέπουν την Ελλάδα ως πολύτιμο σύμμαχο τότε όχι απλώς θα συναινούσαν, αλλά θα μας συνιστούσαν να αποκτήσουμε αυτά τα όπλα για να μας “δέσουν” έτι περαιτέρω στη δυτική αρχιτεκτονική.

Αν, όμως, αρνηθούν να μας προσφέρουν αυτά τα όπλα και άλλα κρίσιμων ικανοτήτων, τότε αυτό σημαίνει ότι ζούμε σε αυταπάτες. Για την ακρίβεια, σημαίνει ότι η αμερικανική στρατηγική θεωρεί σημαντικότερο να μην ενοχλήσει την Τουρκία, έστω κι αν αυτό σημαίνει ότι είναι διατεθειμένη να “θυσιάσει” την Ελλάδα για να κρατήσει την Τουρκία στο δυτικό στρατόπεδο. Εάν συμβεί αυτό, η Ελλάδα δεν θα πρέπει να πάρει τις δικές της αποφάσεις;

Υπάρχει, όμως, και ένα δεύτερο ερώτημα: Θέλει η Αθήνα να ζητήσει τα όπλα αυτά από την Ουάσινγκτον; Γιατί, ακόμη αν και οι Αμερικανοί είναι διατεθειμένοι να μας τα πουλήσουν, πρέπει πρώτα να υποβληθεί το σχετικό ελληνικό αίτημα. Προκύπτει, λοιπόν, το ίδιο ερώτημα που έχει προκύψει και για το σύστημα αεράμυνας Aegis, που έχει αναφέρει ο υπογράφων σε παλαιότερο άρθρο.

Θέλει το σύστημα εξουσίας στην Ελλάδα να αναβαθμίσει αποφασιστικά τις ελληνικές μαχητικές ικανότητες και να ενισχύσει και τη γεωπολιτική θέση της Ελλάδας στο δυτικό στρατόπεδο; Η πρωταρχική του έννοια είναι μην θίξει τις “ανασφάλειες” της Τουρκίας; Πιθανώς πιεζόμενο και από άλλα δυτικά κέντρα εκτός ΗΠΑ, όπως η Γερμανία, τα οποία έχουν επενδύσει στην ενίσχυση των σχέσεων τους με την Τουρκία και την παράλληλη υποβάθμιση αν όχι πλήρη αποδόμηση της ελληνικής γεωπολιτικής υπόστασης. Αυτά τα δύο απλά ερωτήματα δεν θα πρέπει κάποια στιγμή να απαντηθούν;

SLpress.gr στο Google News

Εθνική σπατάλη η μη αξιοποίηση της εφεδρείας

Του κ. Ιπποκράτους Χατζηαγγελίδη*
Μέλους του ΕΛΙΣΜΕ

Ακριβώς δύο χρόνια πριν το ΚΥΣΕΑ πήρε την απόφαση για την για αύξηση της θητείας. Μία ολιγόμηνη αύξηση της θητείας όμως δεν είναι αρκεί για την ελληνική αποτροπή, είναι καιρός να ανοίξει μια σοβαρή συζήτηση και περί εφεδρείας. Όχι την συζήτηση περί αμυντικού μοντέλου, αυτό είναι άλλη υπόθεση. Η μη αξιοποίηση της εφεδρείας είναι εθνική σπατάλη. Η ανάγκη της ενεργούς και εκπαιδευμένης εφεδρείας είναι, ούτως ή άλλως, απολύτως απαραίτητη σε μια χώρα, αφ' ενός, με την δική μας συνοριογραμμή και, αφ' ετέρου, με το είδος και τον αριθμό των απειλών που αντιμετωπίζουμε.

Δυστυχώς, παρά τα πολλά παραδείγματα και συστήματα αξιοποίησεως της εφεδρείας (εντός και εκτός NATO), στη χώρα μας πλεονάζουν οι ειδήμονες και οι αρμόδιοι, στρατιωτικοί ή πολιτικοί, σοβαροί και μη, που με ανόητη επιμονή, αρνούνται συστηματικώς την αναβάθμιση και ενεργοποίηση της εφεδρείας! Δυστυχώς, σε ό,τι αφορά τους στρατιωτικούς, αυτό δεν συμβαίνει μόνο λόγω φθηνής και ανούσιας συντεχνιακής αντιλήψεως, κάτι τέτοιο θα ήταν εύκολο να αντιμετωπισθεί.

Δυστυχέστατα, αυτό συμβαίνει και λόγω λανθασμένης επαγγελματικής αντιλήψεως, η οποία προκρίνει τον επαγγελματικό στρατό έναντι της ενεργού εφεδρείας. Πρόκειται για μια αντίληψη που προδίδει βαθιά άγνοια της ιστορίας και λανθασμένη πρόσληψη των εξελίξεων στο πεδίο της τακτικής. Σε ό,τι, όμως, αφορά τους πολιτικούς, ο κύριος λόγος μη αξιοποίησεως της εφεδρείας είναι, αφ' ενός, το δήθεν πολιτικό κόστος και, αφ' ετέρου, οι ιδεοληψίες που μας κληρονόμησε η δικτατορία και οι, προ αυτής, παρακρατικές οργανώσεις. Όμως, δεν ζούμε στην δεκαετία του '60!

Τι χρειάζεται χωρίς περιστροφές

Η εθνική μας άμυνα χρειάζεται άμεση και δραστική ενίσχυση, όχι μόνον σε εξοπλισμούς, αλλά και σε ανθρώπινο δυναμικό. Αν αυτό απαιτεί θυσίες, ο ελληνικός λαός είναι έτοιμος να τις υποστεί. Ας αναλάβει λοιπόν και το πολιτικό σύστημα τις δικές του ευθύνες! Χωρίς περιστροφές και μισόλογα:

- Σταδιακή, το πολύ εντός δύο ετών, αύξηση της θητείας στους 24 μήνες. Η επαρκής επάνδρωση των μονάδων απαιτεί την αύξηση της θητείας, βραχυπροθέσμως δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Οι έφεδροι αξιωματικοί να υπηρετούν 28 μήνες, όπως συνέβαινε και στο παρελθόν και να αποκλείονται από υπηρεσίες γραφείου.

- Κατάργηση των αναβολών και στράτευση στα 18 για όλους ανεξαιρέτως. Αυτό θα βοηθήσει και στην εξυγίανση των πανεπιστημίων αφού όσοι απολύονται από τον στρατό έχουν, κατά τεκμήριο, πολύ

μεγαλύτερη ωριμότητα από έναν απόφοιτο λυκείου.

- Κατάργηση των σχολών εφέδρων αξιωματικών και ανάληψη της εκπαίδευσής των από μονοετές (ή διετές αν χρειασθεί) τμήμα της Σχολής Ευελπίδων. Το σώμα των αξιωματικών πρέπει και μπορεί να είναι ενιαίο! Δεν χρειαζόμαστε τόσο πολλούς μονίμους αξιωματικούς, όσους δηλαδή σήμερα εξάγονται από την Σχολή Ευελπίδων. Αντιθέτως, την πυραμίδα μέχρι και το βαθμό του ταγματάρχη μπορούν με άνεση να συμπληρώνουν οι έφεδροι. Έτσι, θα περιορισθεί -κατά το δυνατόν- και το γελοίο φαινόμενο της αποστρατείας στα 50 και των χιλιάδων συνταξιούχων στρατιωτικών!

- Θεσμοθέτηση της ενεργούς εφεδρείας. Κάθε έφεδρος οπλίτης πρέπει να εκπαιδεύεται τουλάχιστον 30 ημέρες το χρόνο (μια εβδομάδα ανά εποχή) και πλέον τακτικών βολών, τουλάχιστον μια φορά το μήνα!

- Οι έφεδροι αξιωματικοί που κατοικούν στην παραμεθόριο ή και πλησίον ενεργών μονάδων, να έχουν ενεργή παρουσία στις μονάδες τους και μετά την απόλυσή τους και να εξελίσσονται μέχρι το βαθμό του συνταγματάρχη. Το πρότυπο της εθνοφυλακής των ΗΠΑ μπορεί να μας φανεί πολύ χρήσιμο.

- Επαναφορά του θεσμού της ανακατατάξεως και για όσους οπλίτες (στρατιώτες και υπαξιωματικούς) το επιθυμούν με κίνητρο την προτεραιότητα προσλήψεως στα σώματα ασφαλείας και σε άλλες κρατικές υπηρεσίες ασφαλείας, φύλαξης και πολιτικής προστασίας. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για την δημιουργία ημι-επαγγελματικού στρατού.

- Ενεργοποίηση της Εθνοφυλακής και εντατικοποίηση της εκπαίδευσής των μονάδων της. Ουσιαστικώς, οι μονάδες Εθνοφυλακής πρέπει να μετατραπούν σε ημιενεργές μονάδες, επανδρωμένες κυρίως από εφέδρους αξιωματικούς και να ασκούνται τακτικώς τόσο με βολές, όσο και με αναγνώριση και επάνδρωση των χώρων ευθύνης τους.

- Γενίκευση του μέτρου της οπλοκατοχής σε όλους τους οπλίτες που κατοικούν σε εύλογη απόσταση από την οργανική τους μονάδα. Εκτός του οπλισμού, ο έφεδρος πρέπει να τηρεί και πλήρη συλλογή υλικών και ιματισμού.

Τι σημαίνει επαγγελματικός στρατός

Επαγγελματικός στρατός είναι αυτός που πρωτίστως διακρίνεται από το υψηλό επίπεδο εκπαίδευσής, ετοιμότητας και ευελιξίας! Επαγγελματίες είναι οι Ισραηλινοί και οι Ελβετοί, είναι και η Εθνοφρουρά των ΗΠΑ, με εφέδρους αξιωματικούς μέχρι τους ανώτατους βαθμούς! Αντιθέτως, επαγγελματικός δεν είναι ο στρατός των ανεκπαιδευτων "μπούληδων" που παριστάνουν τους

Έλληνες εθελοντές έφεδροι κατέκτησαν το αργυρό μετάλλιο στο φημισμένο Cambodian Patrol

ΕΠΟΠ και γενικώς όσων επέλεξαν τον στρατό γιατί ήταν ο μόνος τρόπος να διορισθούν στο δημόσιο και είχαν πρόσβαση σε βουλευτή για να το πετύχουν! Η, προ ετών, σύλληψη των δύο οπλιτών μας στον Έβρο είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτυχίας του υφισταμένου συστήματος.

Ασφαλώς, τα μέτρα για την αξιοποίηση της εφεδρείας δεν θα αποδώσουν αύριο, όπως θα αργήσει να αποδώσει και η αύξηση της θητείας. Όμως, αν δεν ξεκινήσει τόσο μια αληθινή μεταρρύθμιση με στόχο την πλήρη αξιοποίηση της εφεδρείας, όσο και την ταχεία απόκτηση τεχνολογικού πλεονεκτήματος, ποτέ δεν θα γίνει οτιδήποτε!

Καθηγητής με βαθμό ανθυπολοχαγού!

Κλείνοντας, μερικές προσωπικές παρατηρήσεις: Φέρω το βαθμό του, εφέδρου εν εφεδρεία, λοχαγού (Πεζικού), αλλά έχω να δω στρατόπεδο από τότε που με προήγαγαν, δηλαδή προ 16 ετών! Κρίμα τα χρήματα που δαπανήθηκαν για την εκπαίδευσή μου... Και ευτυχώς που με καταλαμβάνει το όριο ηλικίας και ουδείς θα κινδυνεύσει υπό τις διαταγές μου!

Πέρασα Σχολείο Λοχαγών, διάρκειας 15 ημερών, στην Σχολή Πεζικού, το 2004. Εκ των τουλάχιστον 50 συναδέλφων, ουδείς απέτυχε στις εξετάσεις της τελευταίας ημέρας! Είχε φροντίσει γι' αυτό η συναδελφική αλληλεγγύη εκπαιδευτού μας, ο οποίος την προηγούμενη μας επέστησε την προσοχή επί συγκεκριμένων θεμάτων, τα οποία, όλως τυχαίως, ήταν αυτά επί των οποίων εξεταστήκαμε!

Το 1999 συμμετείχα σε συνέδριο της CIOR/NATO, την συνομοσπονδία οργανώσεων εφέδρων NATO, που έγινε στην Αθήνα. Ο επικεφαλής της ολλανδικής αντιπροσωπείας ήταν έφεδρος συνταγματάρχης. Στην πολιτική του ζωή προλάβαινε να είναι και ο γενικός διευθυντής του λιμένος Ρότερνταμ. Όπως μου εξήγησε, δύσκολα θα κατείχε αυτή

τη θέση αν δεν ήταν και -υψηλόβαθμος- έφεδρος αξιωματικός! Σημειωτέον ότι ο τότε, αλλά και νυν, πρόεδρος της Ανωτάτης Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εφέδρων Αξιωματικών ήταν ήδη ομότιμος καθηγητής πανεπιστημίου, με βαθμό ανθυπολοχαγού!

Όφελος για τον στρατό και την κοινωνία

Πιστεύω ακράδαντα ότι οι Έλληνες έφεδροι αξιωματικοί πρέπει να ενσωματωθούμε πλήρως στο Σώμα των αξιωματικών, ως ισότιμοι των μονίμων συναδέλφων μας. Αν και είμαι στο όριο διαγραφής από τα στελέχη εφεδρείας, δεν θα πάψω να θεωρώ τον εαυτό μου αξιωματικό μέχρι το τέλος. Ήταν τιμή μου που επιλέχθηκα και υπηρέτησα ως αξιωματικός και το ίδιο νοιώθει η συντριπτική πλειοψηφία των συναδέλφων. Η πολιτεία οφείλει να αξιοποιήσει αυτό το δυναμικό, δηλαδή τους νεοεισερχόμενους, αλλά και όσους συναδέλφους έχουν μπροστά τους γόνιμο χρόνο υπηρεσίας.

SLpress

* Ο Ιπποκράτης Χατζηαγγελίδης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1966. Από το 1988 εργάστηκε σε διάφορες εταιρείες. Από το 2007 είναι επικεφαλής της ομάδος χρηματοπιστωτικών συμβούλων Interaction Finance.

"Word to the Nation: Guard zealously your right to serve in the Armed Forces, for without them, there will be no other rights to guard." --

President John F. Kennedy

Η Δύση εκστρατεύει και πάλι προς ανατολάς...

Του καθηγητού κ. Γεωργίου Μαργαρίτη

Η γεωγραφία έπαιξε παράξενα παιχνίδια σε αυτό που θα γινόταν στην δική μας εποχή ο “δυτικός” λεγόμενος κόσμος. Με τον προσδιορισμό “δυτικός” κυριολεκτούμε. Αναφερόμαστε στην πιο δυτική πλευρά μιας βαθιάς ενδοχώρας που ξεκινά από τον Ειρηνικό Ωκεανό, την θάλασσα της Ιαπωνίας για να καταλήξει στην Βόρεια Θάλασσα και στον Ατλαντικό Ωκεανό.

Η γωνιά αυτή του “παλαιού” κόσμου ήταν ευνοημένη από τις γεωγραφικές συνθήκες. Κλίμα εύκρατο, διαχειρίσιμο από τους ανθρώπους. Πλέγματα επικοινωνίας λίγο πολύ παντού: εσωτερικές θάλασσες, Βαλτική, Βόρεια, Μάγχη, Μεσόγειος, Εύξεινος Πόντος και ποταμοί πλωτοί. Ο Ρήνος και ο Δούναβης για να αρχίσουμε, που ουσιαστικά διατρέχουν την ήπειρο από ανατολή σε δύση. Πάνω στους δρόμους του νερού αρθρωθήκαν οι δρόμοι των ανταλλαγών και του εμπορίου.

Η ενδοχώρα αυτή ήταν τόσο βαθιά, ώστε για πολλούς αιώνες ήταν σχεδόν απροσπέλαστη. Περισσότερα από 8.000 χλμ χωρίζουν τον μεγάλο κοινωνιακό κόμβο της δυτικής Ευρώπης (τις εκβολές των μεγάλων ποταμών στις Κάτω Χώρες) από την χερσόνησο της Κορέας και τις ακτές της Κίνας. Και στο Νότο, πέρα από την φιλική Μεσόγειο, απλώνεται η έρημος, χιλιάδες χιλιόμετρα άγονης γης, βράχων και άμμου. Για την Ευρώπη η διέξοδος δεν βρισκόταν ούτε στα ανατολικά, ούτε στα νότια, ούτε φυσικά στα βόρεια, στους πάγους της Αρκτικής. Η μόνη διέξοδος, το μόνο ελεύθερο παράθυρο προς τον υπόλοιπο κόσμο ήταν η θάλασσα, ο Ατλαντικός Ωκεανός.

Στα ιστορικά χρόνια, όσο τα γνωρίζουμε, ετούτη η περίσφυξη της Ευρώπης από τα τρία σημεία του ορίζοντα ήταν πηγή ενόχλησης. Την καθιστούσε στην ουσία μια μικρή απομονωμένη γωνιά του κόσμου, εξαρτημένη από δρόμους εμπορίου που άλλοι διαφέντευαν. Πράγματι, ο ευρωπαϊκός κόσμος είχε ανάγκη από τα προϊόντα των μακρινών κόσμων, από τα μπαχαρικά (συντήρηση τροφίμων) του Ινδικού Ωκεανού και από τα “βιομηχανικά” προϊόντα (χαρτί, μετάξι, πορσελάνη) της Κίνας. Αυτά, όμως, περνούσαν μέσα από κόσμους άγνωστους και επικίνδυνους, όπου σε κάθε στιγμή ξεφύτρωναν απειλές και εμπόδια.

Οι δρόμοι της θάλασσας

Δεν θα ήταν υπερβολή εάν υποστηρίζαμε ότι ένα μεγάλο κομμάτι της ευρωπαϊκής ιστορίας σχετι-

ζόταν με την επιθυμία υπέρβασης ετούτων των δυσάρεστων δεδομένων της γεωγραφίας. Ο δρόμος προς την Ανατολή ήταν όνειρο και επιθυμία ηγεμόνων, κρατών, πολιτισμών. Και προς το Νότο, επίσης, όταν ο τελευταίος είχε να προσφέρει κάτι το τόσα υποσχόμενο, όπως ο “χρυσός του Σουδάν”.

Η ευρωπαϊκή εποποιία, εξάλλου, σχετιζόταν άμεσα με το σφράγισμα των δρόμων της Ανατολής και του Νότου. Το Ισλάμ αρχικά, οι Μογγόλοι στη συνέχεια, οι Σελτζούκοι και οι Οθωμανοί τέλος, έκλεισαν τις ήδη εύθραυστες διαδρομές προς τα νότια και τα ανατολικά, υποχρεώνοντας τους Ευρωπαίους να ανοιχτούν στις θάλασσες, στον ωκεανό. Στα 1492 ο Ατλαντικός γεφυρώθηκε και η μεγάλη εξόρμηση της Ευρώπης προς τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής μπορούσε πλέον να ξεκινήσει.

Οι ευρωπαϊκές δυνάμεις έγιναν οικουμενικές, ακολουθώντας τους δρόμους της θάλασσας. Από την Αμερική βρήκαν τον δρόμο προς τον Ειρηνικό και την Ασία. Με τον περίπλοκο της Αφρικής έφτασαν στον Ινδικό Ωκεανό, στην Ινδία και στην Κίνα. Αυτό δεν σημαίνει ότι εγκατέλειψαν ποτέ την επιθυμία, το σχέδιο για απευθείας διάνοιξη των κλασσικών δρόμων της Ανατολής. Στρατιωτικά, το πρώτο κεφάλαιο αυτής της προσπάθειας ήταν –μετά τον Μεγαλέξανδρο– οι Σταυροφορίες.

Ακόμα και στους αιώνες της ευρωπαϊκής ανόδου το ενοχλητικό περίβλημα της ευρωπαϊκής ηπείρου δεν έσπασε. Αντίθετα, μάλιστα, απέκτησε πολιτικά χαρακτηριστικά. Δύο ισχυρά κράτη δημιουργήθηκαν πάνω σε αυτό: Στα ανατολικά η Ρωσία, αυτοκρατορία δυτική και ανατολική ταυτόχρονα. Στα νοτιοανατολικά και στα νότια η Οθωμανική Αυτοκρατορία. Από εδώ και πέρα κάθε προσπάθεια διάρρηξης του ευρωπαϊκού πλαισίου σήμαινε πολεμική αναμέτρηση. Δεν θα ήταν κάτι το πρόσκαιρο ή παροδικό αυτό.

Στο σήμερα

Έκτοτε, πέρασε πολύς καιρός – λίγος με τα μέτρα της Ιστορίας. Ο ευρωπαϊκός, ο δυτικός κόσμος κυριάρχησε στους ωκεανούς, άνοιξε την εποχή του μεγάλου εμπορίου και δημιούργησε τις προϋποθέσεις για τον βιομηχανικό, καπιταλιστικό κόσμο, μέσα στον οποίο σήμερα ζούμε. Ο κόσμος αυτός υπήρξε “δυτικός” με την έννοια της Δύσης που στην αρχή ορίσαμε.

Με τα όπλα της νέας εποχής, του καπιταλισμού, ο δυτικός κόσμος απέκτησε την αναγκαία υπε-

ροχή απέναντι στον υπόλοιπο κόσμο. Για ένα πολύ μικρό διάστημα είχε τις δυνατότητες, τα μέσα, την ισχύ να σπάσει επιτέλους το ενοχλητικό περίβλημα που χώριζε την Ευρώπη από την Αφρική και την Ασία. Στα ανατολικά απέτυχε. Ούτε ο Κάρολος ΙΒ', ούτε ο Φρειδερίκος ο Μέγας, ούτε ο Μέγας Ναπολέον, ούτε η Κριμαία, ούτε η ταπείνωση στη Συνθήκη του Βερολίνου (1878), μπόρεσαν να αποδομήσουν την Ρωσία των Τσάρων.

Αλλού οι επιτυχίες ήταν ορατές. Τον καιρό της "Μπελ Επόκ", η ισλαμική βόρεια Αφρική υποβαθμίστηκε σε ευρωπαϊκή αποικία. Οι δρόμοι της Αφρικής άνοιξαν και μέσα σε λίγα χρόνια ολόκληρη η "μαύρη ήπειρος" έγινε ευρωπαϊκή "ιδιοκτησία". Οι Οθωμανοί πολέμησαν σκληρά και χρειάστηκε το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου για να περάσουν κάτω από την εξουσία των δυτικών η Μέση Ανατολή και η Αραβία. Η ειρωνεία της ιστορίας ήθελε, ώστε η εκπλήρωση ετούτου του διαχρονικού στόχου να υλοποιηθεί ακριβώς την ώρα που ο δυτικός κόσμος, στην ευρωπαϊκή τουλάχιστον εκδοχή του, είχε μπει σε φάση υποχώρησης και παρακμής.

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ολοκλήρωσε την υποχώρηση της δυτικής Ευρώπης ως προς το οικονομικό της αποτύπωμα. Οι πόλεμοι και οι συγκρούσεις της αποαποικιοποίησης ολοκλήρωσαν τον σύντομο κύκλο της ευρωπαϊκής κυριαρχίας πάνω στον κόσμο του Ισλάμ κι όχι μόνο. Για την Ρωσία δεν γινόταν λόγος. Ως Σοβιετική Ένωση πλέον είχε γίνει αυτή συν-ρυθμιστής των ευρωπαϊκών υποθέσεων, συντρίβοντας την "σταυροφορία" των Γερμανών ναζί και της "Νέας Ευρώπης" εναντίον της. Επιπλέον, είχε εργολαβικά αναλάβει την επανασύσταση του αραβικού-ισλαμικού τόξου που έκλεινε την Ευρώπη από νότια και ανατολικά: Αλγερία, Λιβύη, Αίγυπτος, Συρία, Ιράκ έγιναν, για λίγο, σύμμαχοι και εταίροι της Μόσχας.

Η νέα "σταυροφορία"

Στο τέλος του Ψυχρού πολέμου αναδείχθηκε μια ουτοπική αντίληψη. Καθώς ο κυρίαρχος του κόσμου ήταν πλέον ένας (ένα ιεραρχημένο σύστημα καπιταλιστικών δυνάμεων με κέντρο και μητρόπολη τις ΗΠΑ) η ιδέα της υπεροχής του δυτικού κόσμου επανήλθε στο προσκήνιο. Μαζί με αυτήν αναγεννήθηκε και το όραμα της διάσπασης του εχθρικού πλαισίου που περιέβαλε την Ευρώπη.

Τα μέτωπα γνωστά από το παρελθόν, αναλλοίωτα. Το ισλαμικό τόξο από την μια, η Ρωσία από την άλλη. Και το ένα και η άλλη όφειλαν να υποταχθούν στη νέα κυριαρχία του δυτικού κόσμου. Ο πόλεμος ενάντια στον ισλαμικό κόσμο ήταν το πρώτο στοιχείο της νέας σταυροφορίας. Αφγανιστάν, Σομαλία, Ιράκ, Συρία, "Αραβική Άνοιξη" ήταν μερικά από

τα μέτωπα που άνοιξαν.

Σημαιοφόρος σε αυτούς τους πολέμους (κανονικούς ή υβριδικούς) οι ΗΠΑ. Σε άλλα, πιο "ταπεινά" μέτωπα (υποσαχάρια Αφρική) η Γαλλία κυρίως. Οι εκστρατείες έδωσαν αυτά που όλοι ξέρουμε ότι έδωσαν. Είναι αμφίβολο εάν οι δυτικές επιθυμίες και οι δυτικοί "κανόνες" κυριαρχούν στο τεράστιο αυτό τόξο. Η πρόσφατη "έξωση" γαλλικών και ευρωπαϊκών δυνάμεων από την Μπουρκίνα Φάσο και το Μάλι δείχνει το μέγεθος της αποτυχίας (ευτυχώς για τους Έλληνες στρατιώτες που προοριζόνταν για εκεί).

Η περίσφυξη της Ρωσίας

Απέμεινε η Ρωσία. Στην εδώ περίπτωση οι προετοιμασίες υπήρξαν επίμονες και μακρόχρονες. Σε τελευταία ανάλυση πριν από 68 μόλις χρόνια οι Ρώσοι βρίσκονταν στο Βερολίνο – κάτι που έπρεπε να ληφθεί υπ' όψη. Χρειάστηκε να ξεπεραστούν πολλοί δισταγμοί πριν ξεκινήσει η ανοικτή αντιπαράθεση. Η βιασύνη στην περίσφυξη της Ρωσίας δια του NATO οφειλόταν σε "εξωτερικούς" –ας τους ονομάσουμε έτσι– παράγοντες: η άρχουσα τάξη της Ρωσίας ή τουλάχιστον το πιο ισχυρό ανερχόμενο τμήμα του ρωσικού καπιταλισμού εντασσόταν με ολοένα και πιο γρήγορους ρυθμούς στο νέο ανταγωνιστικό του δυτικού αντίστοιχου καπιταλιστικό σχήμα: Κίνα, Ινδία και όλοι οι ισχυροί "ανερχόμενοι". Η τάση αυτή έπρεπε επειγόντως να ανακοπεί.

Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. Η ίδια η δυτική Ευρώπη έδινε δείγματα αποδοχής και συνεργασίας με το νέο αυτό –υπό διαμόρφωση– σχήμα. Αυτό έπρεπε να σταματήσει, ο δυτικός κόσμος όφειλε να συσπειρωθεί σε μια νέα σταυροφορία. Το διακύβευμα το ίδιο, όπως παλιά. Να σπάσει το "περίβλημα" της Γηραιάς Ηπείρου στην ανατολική της πλευρά. Η πίσω από την πρόθεση αυτή βαθύτερη αιτία δεν φαίνεται να έχει αλλάξει από την εποχή των Ρωμαίων, από την εποχή των σταυροφόρων, από τον καιρό των Σουηδών, των Πρώσων, των Γάλλων του Ναπολέοντα, των ναζί: ο έλεγχος, το άνοιγμα των χερσαίων δρόμων προς την Κίνα. Πολύ περισσότερο σήμερα, όταν η Κίνα έχει πλέον γίνει το κέντρο –από απόσταση– του παραγωγικού βιομηχανικού καπιταλισμού.

Το εργαλείο της νέας εκστρατείας νεοσύστατο: η πρωτοεμφανιζόμενη στην ιστορία Ουκρανία και το καθεστώς που την κυβερνά. Αυτοί βάζουν τους νεκρούς και τα ερείπια. Η Δύση βάζει προς το παρόν τα λεφτά και τα οπλικά συστήματα, ολοένα και περισσότερα με την πάροδο των μηνών. Έτσι, ένα χρόνο πριν, φτάσαμε στον πόλεμο της Ουκρανίας, ο οποίος συνεχίζεται και μάλιστα κλιμακούμενος.

23 Φεβρουαρίου 2023

Τα «Αμερικανικά Συμφέροντα», F16, ενέργεια, χάρτης Μπάιντεν/Χόκσταιν και το ΟΧΙ μας

www.militaire.gr

Γράφει η Φανούλα Αργυρού

Μέρος Α'

Στις 28 Ιανουαρίου 2023 στο αμερικανικό "National Interest" δημοσιεύθηκε ένα άρθρο του τουρκικής καταγωγής (γεννήθηκε στην Τουρκία και σπούδασε στο Λονδίνο) Sinan Ciddi *, με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Μόνο η Αμερική μπορεί να λύσει το Κυπριακό». Και τον υπότιτλο «Δίχως μια βιώσιμη λύση στη κυπριακή διαμάχη, η δυτική ασφάλεια θα παραμείνει σε μια διαρκή εύθραυστη κατάσταση».

Εξ' αρχής να σημειωθεί ότι η ιστοσελίδα «National Interest» («Αμερικανικά Συμφέροντα») αντιπροσωπεύει και υποστηρίζει ακριβώς αυτό που είναι. Τα αμερικανικά συμφέροντα. Ιδρύθηκε το 1985.

Ξεκινώντας, ο συγγραφέας και σε σύντομη αναφορά του για την πρόσφατη ιστορία της Κύπρου, αναφέρει ότι το 1974 έγινε τουρκική εισβολή που μοίρασε τη νήσο και ξεκαθαρίσει ότι η επίλυση του Κυπριακού προβλήματος δεν είναι απλή δουλειά. Ολόκληρες στρατιωτικές, διπλωματικές και πολιτικές καριέρας ξεκίνησαν και τελείωσαν στην Κύπρο από την τουρκική εισβολή του 1974. Η επίλυσή του θα χρειαστεί σημαντική διπλωματική επένδυση από τις ΗΠΑ, όπως έγινε με τη Βόρειο Ιρλανδία και τους πολέμους στα Βαλκάνια, έγραψε και πρόσθεσε «Αυτών λεχθέντων οι ΗΠΑ ήδη γνωρίζουν την αξία της Κύπρου, αλλά σε περιορισμένο βαθμό. Π.χ. με την πρόσφατη άρση του εμπάργκο όπλων στο νησί από την δεκαετία του 1980, οι ΗΠΑ ελευθέρωσαν την Κυπριακή Δημοκρατία (την διεθνώς αναγνωρισμένη κυβέρνηση στο νότιο μέρος του νησιού) για να διευκολύνουν την αποστολή των αποθεμάτων σοβιετικού οπλισμού (στη ΚΔ) στην Ουκρανία...»

Δηλαδή η άρση του αμερικανικού εμπάργκο, για το οποίο «πανηγύρισαν» κάποιοι είχε τον πιο πάνω σκοπό και δεν το κρύβει ο συγγραφέας.

Σημ. Η ΚΔ είναι αναγνωρισμένη σε ολόκληρο το νησί και όχι μόνο στο (νότιο μέρος).

Στη συνέχεια προχωρεί στο 2004 για να επικρίνει ουσιαστικά το ΟΧΙ μας στο «Σχέδιο Ανάν», που «θα ένωσε τη νήσο με δύο "constituent states" ... και η τουρκική γλώσσα θα γινόταν επίσημη γλώσσα της ΕΕ, προωθώντας τις τουρκικές προσπάθειες να γίνει (η Τουρκία) πλήρες μέλος της ΕΕ».

Ενσυνείδητα αγνοεί το ογκωδέστατο βιβλίο με την κριτική καταπέλτη εναντίον και του τότε ΓΓ του ΟΗΕ Κόφι Ανάν (πέθανε 18.8.2018) από την Συνταγματολόγο Κλαίρ Πάλλυ (Claire Palley). «Μια παταγώδης αποτυχία των διεθνών σχέσεων» σε ελληνική μετάφραση από το αρχικό αγγλικό «An International Relations Debacle by Claire Palley».

Ενέργεια- φυσικό αέριο

Και μπαίνει στο ψαχνό! Η Ευρώπη, γράφει, «χρειάζεται επειγόντως να ανεξαρτικοποιηθεί από το ρωσικό φυσικό αέριο...Μια εναλλακτική (λύση) και βιώσιμη πηγή φυσικού αερίου βρίσκεται στην ΑΟΖ της Κύπρου. Η Τουρκία δεν αναγνωρίζει την ΚΔ... Ενώσω η Κυπριακή Δημοκρατία έχει το απάνω διπλωματικό χέρι ως η διεθνώς αναγνωρισμένη κυβέρνηση του νησιού, δεν αφαιρεί το κίνδυνο σύγκρουσης με κάποιο λανθασμένο υπολογισμό είτε από Τούρκους, Έλληνες ή Κύπριους στρατιωτικούς... Το μέλλον σταθερής προμήθειας αερίου στην Ευρώπη πρέπει να έλθει με μια πολιτική λύση στην Κύπρο. Με επανένωση του νησιού, με την Τουρκία να έχει πλήρεις διπλωματικές σχέσεις με την Κύπρο. Και τα αμφισβητούμενα ύδατα ,

ΑΟΖ, θα λυθούν μέσω διπλωματίας, με ελεύθερο το αέριο προς την Ευρώπη... Και έτσι ίσως η αμερικανική μεσολάβηση να ξαναζωντανέψει τις σχέσεις ΗΠΑ/Τουρκίας...» Ευελπιστώντας και στην απομάκρυνση της Τουρκίας από την Μόσχα...

Σημ. 1. Με «επανένωση» εννοεί την αναγνώριση των κατεχομένων...

Σημ. 2. Δηλαδή η ΚΔ πρέπει να παύσει να έχει το απάνω διπλωματικό χέρι ως η διεθνώς αναγνωρισμένη κυβέρνηση!!! Και πως θα γίνει αυτό; Μα με την αναγνώριση των κατεχομένων για να έχουν ισότιμο λόγο οι Τούρκοι στη μοιρασιά των «αμφισβητούμενων υδάτων»!

F16

Όσο αφορά τα F16 ο συγγραφέας δεν αναφέρεται καν ως προϋπόθεση, π.χ. όπως ακούσαμε να υπόσχεται ο Γερουσιαστής Μπόμπ Μενέντζ, δηλαδή στην αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων από τα κατεχόμενα εδάφη της ΚΔ, (και ο τελευταίος Τούρκος στρατιώτης είχε πει ο Μενέντζ). Αλλά θέτει θέμα τους § 400!

Βάσεις και NATO

Το παζάρεμα με τους Ελληνοκύπριους μπορεί να είναι λίγο πιο δύσκολο γράφει, αλλά η Αμερική μπορεί να πείσει το Ηνωμένο Βασίλειο να μετατρέψει τις βάσεις της σε Νατοϊκές και ότι κάτι τέτοιο θα καλωσορίσουν οι Ελληνοκύπριοι.

Και πως ξέρει ότι οι Ελληνοκύπριοι θα καλωσορίσουν κάτι τέτοιο, προκειμένου ΔΙΧΩΣ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ των κατεχομένων και με την Τουρκία στην ίδια συμμαχία;

Δεύτερον οι βρετανικές «κυρίαρχες» βάσεις (που δεν είναι βέβαια με απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στο Λονδίνο) είναι μέρος των Συμφωνιών Ζυρίχης και Λονδίνου...Και όταν το ΗΒ δεν τις θέλει πλέον για στρατιωτικούς σκοπούς είναι υποχρεωμένο να τις επιστρέψει στην Κυπριακή Δημοκρατία που ίδρυσε το 1960 και όχι στο NATO, όπως ονειρεύεται αδιάβαστα και επιπόλαια ο τουρκικής καταγωγής συγγραφέας για ξένα χωράφια...

Μπορεί να υπάρχουν ορισμένοι εντός της Κυπριακής Δημοκρατίας, που παραλαλούν «γονυπετείς» να βοηθήσουν τα ξένα σχέδια εις βάρος της πατρίδας μας με αγωγούς μέσω Τουρκίας, και δουλοπρεπώς να ...δώσουν και άλλα «δώρα» στην κατοχική Τουρκία όπως απαιτεί το Φόρειν Όφισ δια του εντολοδόχου του Βρετ. Υπ. Αρμοστή στη Λευκωσία. Όμως τέτοιες ξενοκίνητες φωνές υπήρξαν και το 2004. Και η απάντηση ήταν το περήφανο ΟΧΙ.

Η όλη προσπάθεια του συγγραφέα στο «American Interest» είναι το αμερικανικό όντως συμφέρον. Αυτό δεν συνεπάγεται όμως και το εθνικό ελληνικό συμφέρον, ενώ συνεπάγεται καθαρά το τουρκικό συμφέρον!

Και γιατί «Μόνο η Αμερική μπορεί να λύσει το Κυπριακό»; Επειδή επείγεται να μπει στην Ανατολική Μεσόγειο με τον ενεργειακό χάρτη Μπάιντεν/Χόκσταιν ;

Όμως, στο τέλος και παρόλα τα λεγόμενά του για το τι μπορούν να κάνουν οι ΗΠΑ, για τους αγωγούς και τις ΑΟΖ κτλ., παραδέχεται ότι το πρόβλημα δεν περιορίζεται τελικά στις Ηνωμένες Πολιτείες. Υπάρχουν προσθέτει θέματα όπως το στάτους των τουρκικών στρατευμάτων, διαμάχες στο περιουσιακό, και το μέλλον των Τούρκων εποίκων στο νησί.

«Δεν υπάρχουν σήμερα ικανοί ηγέτες (εννοείται και στις ΗΠΑ) που υπήρχαν κατά την λήξη του δευτέρου παγ-

κοσμίου πολέμου. Και η απουσία αυτή μπορεί να οδηγήσει σε εμπόλεμη κατάσταση στη Μέση Ανατολή...»

Ναι, αυτό είναι ένα μετρημένο συμπέρασμα, μέχρι ενός σημείου.

Οι ανταλλαγές επιστολών (βλέπε Σύνταγμα της ΚΔ) μεταξύ Προέδρου Αρχιεπισκόπου Μακαρίου και Αντιπροέδρου Δρ. Φαζίλ Κουτσιούκ με τον εξουσιοδοτημένο Αντιπρόσωπο του Ηνωμένου Βασιλείου που υπέγραψε την Συνθήκη Εγκαθίδρυσης που ήταν ο Σερ Χιού Φούτ, με τις οποίες η Κυβέρνηση του Η. Βασιλείου συμφώνησε πλήρως πως όταν η τελευταία δεν θα χρειάζεται πλέον τις Βάσεις, αυτές θα επιστραφούν στην Κυπριακή Δημοκρατία. (Από το βιβλίο Φανούλας Αργυρού και Ανδρέα Παπακωνσταντίνου « Η Κύπρος στο Σφυρί» Λονδίνο 1991.

Αν σήμερα τελικά βρεθούν άξιες ηγεσίες, αυτές οφείλουν να σεβαστούν και να λειτουργούν βάση των όσων μας άφησαν παρακαταθήκη οι ικανοί ηγέτες το 1948. Ενδεικτικά τον Καταστατικό Χάρτη του ΟΗΕ. Και ότι αυτός προνοεί και επιβάλει για διατήρηση της παγκόσμιας τάξης και ηθικής. Και όχι «λύσεις» που ανταμείβουν τα εγκλήματα πολέμου, και προωθούν υποταγή του θύματος στον βάρβαρο θύτη.

Κλείνοντας, θέλω να πιστώσω τον Sinan Ciddi για την αναφορά του σε ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ το 1974. Πράγμα που ανίκανοι πολιτικοί της ΚΔ προσπαθούν να αποφεύγουν να αναφέρουν στα πλαίσια της δουλοπρέπειας που τους διακατέχει για να γίνονται αρεστοί στις ξένες πρεσβείες που κηδεμονεύουν το Κυπριακό...

Sinan Ciddi is a non-resident senior fellow at the Foundation for Defense of Democracies (FDD), where he contributes to FDD's Turkey Program and Center on Military and Political Power (CMPP). He is also an Associate Professor of Security Studies at the Command and Staff College-Marine Corps University and Georgetown University's School of Foreign Service.

<https://nationalinterest.org/feature/only-america-can-resolve-cyprus-question-206152>

Μέρος Β'

Η αναφορά του αρθρογράφου ότι οι ΗΠΑ θα χρειαστούν να επενδύσουν διπλωματικά όπως έγινε με το Βόρειο Ιρλανδία και τους πολέμους στα Βαλκάνια (για τη λύση του Κυπριακού), ταυτίζεται με δήλωση του Τζό Μπρίντεν σε ομιλία του στο Harvard Kennedy School στις 2 Οκτωβρίου 2014. Έχοντας προηγηθεί η επίσημη του στην Κυπριακή Δημοκρατία όπου είδε Πρόεδρο Νίκο Αναστασιάδη και Τ/κ Τ. Έρογλου. Είπε μεταξύ άλλων:

«...Όπως το πετρέλαιο κρατεί τους Κούρδους στο Ιράκ το ίδιο μπορεί να τερματίσει μια πολύ άδικη κατάσταση που υπάρχει (στην Κύπρο) από την δεκαετία του 1970.

Ο τρόπος (επίλυσης) είναι να μην επιμένουμε στο παρελθόν και τα λάθη αλλά να βλέπουμε τις ευκαιρίες, αν υπάρχει μια win-win κατάσταση για όλους. «Και ο λόγος που το λέω είναι γιατί είμαι Ιρλανδός. Καταλαβαίνουμε από κατοχή... ο Τζόρτζ Μίτσελ είπε «700 μέρες αποτυχίας και μία επιτυχίας», Πιστεύω θα βρούμε την μία μέρα επιτυχίας». (Σημ.Φ.Α. Για την δήλωση George Mitchell (Αμερικανού πολιτικού για την "Good Friday Agreement"), η Βόρειος Ιρλανδία ακόμα να βρει εκείνη την «μία μέρα» της, ίσως έλθει όταν ενωθεί με την μητέρα Ιρλανδία...)

Στη Κύπρο τέσσερεις μήνες ενωρίτερα, σε δημοσιογραφική διάσκεψη στις 22 Μαΐου 2014, ως αντιπρόεδρος τότε ο Τζό Μπρίντεν αναφέρθηκε στις προοπτικές η Κύπρος να καταστεί παίκτης-κλειδί στην προμήθεια φυσικού αερίου στην Ευρώπη και ότι η ανεύρεση των υδρογονανθράκων παρουσίαζε μια μοναδική ευκαιρία για τη μοιρασμένη χώρα μας... (Βλέπε άρθρο Φ.Α. στην «Σ» «Οραμα και καθοδήγηση του Μπρίντεν ο χάρτης αγωγών προς Τουρκία 23.6.2022»).

Ο Νίκος Χριστοδουλίδης τότε Κυβερνητικός Εκπρόσωπος (σήμερα υπονήφιος για την Προεδρία) απάντησε κατηγορηματικά στις δηλώσεις Μπρίντεν («Φιλελεύθερος» 22.12.2014) απορρίπτοντας την εμπλοκή του φυσικού αε-

ρίου στην επίλυση του Κυπριακού. «...οποιαδήποτε προσπάθεια συζήτησης είτε στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων, είτε σ' ένα παράλληλο πλαίσιο του ζητήματος των υδρογονανθράκων θ' αποτελέσει όχημα για προώθηση σχεδίων Β' στο Κυπριακό και η κυβέρνηση με τις ενέργειες της δεν θα το επιτρέψει...» Ένα μήνα αργότερα στις 11 Ιουνίου 2014 ο Α. ο Χόκσταϊν καταθέτοντας στην υπο-επιτροπής του Κογκρέσου για τη Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική είπε: «Στην Τουρκία υπάρχουν μόνο δύο τρόποι για να φτάσει ένας υπεράκτιος αγωγός από το Ισραήλ. Ή να διέλθει από την ΑΟΖ του Λιβάνου και της Συρίας, κάτι που είναι λιγότερο πιθανό κατά τη γνώμη μου αυτή τη στιγμή, ή να περάσει από την ΑΟΖ της Κύπρου. Αλλά, για αυτό υπάρχουν συγκεκριμένα γεωπολιτικά εμπόδια που πρέπει να ξεπεραστούν... Ελπίζουμε ότι αυτό είναι ένα κίνητρο για την επίλυση ορισμένων χρονιζόντων ζητημάτων που υφίστανται εδώ και πολύ καιρό».

Ιδού γιατί ο Τζό Μπρίντεν βρέθηκε στη Λευκωσία 2014!

Στις 22 Νοεμβρίου 2014 σε συνέδριο του Atlantic Council στην Κωνσταντινούπολη είπε ο Τζό Μπρίντεν: «... Πιστεύουμε -ο Πρόεδρος (Ομπάμα) και εγώ- ότι η ενεργειακή ασφάλεια είναι το επόμενο κεφάλαιο στο ευρωπαϊκό σχέδιο ολοκλήρωσης και επέκτασης της κοινής αγοράς που ξεκίνησε πριν από δεκαετίες με τον ευρωπαϊκό άνθρακα και χάλυβα... Αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους ταξίδεψα πρόσφατα στην Κύπρο -ο υψηλότερος αξιωματούχος των ΗΠΑ που επισκέφθηκε την Κύπρο εδώ και πέντε δεκαετίες- επειδή ήθελα να ενθαρρύνω τους Κύπριους (σσ. Κυπριακή Δημοκρατία) να αναπτύξουν τους ενεργειακούς πόρους τους σε συνεργασία με όλους -όλους!- τους γείτονές τους, και να καταστεί σαφές ότι όλοι ωφελούνται εάν το σύνολο της Ανατολικής Μεσογείου μπορεί να συνεργαστεί για να γίνει κόμβος για τις αγορές φυσικού αερίου... Αυτό ήταν το κύριο μήνυμά μου όταν ήμουν στην Κύπρο τον Μάιο (του 2014), ότι η ενέργεια μπορεί και πρέπει να χρησιμεύσει ως εργαλείο συνεργασίας, σταθερότητας, ασφάλειας και ευημερίας. Και ζήτησα από τον Ειδικό Απεσταλμένο για Θέματα Ενέργειας του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, Άμος Χόκσταϊν, να συνεχίσει το έργο αυτό».

Σημ. Φ.Α. Με την αναφορά του σε «συνεργασία με όλους -όλους!- τους γείτονές τους» ο Τζό Μπρίντεν εννοούσε και την ΤΟΥΡΚΙΑ. Ιδού γιατί βρέθηκε στη ΚΔ το 2014 ο Μπρίντεν, και όχι για σουβλάκια και σιεφταλιές το ίδιο βράδυ στη Λεμεσό με τον Πρόεδρο Νίκο Αναστασιάδη... Και συνεχίζει το έργο ο Άμος Χόκσταϊν

Στις 9 Ιουνίου 2016 στο 32ο συνέδριο της ΠΣΕΚΑ (Παγκύπρια Συντονιστική Επιτροπή Κυπριακού Αγώνα) είπε ο Χόκσταϊν: «Προϋπόθεση για να μπορέσει να φτάσει το ισραηλινό αέριο στην Τουρκία εξαρτάται από την επίλυση του Κυπριακού, γιατί δεν μπορεί να περάσει από την ΑΟΖ της Κύπρου». Και στις 21 Αυγούστου 2016 στο Bloomberg: ««...Εάν καταφέρουμε να καταλήξουμε σε συμφωνία για το μελλοντικό καθεστώς του νησιού (βλέπε ΚΔ), ξεκλειδώνουμε όχι μόνο Ισραήλ-Τουρκία, ξεκλειδώνουμε τη μελλοντική παραγωγή και τους προορισμούς της Κύπρου... αυτό που μας δίνει λόγο για αισιοδοξία είναι ότι έχουμε έξυπνους και αφοσιωμένους ηγέτες σε όλες τις πλευρές της κυπριακής διαμάχης. Το ενεργειακό κίνητρο είναι πολύ σαφές για όλους».

Στις 8 Σεπτεμβρίου 2016 η Ιλένα Ρος-Λέτινεν, πρόεδρος της υπο-επιτροπής του Κογκρέσου για τη Μέση Ανατολή είπε ότι ενόσω βρισκόταν σε επίσημη επίσκεψη στη Κύπρο το 2016, «Ήταν σαφές ότι η ενέργεια έχει αναδειχθεί ως βασικό κίνητρο που μπορεί να βοηθήσει στην επίλυση του Κυπριακού και να τερματίσει την κατοχή του βόρειου τμήματος της Κύπρου από την Τουρκία... Ένας πιθανός αγωγός που θα μεταφέρει κυπριακό και ισραηλινό φυσικό αέριο προς την Τουρκία θα μπορούσε όχι μόνο να βελτιώσει τις σχέσεις στην περιοχή, αλλά θα μπορούσε στη συνέχεια να διοχετευθεί στην Ευρώπη. Αυτό θα βοηθούσε

τους ευρωπαίους φίλους μας να μειώσουν την εξάρτησή τους από τη ρωσική ενέργεια...»

Το «ξεκλειδωμα» της λύση

Πως όμως θεωρούν το τερματισμό της κατοχής του «βορείου τμήματος» της Κυπριακής Δημοκρατίας; Με τη διάλυσή της, και αναγνώριση των κατεχομένων ως ξεχωριστό κρατίδιο, διαιρώντας την υπάρχουσα ΚΔ σε δύο, βάση της βρετανο-τουρκικής Δικονομικής, Διζωνικής Ομοσπονδίας! Και γι' αυτό ο Βρετ. Ύπ. Αρμοστής στη Λευκωσία προειδοποιεί ότι πρέπει να βρεθεί ένας ΠΡΟΕΔΡΟΣ της ΚΔ που να είναι πολύ «θαρραλέος» και να δώσει με τα δύο του χέρια στην Τουρκία, και γη και ύδωρ (βλέπε φυσικό αέριο)! Με άλλα λόγια το Φόρεν Όφισ και οι Αμερικανοί αναζητούν ένα δεύτερο Γιώργο Βασιλείου που να κάνει ότι του ζητήσουν για να «ξεκλειδώσουν» όχι το Κυπριακό, αλλά τον αγωγό προς Τουρκία!

Ο Sinan Ciddi κάνει αρκετά ξεκάθαρη αυτή τη «λύση» υπόθεση για τον αγωγό μέσω Τουρκίας, όταν τονίζει στο άρθρο του «The Greek Cypriots would have had to come to terms with sharing power with their Turkish counterparts in governing the island.» «Οι Ελληνοκύπριοι πρέπει να αποδεχθούν ότι θα μοιραστούν την εξουσία με τους Τούρκους ομόλογούς των στην διακυβέρνηση του νησιού».

«Το στάτους των τουρκικών στρατευμάτων»

Όταν αναφέρεται δε σε θέματα που εκκρεμούν περιλαμβάνει και «το στάτους των τουρκικών στρατευμάτων...»

Δηλαδή α) τα τουρκικά κατοχικά στρατεύματα θα παραμείνουν αλλά β) ακόμα δεν διευθετήθηκε τι στάτους θα έχουν, πως θα ... νομιμοποιηθούν!

Πολλά από τα πρόσφατα ξένα δημοσιεύματα που επείγονται για λύση του Κυπριακού, στέλνουν τα απανωτά τους μηνύματα στον νέο Πρόεδρο της ΚΔ για τι πρέπει να κάνει. Και αλληλοσυνδέονται στους στόχους των. Να διαλυθεί η ΚΔ, να αναγνωριστούν από τα θύματα δύο τουρκικών βάρβαρων εισβολών τα τετελεσμένα των, και να εφαρμοστεί ο ενεργειακός χάρτης Μπλάντεν/Χόκσταιν στην Αν. Μεσόγειο, ικανοποιώντας την Τουρκία, τις πετρελαϊκές και την απεξάρτηση της Ευρώπης από το ρωσικό αέριο!

Η Αμερική, ναι, θα μπορούσε να είναι «η μόνη που μπορεί να λύσει το Κυπριακό» μόνο αν οι στόχοι της ήταν γνήσιοι, ανθρώπινοι, με σεβασμό στα πανανθρώπινα δικαιώματα και τις αρχές και αξίες του Καταστατικού Χάρτη του ΟΗΕ που μας άφησαν οι άξιοι ηγέτες.

Για ΓΝΗΣΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΚΔ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ «ΕΠΙΑΝΕΝΩΣΗ». Μόνο αν και η ίδια απεξαρτικοποιείτο από τη διαχρονική συν-ακολουθία της, στην βρετανική πολιτική έναντι του Κυπριακού, δη της βρετανο-τουρκικής δικονομικής, διζωνικής ομοσπονδίας.

Και όχι να απαιτούν από το θύμα να θυσιαστεί δια του νέου Προέδρου και να βάλει στο τραπέζι «θαρραλέα» τη μοιρασιά του φυσικού αερίου της ΚΔ για τα δικά των συμφέροντα ευελπιστώντας σε «έξυπνους και αφοσιωμένους ηγέτες» μας.

Ας προσέξει ο νέος Πρόεδρος της ΚΔ που εκλέγεται σήμερα, ότι θα ορκιστεί να υπερασπίζεται αυτή τη πατρίδα και το εθνικό της συμφέρον. Και να λογαριάζει πρώτα τον ξενοδόχο...

(Πηγές: <https://simerini.sigmalive.com/article/2019/6/23/orama-kai-kathodegese-tou-mpainten-o-khartes-agogon-pros-tourkia/>
<https://i-epikaira.blogspot.com/2023/01/2014-eastmed.html>)

Καθώς ολοκληρώθηκε το κείμενό μου, διάβασα το Ύστερογραφο του κ. Μανώλη Κοττάκη στην Εστία των Αθηνών σε άρθρο του 8.2.2023 «Μηνύματα από την κρίση της κυπριακής Κεντροδεξιάς» και το παραθέτω γιατί σχετίζεται με το δικό μου. «Θά παρακολουθήσουμε με ενδιαφέρον τις απόψεις και των δύο υποψηφίων προέδρων για τό Κυπριακό σέ συνάρτηση μέ τίς ενεργειακές εξελίξεις στην περιοχή. Ήδη, χώρα της Μεσογείου πιέζει γιά τήν κατασκευή άγωγού πού θά διέρχεται από τήν ελεύθερη και τήν κατεχόμενη Κύπρο και θά καταλήγει άπέναντι στό τουρκικό Τσεϊχάν, προκειμένου νά μεταφέρεται τό φυσικό άέριο πού εξορύσσεται στην Εύρώπη μέσω του τουρκικού εδάφους. Ή εξέλιξη πού αν συμβεί, υποβαθμίζει πλήρως τήν σημασία της Ελλάδος και οδηγεί σε μία λύση του Κυπριακού με ντε φάκτο διχοτόμηση. Θά παρακολουθήσουμε και αναλόγως θά τοποθετηθούμε. Γιά όση άξία έχει γνώμη μας.»

<https://www.estianews.gr/apopseis/minymata-%e1%bc%80po-tin-krisiti-%e1%bf%86s-kypriaki-%e1%bf%86s-kentrodeksi-%e1%be%b6s/>

Καθώς περνούν τα χρόνια και στο μέτρο που ο «βίος», τραβώντας την ανηφόρα της καθημερινότητας, παίρνει το πάνω χέρι απέναντι στη «ζωή», αισθανόμαστε την ανάγκη να γυρίζουμε, ολοένα και πιο συχνά, πίσω στον «χαμένο παράδεισο» της νιότης. Είναι κάτι σαν βιωματικό «νόστιμον ήμαρ», που εκδηλώνεται με έντονα τα χαρακτηριστικά της περιουλλογής, καθώς η νιότη γίνεται «εικόνισμα» πάνω στο άυλο «τέμπλο» της μνήμης και των αναμνήσεων. Ενώ μπροστά η «καντήλα» του χρόνου καίει γοργά το λάδι της, ώσπου το φυτίλι ν' αγγίξει, τρεμοσβήνοντας, το νερό...

I. Η νιότη και το παρόν

Αν το καλοσκεφθούμε φθάνουμε, μάλλον εύκολα, στο συμπέρασμα πως πίσω από αυτή την, αυθόρμητη ή και πηγαία συναισθηματικώς, αναδρομή κρύβεται η αδήριτη νοσταλγία της νιότης. Μια νοσταλγία που δεν λείπει να χάσει την έντασή της ακόμη και ως προς εκείνους, των οποίων η νιότη ήταν, για διάφορες αιτίες, πραγματικός γολγοθάς ή και ένα είδος μαρτυρίου.

Α. Αραγε τι είναι, κατ' ουσία και κατά βάθος, αυτή η νοσταλγία της νιότης; Οσο και αν το ερώτημα αυτό φαίνεται να «προστατεύει», από τη φύση του, καλά τα μυστικά του, η απάντηση μοιάζει σχεδόν πρόδηλη: Υπακούοντας σε αυτό το «κέλευσμα» της αναδρομής προς τα χρόνια της νιότης ενδίδουμε στην έλξη που ασκεί, έχοντας σύμμαχο την επανάπαυση, το παρόν ως έκφραση του χρόνου. Ελξη, η οποία οφείλεται στην ακατανίκητη δύναμη του παρόντος –που την ενδυναμώνει μια, οιονεί έμφυτη, «αλαζονεία» της νιότης– να «εκμεταλλεύεται», χωρίς μεγάλες αναστολές, τα εμπειρικά εφόδια του χθες και να «περιθωριοποιεί», μ' έκδηλη έπαρση, τη δημιουργική αξία του αύριο. Μια δύναμη που, υπ' αυτά τα δεδομένα, δεν φαίνεται διατεθειμένη να υποχωρήσει μπροστά στα ενδεχόμενα εμπόδια αποτροπής καθώς κατευθύνεται ακάθεκτη προς τον στόχο της, ο οποίος κατατείνει σε μια «εκμηδένιση» του χρόνου.

Β. Κάπως έτσι το έχει περιγράψει – όποια ερμηνεία και αν επιλέξει κανείς γι' αυτούς τους, κυριολεκτικώς μοναδικούς, στίχους του– ο μεγάλος «προφήτης ποιητής» του 20ού αιώνα, ο Τ.Σ. Ελιοτ στα «Τέσσερα Κουαρτέτα» (1941). Συγκεκριμένα δε στο πρώτο, «Burnt Norton», το οποίο δημοσιεύθηκε αρχικώς το 1936 και αρχίζει με την εξής, ανεπανάληπτα αποφθεγματική, «διαπίστωση» (σε μετάφραση Τάκη Κουφόπουλου, ψηφιακή έκδοση, 2018): «Χρόνος παρών και χρόνος παρελθών/ Είναι ίσως και οι δύο παρόντες στον χρόνο τον μέλλοντα,/ Και ο μέλλον χρόνος περιέχεται στον παρελθόντα χρόνο./ Αν όλος ο χρόνος είναι αι-

Η νοσταλγία της νιότης

Του κ. Προκοπίου Παυλοπούλου*

ώνια παρών/ Ολος ο χρόνος παραμένει ανεξαργύρωτος./
Ο,τι θα μπορούσε να ήταν είναι μια αφαίρεση/ Που παρα-
μένει αέναη δυνατότητα/ Μόνο σε έναν κόσμο εικασίων.
Ο,τι θα μπορούσε να ήταν και ό,τι ήταν/ Τείνουν προς ένα
τέλος, που είναι πάντοτε παρόν».

II. Η διάσταση του χρόνου

Κατά τη διαδρομή της Ποίησης μέσα στους αιώνες υπάρχουν –έστω και λίγα, και αυτό είναι ευχερώς εξηγήσιμο– «ειδυλλιακά μονοπάτια», που ακολουθώντας τα ο ποιητής φθάνει στην «επικράτεια» της Φυσικής, κατά την πορεία της να εξηγήσει τον Κόσμο.

A. Τέτοιο κλασικό, ίσως το πρώτο τόσο αντιπροσωπευτικό, ποιητικό παράδειγμα μας έχει παραδώσει ο Ρωμαίος Τίτος Λουκρήτιος Κάρος, στο «De Rerum Natura» («Περί Φύσεως»), που εκτείνεται σε 7.415 στίχους και γράφτηκε περί τα μέσα του πρώτου αιώνα π.Χ. Στο ποίημά του αυτό ο Λουκρήτιος, «περπατώντας» στον αθηναϊκό «Κήπο» του Επικούρου –όπως «άνθιζε» στο τέλος του 4ου αιώνα π.Χ.– «συνάντησε» τον φιλόσοφο των Αβδέρων, τον Δημόκριτο, για το σύνολο της σκέψης του οποίου πολύ λίγα, δυστυχώς, γνωρίζουμε και σήμερα. Ευτυχώς, μέσ' από τους στίχους του «Περί Φύσεως», που σώθηκαν τυχαία, ο Λουκρήτιος μας οδηγεί, δευτερογενώς βεβαίως αλλά με σχετική ασφάλεια, στις «ατραπούς» της Ατομικής Θεωρίας του Δημοκρίτου. Και εκεί ανακαλύπτουμε ότι ο Κόσμος μας –αλλά και αμέτρητοι άλλοι κόσμοι– συντίθεται από τις πιο μικρές μονάδες της ύλης, τα άτομα. Τα οποία αφηφούν τον νόμο της φθοράς και ανακυκλώνονται ακατάπαυστα, πλάθοντας αενάως τις «μορφές» που συγκροτούν αυτό, το οποίο αποκαλούμε «Σύμπαν».

1. Ακολουθώντας τα ίδια «ειδυλλιακά μονοπάτια» ο Τ.Σ. Ελιοτ, με τους προαναφερόμενους στίχους του, μας οδηγεί, ιδίως συνθέτοντας την έννοια του παρόντος, στις «ατραπούς» της Φυσικής που εξικνούνται ως τη γνώση της σύγχρονης θεώρησης του χρόνου μέσα στο Σύμπαν. Ιδίως υπό την έννοια ότι ο χρόνος δεν είναι μια απόλυτη φυσική ποσότητα αλλά νοείται ως «χωροχρόνος».

2. Ανάλογους προβληματισμούς είχε διατυπώσει και ο Αρθουρ Σοπενχάουερ, στη διδακτορική του διατριβή «Επί της τετραπλής ρίζας του αποχρώντος λόγου» (1813), ιδίως όταν ανέλυσε την πεμπτούσια της «συνύπαρξης»: Η αναπαράσταση της συνύπαρξης είναι αδύνατη στον χρόνο και μόνο. Για την ολοκλήρωσή της απαιτείται και η αναπαράσταση του χώρου. Διότι στον απλό χρόνο όλα τα πράγματα ακολουθούν το ένα το άλλο και στον απλό χώρο όλα τα πράγματα είναι το ένα δίπλα στο άλλο. Κατά συνέπεια, η αναπαράσταση της συνύπαρξης προκύπτει μόνο μέσα από τον συνδυασμό του χώρου και του χρόνου.

B. Καιρός, λοιπόν, να επιστρέψουμε στην «αποκρυπτογράφηση» που αναζητά την αλήθεια για τη νοσταλγία της νιότης. Ως προς τούτο, έχει καίρια σημασία η διαπίστωση ότι νιώθουμε τη νοσταλγία αυτή ολοένα και

περισσότερο όταν μπαίνουμε ολοένα και πιο βαθιά στην «επικράτεια» των γηρατειών.

1. Δηλαδή, τότε που η κλεψύδρα του χρόνου αδειάζει αργά και βασανιστικά, επιτείνοντας αδιάκοπα την αγωνία του τέλους. Τότε, που το χθες φαντάζει άπειρο ενώ το αύριο εμφανίζεται τόσο αβέβαιο, λες και δεν πρόκειται να υπάρξει. Μπαίνοντας σε αυτή την «κάψουλα» του χρόνου νοσταλγούμε, δίχως να διαθέτουμε αξιόμαχες δυνάμεις αντίστασης, την εποχή που το «πανίσχυρο» παρόν, σαν γιγάντια «μαύρη τρύπα» η οποία έλκει μέσα της, με την ακαταγώνιστη βαρύτητά της, τα πάντα και δεν αφήνει τίποτα να της ξεφύγει, «απορροφούσε» το παρελθόν και το μέλλον. Συνεπώς, κατά κάποιο τρόπο τον ίδιο τον χρόνο, επιχειρώντας να τον περιορίσει στο «άχρονο» τώρα.

2. Εντός αυτού του πλαισίου θεώρησης, η νοσταλγία της νιότης δεν είναι παρά η άλλη όψη της αγωνίας του επικείμενου θανάτου και της λόγω αυτής σταδιακής κορύφωσης της αβεβαιότητας για την υπόσταση του «άλλου κόσμου». Πρόκειται για μια κατάσταση, η οποία υποδηλώνει τα αισθήματα που κυριαρχούν μέσα μας καθώς φθάνουμε, κατά κανόνα άθελά μας, στο τελευταίο και υπέρτατο στάδιο έλλειψης ουσιαστικής επίγνωσης της προσκαιρότητας των εγκοσμίων. Ταυτοχρόνως δε στο αντίστοιχο στάδιο έλλειψης ουσιαστικής επίγνωσης της ιδιαιτερότητας του χρόνου, ως στοιχείου και της «ζωής» μας αλλά και του «βίου» μας.

Και όμως, αυτή η επίγνωση δεν χρειάζεται Φυσική. Αρκεί η απλή κατανόηση των θεμελιωδών συντεταγμένων του στοιχειώδους «προτάγματος» της αυτογνωσίας. Και για την αυτογνωσία αξίζει, φυσικά μεταξύ άλλων, τον κόπο ν' αναχθούμε και πάλι στον στοχασμό του Αρθουρ Σοπενχάουερ, αυτή τη φορά μέσ' από το έργο του –που εκπροσωπεί το *opus maximum* του συγγραφέα του– «Ο Κόσμος ως Βούληση και ως Παράσταση» (1819). Εκεί όπου η αυτογνωσία, μέσ' από τη σύλληψη της «αυθεντικής» έννοιας της Βούλησης ως αρχής κατανόησης του Κόσμου αλλά και του Ανθρώπου, μας φέρνει «ενωπίους ενωπίους» με όλη τη μεγάλη αλήθεια, σύμφωνα με την οποία οι κάθε είδους επιθυμίες, συναισθηματικές, σωματικές και σεξουαλικές, ουδέποτε μπορούν να εκπληρωθούν ολοκληρωτικά.

Το κείμενο αποτελεί αναδημοσίευση του άρθρου του Προκοπίου Παυλοπούλου «η νοσταλγία της νιότης» στην «Κ».

* (Ο Προκόπιος Παυλόπουλος είναι τέως Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Τακτικό Μέλος της Ακαδημίας Αθηνών, Επίτιμος Καθηγητής της Νομικής Σχολής του ΕΚΠΑ- Το κείμενο αποτελεί την ομιλία στο πλαίσιο του Διεθνούς Συνεδρίου με θέμα: «Από τις Σέβρες στη Λωζάννη» που οργάνωσαν, από κοινού, το Ίδρυμα της Βουλής των Ελλήνων για τον Κοινοβουλευτισμό και την Δημοκρατία και το Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών και Μελετών «Ελευθέριος Βενιζέλος»)

Παγκοσμιοποίηση, γεωπολιτική ισχύς και Ευρωπαϊκή Ένωση του Οικονομολόγου κ. Χρήστου Κανελλοπούλου

1. ΔΝΤ – Παγκοσμιοποίηση

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, κατά τη διάρκεια του Παγκόσμιου Εμπορικού Φόρουμ στο Νταβός, ανέφερε ότι το υφιστάμενο μοντέλο παγκοσμιοποίησης έχει οδηγήσει σε μείωση της φτώχειας και των τιμών, ωφελώντας τους καταναλωτές χαμηλού εισοδήματος, σε παγκόσμιο επίπεδο.

Όμως, αυτό το μοντέλο ανάπτυξης δέχεται ισχυρή αμφισβήτηση. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι αποτέλεσμα αυτού του μοντέλου είναι η δημιουργία οικονομικής ανισότητας σε τέτοιο βαθμό όπου, το πλουσιότερο 10% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει το 52% του παγκόσμιου εισοδήματος και το 76% του παγκόσμιου πλούτου (πηγή: ΔΝΤ).

2. ΗΠΑ – Εθνικός Προστατευτισμός

Οι ΗΠΑ πρωτοστάτησαν στην προσπάθεια ανάπτυξης και εξάπλωσης της παγκοσμιοποίησης προφανώς ενστερνιζόμενη την επιχειρηματολογία του ΔΝΤ και της θεωρίας της δεκαετίας του 1930 που όριζε ότι, το ελεύθερο εμπόριο περιορίζει σε πολύ μεγάλο βαθμό την δημιουργία διενέξεων και πολέμων μεταξύ των χωρών. Και αυτό ενδεχομένως διότι, ως η μόνη οικονομικά, πολιτικά και γεωστρατηγικά υπερδύναμη, ιδίως μετά την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού και μιας αναπτυσσόμενης κινεζικής οικονομίας, η οποία δεν θεωρείτο απειλή, είχε την άποψη ότι μακροπρόθεσμα η παγκοσμιοποίηση ήταν προς όφελός της. Όμως, η ανθρώπινη ιστορία έχει δείξει ότι χώρες μπορούν να ορίζουν τις εξελίξεις (σε περιφερειακό ή παγκόσμιο επίπεδο), μέχρι την στιγμή που θα εμφανιστεί ένας ισχυρός παίκτης που θα ανατρέψει την επικρατούσα κατάσταση. Ο νέος παίκτης εμφανίζεται, είτε λόγω της υποεκτίμησης του από τον ισχυρό, είτε με την αφελή βοήθεια του ισχυρού.

Έτσι λοιπόν οι ΗΠΑ, για να διαφυλάξουν τα κεκτημένα τους, αναγκάζονται εκ των πραγμάτων να ψηφίσουν έναν νόμο που προστατεύει την εγχώρια παραγωγή σε στρατηγικούς τομείς της οικονομίας. Αυτός δεν είναι άλλος από τον νόμο «Inflation Reduction Act (IRA)», όπου η αμερικάνικη κυβέρνηση θα διαθέσει \$ 369 δις προσφέροντας επιδοτήσεις και φοροελαφρύνσεις σε επιχειρήσεις που παράγουν στις ΗΠΑ σε τομείς που θεωρούνται «στρατηγικοί» για την οικονομία τους, με έμφαση στην «τεχνολογία αιχμής» και την «πράσινη οικονομία».

Το επιχείρημα για την υιοθέτηση του εν λόγω νόμου περιγράφεται ξεκάθαρα από την εκπρόσωπο των ΗΠΑ για θέματα εμπορίου, κ. Katherine Tai, η οποία δήλωσε «Χρειαζόμαστε μια νέα παγκόσμια οικονομική τάξη, με ένα εμπορικό σύστημα προσανατολισμένο στους εργαζόμενους. Το μοντέλο καπιταλισμού που έχει προωθήσει το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ έχει εκτροχιασθεί. Δημιουργεί μη βιώσιμες ανισότητες και αφήνει πίσω του τον μισό πληθυσμό, δημιουργώντας χώρο για ένα λαϊκιστικό αντίρροπο ρεύμα, το οποίο απειλεί τη φιλελεύθερη δημοκρατία. Ο κόσμος οδεύει προς μια νέα εκδοχή της παγκοσμιοποίησης.»

Τελικά, ισχύει αυτό που επικαλείται το ΔΝΤ ή αυτό που ισχυρίζεται η εκπρόσωπος εμπορίου των ΗΠΑ και αποκαλύπτουν τα στοιχεία του ίδιου του ΔΝΤ;

3. Κίνα – Κρατικός Καπιταλισμός

Οι δασμοί που επέβαλε ο πρώην Πρόεδρος των ΗΠΑ, κ. Donald Trump κατά των κινεζικών προϊόντων παραμένουν σε ισχύ. Τον περασμένο Οκτώβριο η κυβέρνηση του κ. Τζο Μπάιντεν απαγόρευσε στις αμερικάνικες επιχειρήσεις να συνεργάζονται με κινεζικές όσο αφορά στην παραγωγή ημιαγω-

γών και προϊόντων υψηλής τεχνολογίας. Προσφάτως, οι ΗΠΑ κάλεσαν εταιρείες από Ιαπωνία, Ελβετία και Κάτω Χώρες, οι οποίες είναι πρωτοπόρες στην παραγωγή ημιαγωγών, να πράξουν το ίδιο κάτι που αναμένεται να κάνουν. Τον Δεκέμβριο αύξησε τον αριθμό των κινεζικών επιχειρήσεων στις οποίες απαγορεύονται οι εξαγωγές αμερικανικής τεχνολογίας. Οι ΗΠΑ θέλουν να περιορίσουν την κινεζική παραγωγική διαδικασία σε «στρατηγικούς τομείς» θεωρώντας ότι αυτό δημιουργεί θέματα ασφαλείας στον δυτικό κόσμο.

Ως απάντηση τον περασμένο Δεκέμβριο, η Κίνα προσέφυγε στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου κατά των ΗΠΑ, για τους περιορισμούς που επέβαλε η Ουάσιγκτον. Ο αντιπρόεδρος της κινεζικής κυβέρνησης, κ. Λιου Χε, δήλωσε στο Νταβός «Κάποιοι υποστηρίζουν ότι η Κίνα οδεύει προς τη σχεδιαζόμενη οικονομία. Το άνοιγμα είναι η βάση της κρατικής πολιτικής και ο οδηγός της οικονομικής προόδου. Η εθνική πραγματικότητα της Κίνας υποδεικνύει ότι το άνοιγμα στον κόσμο είναι αναγκαιότητα, όχι κίνηση σκοπιμότητας. Χρειάζεται να εξασφαλίσουμε μια αποτελεσματική διεθνή οικονομική τάξη».

Η πραγματικότητα είναι ότι, οι ΗΠΑ και ο δυτικός κόσμος έχουν προσφέρει πρόσβαση των παραγωγικών, οικονομικών και χρηματοοικονομικών τους δραστηριοτήτων στις κινεζικές επιχειρήσεις. Αντιθέτως, η Κίνα έχει προσφέρει περιορισμένη πρόσβαση, σε δυτικές επιχειρήσεις.

Πλέον είμαστε σε χρόνο όπου, η πρωτοπόρος της παγκοσμιοποίησης εφαρμόζει οικονομικές πολιτικές εθνικού προστατευτισμού! Οξύμωρο μεν, μαθηματικά βέβαιο δε! Διότι δεν προέβλεψε το πρόβλημα ασφάλειας που η παγκοσμιοποίηση θα δημιουργήσει με τον τρόπο που εφαρμόζεται, ιδίως μετά την ένταξη της Κίνας στον ΠΟΕ το 2001.

Αντιθέτως, η κομμουνιστική Κίνα εμφανίζεται υπέρμαχος της παγκοσμιοποίησης διότι, μέσω αυτής αναρριχήθηκε στην 2η θέση της παγκόσμιας κατάταξης όσο αφορά στο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν με \$ 17,7 τρις πίσω μόνο από τις ΗΠΑ των \$ 23,3 τρις (πηγή: Παγκόσμια Τράπεζα). Ενδεχομένως, οξύμωρο για τους υποστηρικτές της «ρεαλιστικής πολιτικής», πραγματικότητα δε!

4. Δυτική Συμμαχία – Υπό Αναθεώρηση

Ως επακόλουθο του νόμου «IRA», η Ευρωπαϊκή Ένωση, απείλησε να προσφύγει στον ΠΟΕ κατά των ΗΠΑ Την 18η Ιανουαρίου 2023 συναντήθηκαν στο Νταβός, ο καγκελάριος της Γερμανίας κ. Ο. Scholz με τον δημοκρατικό γερουσιαστή κ. J. Manchin, από τους πρωτοστάτες του «IRA». Ο καγκελάριος διαμαρτυρήθηκε ότι τα σχέδια της Ουάσιγκτον θα δημιουργήσουν πρόβλημα στη γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία, θα βλάψουν οικονομικά την Ευρώπη και τελικά θα πυροδοτήσουν έναν εμπορικό πόλεμο ανάμεσα στους δύο συμμαχούς. Ο γερουσιαστής του απάντησε «Τίποτε δεν εμποδίζει τη Γερμανία να παράγει περισσότερα αυτοκίνητα εντός των ΗΠΑ.». Επιπρόσθετα, ο κ J. Manchin επικαλέστηκε ένα άρθρο της Deutsche Welle όπου ανέφερε ότι «Οι ΗΠΑ επιβάλλουν 2,5% δασμούς στις εισαγωγές ευρωπαϊκών αυτοκινήτων, ενώ η Ευρώπη επιβάλλει 10% δασμούς στις εισαγωγές αυτοκινήτων που εισάγονται από τις ΗΠΑ».

Παρόμοια απάντηση έδωσε ο κ. J. Manchin και στον πρωθυπουργό του Λουξεμβούργου, κ. Xavier Bettel «Το Λουξεμβούργο θα δει τις τιμές της ενέργειας να υποχωρούν εάν υπογράψει μακροπρόθεσμα συμβόλαια με τους Αμερικανούς παραγωγούς». Να θυμίσουμε ότι, τον Ιανουάριο 2019, ο

Υπουργός Εξωτερικών της Γερμανίας κ. H. J. Maas δήλωνε: «Για τα θέματα της ευρωπαϊκής ενεργειακής πολιτικής οι αποφάσεις πρέπει να λαμβάνονται στην Ευρώπη, όχι στις ΗΠΑ».

Την 23η Ιανουαρίου 2023, ο Γερμανός καγκελάριος, κ. O. Scholz, αφού προηγουμένως είχε αναγνωρίσει το μάθημα που πήρε η Γερμανία λόγω της υπερβολικής ενεργειακής εξάρτησης από τη Ρωσία, δήλωσε «Η Γερμανία και η Γαλλία, επειδή άνοιξαν το δρόμο της συμφιλίωσης, οφείλουν να γίνουν πρωτοπόροι για την επανίδρυση της Ευρώπης».

Η κ. U. von der Leyen ανακοίνωσε στο Νταβός ότι «Η Κομισιόν θα προωθήσει νομοθεσία για την διευκόλυνση επενδύσεων σε στρατηγικούς τομείς σε όλη την εφοδιαστική αλυσίδα, με αιχμή την πράσινη μετάβαση».

5. Ευρώπη – Υιοθέτηση Κοινής Βιομηχανικής Πολιτικής

Τα Κράτη – Μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχοντας αποφασίσει την επανίδρυση της Ευρώπης, θα πρέπει να αντιμετωπίσουν τρία μειονεκτήματα:

α. Εξάρτηση από την Κίνα η οποία παράγει το 61% των σπάνιων γαιών, παγκοσμίως (πηγή: Statista).

β. Εξάρτηση από τη Ρωσία καθώς, η αλυσίδα εφοδιασμού των σπάνιων γαιών περνάει από την επικράτεια της. Ο ιδρυτής της Norge Mining, κ. Michael Wurmser, χαρακτηρίζει «Εκπληκτικό το γεγονός ότι παρά τις κυρώσεις που έχουν επιβληθεί στην Ρωσία, η αλυσίδα εφοδιασμού παραμένει σε λειτουργία» (πηγή: Bloomberg).

γ. Υψηλό ενεργειακό κόστος και μη εξασφαλισμένες μακροπρόθεσμες προμήθειες ενέργειας, μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία

Με αυτά τα δεδομένα η βιομηχανία στην Ευρώπη αντιμετωπίζει πρόβλημα επιβίωσης. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της γερμανικής χημικής βιομηχανίας «BASF» η οποία, αποφάσισε να συρρικνώσει τις δραστηριότητές της στην Ευρώπη. Εξίσου αντιπροσωπευτική είναι και η προειδοποίηση της «Volkswagen» ότι, δεν είναι πλέον ανταγωνιστική από πλευράς κόστους, η παραγωγή στην Ευρώπη.

Η γενική γραμματέας της «IndustriALL - European Trade Union», κ. Luc Triangle, δήλωσε ότι κινδυνεύουν 8 εκ. θέσεις εργασίας στις βιομηχανίες εντάσεως ενέργειας.

Επίσης, θα πρέπει να αναλογιστούμε και την έλλειψη εξειδικευμένου προσωπικού, ενδεχομένως αποτέλεσμα και της μεταφοράς της παραγωγικής διαδικασίας, εκτός Ευρώπης.

Υπό αυτές τις συνθήκες, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δημοσίευσε ένα σχέδιο κοινής βιομηχανικής πολιτικής «A Green Deal Industrial Plan for the Net – Zero Age» σε στρατηγικούς τομείς της οικονομίας οι οποίοι, θα διασφαλίζουν την αυτάρκεια και την ασφάλεια.

Στόχος του σχεδίου είναι, η επιτάχυνση της τεχνολογικής ανάπτυξης, η παραγωγή προϊόντων / υπηρεσιών μηδενικού ισοζυγίου άνθρακα, και η εξασφάλιση του ενεργειακού εφοδιασμού. Παγκοσμίως, οι επενδύσεις στην παραγωγή προϊόντων μηδενικού άνθρακα αυξάνονται ετησίως κατά 10% (πηγή: Ευρωπαϊκή Επιτροπή) και αυτό θεωρείται ως μοναδική ευκαιρία οικονομικής μεγέθυνσης.

Η παραγωγή σε προϊόντα (υπηρεσίες) τεχνολογίας τα οποία θεωρούνται στρατηγικής σημασίας για την Ευρώπη θα προωθηθεί μέσω απλούστευσης του κανονιστικού πλαισίου. Προτεραιότητα θα δοθεί στην παραγωγή μπαταριών, ανεμογεννητριών, αντλιών θερμότητας, ηλιακών πάνελ, ηλεκτρολυτικών κυψελών και σε τεχνολογίες δέσμευσης και αποθήκευσης άνθρακα.

Η προώθηση των προϊόντων μηδενικής εκπομπής αερίων θα γίνει, εκτός των άλλων και μέσω των διαδικασιών «δημοσίων συμβάσεων» που αντιστοιχεί στο 14% του Ευρωπαϊκού ΑΕΠ ή σε περίπου € 2 τρις ανά έτος (πηγή: Ευρω-

παϊκή Επιτροπή).

Εξίσου σημαντικό ρόλο σε αυτό το εγχείρημα θα διαδραματίσει και η χρηματοδότηση στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης με μια σειρά χρηματοδοτικών εργαλείων (Recovery and Resilience Facility, Next GenerationEU, Just Transition Fund κλπ.).

Κρίσιμος παράγοντας θεωρείται και ο τομέας των «Κρατικών Ενισχύσεων» όπου, η Ευρωπαϊκή Ένωση θα προβεί στην υιοθέτηση ενός λιγότερου αυστηρού ρυθμιστικού πλαισίου και στην απλούστευση των διαδικασιών χορήγησής τους, έτσι ώστε η βιομηχανία μηδενικού άνθρακα να προσελκύσει ιδιωτικές επενδύσεις οι οποίες θα επιταχύνουν την ανάπτυξη της, στο πλαίσιο πάντα της ανάπτυξης του ελεύθερου ανταγωνισμού μεταξύ των Μελών της Δυτικής Συμμαχίας.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή μέσω της «Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου» θα προωθήσει πολιτικές οι οποίες θα της εξασφαλίσουν τις αναγκαίες πρώτες ύλες, μέσω ασφαλούς αλυσίδας εφοδιασμού, που είναι απαραίτητες για την βιομηχανία μηδενικού άνθρακα. Κυρίως θα στραφεί σε χώρες όπως Αυστραλία, Ινδία, Ινδονησία, Χιλή, Μεξικό, Νέα Ζηλανδία, Κέννα. Αργεντινή, Βραζιλία, Ουρουγουάη.

Η κ. M. Vestager, έχει ήδη αποστείλει έγγραφο στους Υπουργούς Οικονομικών των Κρατών – Μελών με το οποίο τους ζητά σχετικές προτάσεις.

Συμπέρασμα

Η Ευρωπαϊκή Ένωση αντιμετωπίζει τη κρίση ως μοναδική ευκαιρία ανάπτυξης της βιομηχανικής της παραγωγής στο πλαίσιο της 4ης (Διαδίκτυο των Πραγμάτων, Κυβερνοφυσικά Συστήματα, Υπολογιστικό Νέφος) και 5ης (αλληλεπίδραση ρομπότ και ανθρώπου στην παραγωγική διαδικασία χρησιμοποιώντας το Διαδίκτυο των Πραγμάτων και Λίμνες Δεδομένων) βιομηχανικής επανάστασης που βρίσκονται σε εξέλιξη. Εάν εφαρμόσει τα όσα περιγράφονται στο σχέδιο της, και επιπρόσθετα

α. Εξασφαλίσει μεσοπρόθεσμα τις απαραίτητες ποσότητες ενέργειας με σταθερό και ανταγωνιστικό κόστος, αξιοποιώντας όλες τις πιθανές λύσεις (ηλεκτρικές διασυνδέσεις, μεταφορά φυσικού αερίου και υδρογόνου μέσω αγωγών, μεταφορά αμερικάνικου LNG κλπ.)

β. Συνεργαστεί με την Σουηδία για την τάχιση αξιοποίηση του μεγαλύτερου κοιτάσματος σπάνιων γαιών (1 εκ. τόνους οξειδίων) που ανακαλύφθηκε στην Ευρώπη από το σουηδικό μεταλλευτικό όμιλο «LKAB»

γ. Προωθήσει ένα χαλαρότερο πλαίσιο κρατικών ενισχύσεων, κυρίως, σε όλες τις τεχνολογίες ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, όπως προτείνει η Δανία,

δ. Αναπτύξει στρατηγική προσέγγισης με την Αφρική αφού, έχει τεράστιο δυναμικό, πόρους και η γεωπολιτική της σημασία αυξάνεται σύμφωνα με την Γερμανίδα Υπουργό Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης, κ. S. Schulze

ε. Υιοθετήσει αυστηρότερη εφαρμογή των φορολογικών νόμων ώστε, να εισπράξει τα φορολογικά έσοδα που δεν εισρέουν στα ταμεία της (η Ευρωπαϊκή Επιτροπή υπολογίζει ότι το 9,1% ή € 93 δις δεν εισπράττονται μόνο από Φ.Π.Α.), τα οποία εν συνέχεια θα διαθέσει στην βιομηχανία ως επιπρόσθετες επιδοτήσεις

στ. Χρησιμοποιήσει τα φορολογικά έσοδα, όπως η βασική αρχή της ελεύθερης οικονομίας ορίζει δηλαδή, ως μέσο αναδιανομής του εισοδήματος προς τις ασθενέστερες ομάδες του πληθυσμού, τότε, είναι πολύ πιθανό να οικοδομήσει μια παγκοσμίως ανταγωνιστική βιομηχανία αιχμής, να βιώσει οικονομική και κοινωνική ευημερία χωρίς αποκλεισμούς και να εδραιωθεί στον παγκόσμιο χάρτη γεωστρατηγικά.

Οι επιπτώσεις της γήρανσης του πληθυσμού έως το 2060

Της κυρίας Δήμητρας Μανιφάβα

**Μέχρι το 2060, για κάθε 65άρη θα αναλογεί ένας ενήλικος 20-64 ετών
Σε περίπτωση τέσσερις δεκαετίες ο πληθυσμός της Ελλάδας
θα έχει μειωθεί στα 9 εκατομμύρια, από 10,43 εκατομμύρια το 2021.**

Η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα μεταξύ 81 χωρών που εκτιμάται ότι έως το 2060 θα έχει μειώσει τις δαπάνες για τη γήρανση του πληθυσμού, κάτι που αν μη τι άλλο δείχνει ότι η ασφαλιστική μεταρρύθμιση που έγινε στο πλαίσιο των μνημονίων θα αποδώσει καρπούς και μακροπρόθεσμα.

Από μόνη της, ωστόσο, δεν αρκεί, διότι τα στοιχεία κάθε άλλο παρά δείχνουν ότι η μείωση των δαπανών για τη γήρανση του πληθυσμού σχετίζεται με αύξηση του πληθυσμού και επομένως αύξηση των ατόμων που θα ανήκουν στις παραγωγικές ηλικίες. Στην Ελλάδα ο πληθυσμός αναμένεται ότι μέχρι το 2060 θα έχει μειωθεί στα 9 εκατομμύρια άτομα από 10,43 εκατομμύρια άτομα το 2021, σύμφωνα με την επίσημη απογραφή της ΕΛΣΤΑΤ, και ο δείκτης εξάρτησης ηλικιωμένων θα έχει εκτοξευθεί στο 67,3, όπερ σημαίνει ότι περισσότερο από ένας ενήλικος (1,48 για την ακρίβεια) σε ηλικία εργασίας 20-64 ετών θα αναλογεί σε έναν ηλικιωμένο, από 65 ετών και άνω, στη χώρα.

Οι παραπάνω εκτιμήσεις περιλαμβάνονται σε μελέτη της S&P Global, η οποία τιτλοφορείται «Global Ageing 2023: The Clock Ticks» (μτφρ. «Παγκόσμια Γήρανση 2023: Το Ρολόι Χτυπά») και περιλαμβάνει εκτιμήσεις για το ύψος των δαπανών σχετικά με τη γήρανση του πληθυσμού έως το 2060 και τις συνέπειες βεβαίως στο ΑΕΠ και στο δημόσιο χρέος.

Παρά τη μείωση των δαπανών για τη γήρανση του πληθυσμού, η «εξίσωση» δεν βγαίνει λόγω του δημογραφικού προβλήματος.

Σύμφωνα, λοιπόν, με την παραπάνω μελέτη, οι δαπάνες για τη γήρανση του πληθυσμού στην Ελλάδα εκτιμάται ότι μέχρι το 2060 από 19,7% του ΑΕΠ που ήταν το 2022 θα υποχωρήσουν σε 19,5% του ΑΕΠ έως το 2060. Πρόκειται μάλιστα για τη μοναδική χώρα μεταξύ των 81 που εξετάζονται στη μελέτη (σ.σ. ο πληθυσμός των χωρών αυτών αντιπροσωπεύει τα 4/5 του παγκόσμιου πληθυσμού) στην οποία

προβλέπεται μείωση της εν λόγω κατηγορίας δαπανών, έστω και μόλις κατά 0,2 ποσοστιαίες μονάδες. Η μείωση αυτή προέρχεται από τη μείωση των δαπανών για τις συντάξεις από 15% του ΑΕΠ σε 12% του ΑΕΠ, καθώς την ίδια ώρα προβλέπεται αύξηση των δαπανών για την υγεία από 4,6% σε 6,1% του ΑΕΠ έως το 2060, και για τη μακροχρόνια φροντίδα από 0,20% το 2022 σε 1,3% του ΑΕΠ το 2060.

Τι σημαίνουν τα παραπάνω; Κατ' αρχάς, παρά τη μείωση των δαπανών για συντάξεις, αυτές προβλέπεται ότι θα παραμείνουν πολύ μεγάλο ποσοστό των συνολικών δαπανών για τη γήρανση του πληθυσμού και συγκεκριμένα το 61,5%, ενώ οι δαπάνες για την υγεία το 32% περίπου και οι υπόλοιπες για τη μακροχρόνια φροντίδα. Σε συνδυασμό με τη ζοφερή εκτίμηση για τη γήρανση του πληθυσμού, τούτο σημαίνει χαμηλή ποιότητα ζωής για τους ηλικιωμένους και ακόμη πιο ασθενές κράτος πρόνοιας σε σύγκριση με σήμερα.

Θα μπορούσε κάποιος να ισχυρισθεί ότι τα προαναφερθέντα χαμηλά ποσοστά δαπανών δεν σημαίνουν απαραίτητως λιγότερα χρήματα, σε απόλυτα μεγέθη, για τις συντάξεις και τη φροντίδα των ηλικιωμένων. Αυτό, βεβαίως, προϋποθέτει αύξηση του παρονομαστή, εν προκειμένω του ΑΕΠ.

Η εξίσωση, ωστόσο, δεν βγαίνει, εάν επιβεβαιωθούν οι εκτιμήσεις για επιδείνωση του δημογραφικού προβλήματος της χώρας, καθώς ο προβλεπόμενος υψηλός δείκτης εξάρτησης ηλικιωμένων υποδεικνύει μια χώρα που εκ των πραγμάτων δεν μπορεί να είναι παραγωγική και επομένως να έχει μια ανταγωνιστική οικονομία. Ειδικά, μάλιστα, όταν στη Δυτική και τη Βόρεια Ευρώπη προβλέπεται επίσης γήρανση του πληθυσμού, αλλά με μικρότερη ένταση από αυτήν στην Ελλάδα.

<https://www.kathimerini.gr/economy/562239562/oi-epiptoseis-tis-giransis-toy-plithysmoy-eos-to-2060/>

Ζήτω η Παγκόσμια Παραροσύνη!

Του κ. Παναγιώτη Καραφωτιά*

Είναι τραγικά απογοητευτικό ότι την εποχή μας, μετά από δυο Παγκόσμιους Πολέμους, με περισσότερα από 100 εκατομμύρια νεκρούς, περισσότερους τραυματίες σωματικά και ψυχικά, συν τις δραματικές οικονομικές, κοινωνικές κ.λπ. συνέπειες, οι ανθρωποκτόνες πολεμικές συγκρούσεις συνεχίζονται ασύδοτα στα πλαίσια του “Homo Homini Lupus Est”! Και τι απέγιναν οι Διεθνείς Οργανισμοί που ιδρύθηκαν, υποτίθεται, για την πρόληψη πολέμων και την εδραίωση της ειρήνης; Περίπου 100 τόνοι χαρτιού χρειάστηκαν για τη συγγραφή των προνοιών των Χαρτών της ΚτΕ και του ΟΗΕ προκειμένου να υπογραφούν και επικυρωθούν από τα Κράτη-Μέλη τους. Σημειωτέον, οι ΗΠΑ δεν έγιναν μέλος της ΚτΕ για τους γνωστούς λόγους, που σχετίζονται και με την απόρριψη της πρότασης των Υπεξ ΗΠΑ και Γαλλίας Kellogg-Briand να απαγορευθεί ο πόλεμος γενικά, να τεθεί εκτός νόμου (to outlaw war), απλούστατα γιατί στο μεταξύ οι Εταιρίες παραγωγής και εμπορίας όπλων είχαν καταστεί κράτος εν κράτει.

Τι έγινε η διακήρυξη του ιδεαλιστή Προέδρου Γουίλσον, ότι οι ΗΠΑ συμμετείχαν στον Α΄ ΠΠ για να σταματήσουν όλοι οι πόλεμοι, και αργότερα στον ΟΗΕ οι περίφημες 4 Ελευθερίες (Ελευθερία Λόγου και Εκφρασης, Ελευθερία Λατρείας (θρησκευτική), Ελευθερία από Φόβο, και Ελευθερία από Ανάγκη) του Φραγκλίνου Ρούσβελτ; Ξεχάστηκαν, εφιαλτικά, στην απέραντη «νύχτα» του στυγνού ανταγωνισμού, της εξουσιομανίας και κερδομανίας. Το τραγικό, πάλι, αποτέλεσμα: Διαιώνιση των πολεμικών συγκρούσεων περιφερειακών, εμφύλιων κ.ά.: Κορέα, Βιετνάμ, Λατινική Αμερική, Μέση, Ανατολή, Κυπριακή Δημοκρατία, τ. Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν. Εκατομμύρια νεκροί, αγνοούμενοι, πρόσφυγες κ.λπ.

Και τώρα η άλλη μεγάλη τραγωδία, ο πόλεμος στην Ουκρανία με έως τώρα περίπου 150. 000 νεκρούς, ξέχωρα τους τραυματίες, την καταστροφή πόλεων, χωριών, εκατομμύρια πρόσφυγες κ.λπ. Και αυτό το 2022-2023! Που είναι ο παγκόσμιος πολιτισμός, η παγκόσμια δημοκρατία, η παγκόσμια ειρήνη που ηγέτες διατρέφονταν για εσωτερική και διεθνή κατανάλωση; Που είναι οι Διεθνείς Οργανισμοί ΟΗΕ, ΕΕ, NATO (ιδιαίτερα το ΝΑΤΟ, που ενώ ιδρύθηκε από τον ΟΗΕ για να προάγει τις αρχές και τα ιδανικά του στην περιφέρεια, ξαφνικά εμφανίζεται να επιδιώκει να υποκαταστήσει τον ΟΗΕ, που αν συμβεί θα σημαίνει διάλυση του ΟΗΕ και Γ΄ ΠΠ!) κ.ά., που υποτίθεται-είναι τα καθήκον τους- να μεριμνούν για τη διεθνή ειρήνη, ασφάλεια, ανάπτυξη και ευημερία των λαών; Απουσιάζουν τραγικά. Κρίμα που δεν πήραν μαθήματα από την Ιστορία.

Που είναι ο αείμνηστος ΓΓ του ΟΗΕ Νταγκ Χάμπαρσκελντ, που διαφώνησε με τις δυο Υπερδυνάμεις

και πήγε ο ίδιος να πετύχει ειρήνευση στο Κογκό, αλλά σκοτώθηκε σε αεροπορικό «δυστύχημα»! Και γιατί τόση και τέτοια διεθνή συνεργασία, ακόμη και με στυγνούς νεο-Ναζί, για την Ουκρανία, αλλά για την Κυπριακή Δημοκρατία, όπου εξακολουθούν να παραμένουν παράνομα τουρκικά στρατεύματα κατοχής 50 χρόνια, παραβιάζοντας δεκάδες αποφάσεις του ΟΗΕ, αδιαφορούν κυνικά; Και για τα 35 εκατομμύρια Κούρδων που δεν έχουν πατρίδα, τους Παλαιστίνιους κ.ά.; Ακόμη για τα περίπου 90 εκατομμύρια πρόσφυγες, ιδιαίτερα μικρά παιδιά που πνίγονται εξαιτίας Τούρκων κ.ά. παράνομων διακινητών, τα εκατομμύρια πεινασμένων, φτωχών, άνεργων, θυμάτων βίας και ρατσισμού, επιδημικών ασθενειών, και τόσα άλλα φοβερά δεινά του Πιθαριού της Πανδώρας, όπου και η ελπίδα έχει εισαχθεί στο διεθνές Χρηματιστήριο;

Τι αγγελικός κόσμος! Και οι ηγέτες, ιδιαίτερα των ισχυρών χωρών, καθώς και θρησκευτικοί ηγέτες, που αντί να έχουν αντιδράσει από την πρώτη στιγμή σύμφωνα με τις προσταγές των Θεών τους, ιδιαίτερα οι Χριστιανοί, που έχουν το ανυπέβλητο και αναντικατάστατο παράδειγμα του Χριστού, συμβιβάστηκαν (ανθρώπινη φύση;) με την κοσμική εξουσία χάνοντας την ουσία! Και οι αιματοχυσίες συνεχίζονται προς δόξαν των «παραξίαν ευτυχούντων», των διεφθαρμένων από την εξουσία και τα υλικά πάθη! Και, δυστυχώς, δικαιώνεται η θεωρία του Δαρβίνου « Η επικράτηση του ισχυρότερου» ή του επιτηδείότερου! Δηλαδή, οι νόμοι της ζούγκλας!

Προφανώς, η παιδεία, που πάσχει λόγω ανταγωνισμού και δεν είναι ολιστική, η θρησκεία (που έχει επινοήσει και λατρεύει είδωλα και «θεούς» με ανθρώπινα χαρακτηριστικά και υποδουλώνει τους ανθρώπους υποσχόμενη «παράδεισους» ενώ ο ίδιος ο Πλανήτης Γη μπορεί να γίνει Παράδεισος αν πρυτανεύσει αγάπη και ειρήνη) και Διεθνείς Οργανισμοί, όπου πρυτανεύει η δυσμάχητη γραφειοκρατική συνείδηση και ο ανταγωνισμός για ανταγωνισμό και χρησιμοποιούνται σαν προπέτασμα ή βιτρίνα για αποπροσανατολισμό, έχουν αποτύχει οικτρά. Η υλιστική παραροσύνη στα πλαίσια ενός αναχρονιστικού και αχαλίνωτου ανταγωνισμού, που θυμίζει Μεσαίωνα, όπου διεφθαρμένα, σκοτεινά, αντικοινωνικά κυκλώματα κυβερνούσαν με την φρικιαστική Ιερή Εξέταση, που πρόσφερε σωτηρία ανάλογα με το χρυσάφι που έπαιρναν από τα τραγικά θύματά τους, τους έχει διαφθείρει με τα σημερινά τραγικά, απογοητευτικά αποτελέσματα. Οι άνθρωποι έχουν χάσει την αξία τους εμπρός στα κέρδη από τα όπλα! Ας αποφανθούν οι Ειδικοί: Δεν πρόκειται για παγκόσμια (ηγετών) παραροσύνη;

• Ο Παναγιώτης Καραφωτιάς είναι καθηγητής και Σύμβουλος και Διευθύνων Σύμβουλος του ΟΗΕ για Ελλάδα, Κύπρο, Ισραήλ και μέλος του ΕΛΙΣΜΕ.

Ελλάδα: Τραγική δεξαμενή αφαίμαξης

Του κ. Παναγιώτη Καραφωτιά

Αραγε, υπάρχουν ακόμη Έλληνες εδώ και στη Διασπορά, με στοιχειώδη μόρφωση και εμπειρία, που να αμφιβάλλουν πως η Ελλάδα, μετά την «απελευθέρωσή» της από τον οθωμανικό ζυγό, αποτελεί μια διαρκή «δεξαμενή» αφαίμαξης εγκεφάλων, εργατικού δυναμικού και θυμάτων πολεμικών συγκρούσεων, και ένα-γενικότερα- «προτεκτοράτο» ισχυρών Δυνάμεων;

Μάλλον δικαιώθηκε ο αείμνηστος Παπαδιαμάντης που είπε ότι απελευθερωθήκαμε από τους Οθωμανούς, αλλά αποκτήσαμε καινούργιους τυράννους. Μια επιγραμματική ιστορική αναδρομή θα είναι χρήσιμη προς επίρρωση των παραπάνω.

Αρχίζοντας από την τραγική δολοφονία του μεγάλου Πολιτικού και Διπλωμάτη Καποδίστρια, ο οποίος, αν ζούσε, η Ελλάδα θα ήταν καλύτερη από την Ελβετία που ο ίδιος δημιούργησε και η οποία τον τιμά ιδιαίτερα, ποιες ξένες Δυνάμεις είναι συνυπεύθυνες; (Τα τελευταία λόγια του πατέρα Μαυρομυχάλη πριν ξεψυχήσει ήταν, σύμφωνα με Ιστορικούς, «ανάθεμα στους Αγγλο-Γάλλους»).

Και από εκεί άρχισε η μεγάλη παρακμή της Ελλάδας, με την επιβολή αντι-δημοκρατικών καθεστώτων, ξένων προς την ελληνική παράδοση και φιλοσοφία, με αποτέλεσμα να προκληθεί ένας διαρκής καταστροφικός διχασμός, που οδήγησε τη χώρα σε φοβερές περιπέτειες με πρώτη τη Μικρασιατική Εκστρατεία-Τραγωδία, αποτέλεσμα της οποίας ήταν η απώλεια περίπου ΟΓΔΟΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΩΝ, πέραν από τις λοιπές δραματικές και τραγικές συνέπειες, πολιτικές, κοινωνικές, οικονομικές, πολιτιστικές.

Ποιες ξένες Δυνάμεις είναι συνυπεύθυνες; Ποιες έπεισαν και έμμεσα πίεσαν την τότε ελληνική ηγεσία στο να προχωρήσει σε μια αποτυχημένη πολεμική περιπέτεια, για την οποίαν στρατιωτικοί Επαίοντες είχαν προειδοποιήσει αποτρεπτικά; Και το χειρότερο: Η τραγική διαιώνιση του διχασμού. Άδικη συνωμοτική εκτέλεση των ΕΞΙ, αλλά αθώωση-λόγω πάλι ξένων παρεμβάσεων- του κυρίως υπεύθυνου για την ήττα πρίγκιπα, δολοφονίες, εξορίες κ.λπ. Και ο πρώτος αυτός διχασμός φύτεψε τους σπόρους του για τον δεύτερο και χειρότερο μετά τον Β΄ΠΠ, τον ΕΜΦΥΛΙΟ που έφερε τη χώρα εκατοντάδες χρόνια πίσω.

Όμως, προηγήθηκε η εμπλοκή της Ελλάδας στην Επανάσταση των Μπολσεβίκων όπου η ελληνική κυβέρνηση, ως «πρόθυμος-ηλίθιος», δέχτηκε να αποστείλει εκστρατευτικό σώμα εναντίον τους κάτι που δεν λησμόνησαν οι ίδιοι και αργότερα βοήθησαν τους Τούρκους στη Μικρά Ασία, όπου, σε συνδυασμό με τα τραγικά σφάλματα-εγκλήματα των τότε Ελλήνων ηγετών (όσων ήταν υπεύθυνοι), συνέβαλαν στην ήττα της Ελλάδας.

Για τον ΕΜΦΥΛΙΟ, ποιοι υπέγραψαν το Μυστικό Σύμφωνο της Μόσχας τον Οκτώβριο 1944, που

μοίρασε τα Βαλκάνια σε Σφαίρες Επιρροής σαν να ήταν χωράφια, και εξαιτίας του άρχισε ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ με ευθύνη-πρώτιστα- των πιστών στον ανθέλληνα Στάλιν ανταρτών, αρχής γενομένης με την απρόκλητη επίθεσή τους στο Λιτόχωρο. Μετά, στον Β΄ΠΠ, που δίχως την ηρωϊκή Ελληνική Αντίσταση, με εκατοντάδες χιλιάδες θύματα, οι Ναζί θα είχαν νικήσει τους Συμμάχους (κάτι που οι Σύμμαχοι εξήραν, αλλά έμειναν στα λόγια), ποια ήταν η στάση τους για την επίλυση των δίκαιων εθνικών μας ζητημάτων; Απωλέσαμε τη Βόρειο Ηπειρο εξαιτίας της ανήθικης παρέμβασης τους. Όταν ο αείμνηστος Παπάγος πρότεινε να εγγραφεί το Βορειο-Ηπειρωτικό στην Ημερησία Διάταξη της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ, η τότε αμερικανική κυβέρνηση αντέδρασε λέγοντας πως η Αλβανία θα συμμαχούσε με την ΕΣΣΔ! Και η Ελληνική Μειονότητα στην Αλβανία, η οποία Αλβανία ευεργετείται σοβαρά από την Ελλάδα αλλά συμμαχεί με την Τουρκία, βρίσκεται υπό συνεχή διωγμό κατά παράβαση του Χάρτη του ΟΗΕ και της Οικουμενικής Διακήρυξης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, με την ανοχή ισχυρών «φίλων» και «συμμάχων».

Και μη λησμονάμε και τον πόλεμο στην Κορέα όπου συμμετείχε ελληνικό εκστρατευτικό σώμα με σοβαρές απώλειες.

Μετά, η τραγωδία της Κύπρου, ξανά με συνεργία ισχυρών «φίλων» και «συμμάχων», που ακόμη, μετά από 49 χρόνια, ανέχονται τουρκικά κατοχικά στρατεύματα στην Κυπριακή Δημοκρατία κατά παράβαση δεκάδων αποφάσεων του ΟΗΕ, του Χάρτη του ΟΗΕ, του Διεθνούς Δικαίου, Διεθνών Συμβάσεων και της Οικουμενικής Διακήρυξης του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου. Ιδιαίτερα δε, αποτελεί ΥΒΡΙΙ το γεγονός ότι, παρόλη την νέο-ιμπεριαλιστική, αναθεωρητική πολιτική της Τουρκίας, με καθημερινές απειλές και προκλήσεις εναντίον της Ελλάδας, (Ιμια, Εβρος κ.ά., συν τους εκατοντάδες πνιγμένους στο Αιγαίο από παράνομους Τούρκους διακινητές, και συν το φρικτό ανοσιούργημα της σύλησης του παγκόσμιου πολιτιστικού μνημείου της Αγιά Σοφιάς και της μετατροπής του σε τζαμί, με την κυνική ανοχή και αδιαφορία των Χριστιανών Ηγετών και της ΟΥΝΕΣΚΟ!) η «δημοκρατική» κυβέρνηση των ΗΠΑ όχι μόνον ανέχεται την ιμπεριαλιστική, φασιστική συμπεριφορά της Τουρκίας, η οποία μόνιμα πάσχει από ανίατο πολυστελεχικό πολιτικό COVID, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, αλλά θέλει να της πουλήσει και F-16 για να τα χρησιμοποιήσει εναντίον ποιου, με την ανοχή της;

Και αργότερα ο σφετερισμός του αρχαίου και ένδοξου ονόματος της Μακεδονίας από ένα τεχνητό κρατίδιο -παρία- με την επαίσχυντη και μακροπρόθεσμα μη βιώσιμη «συμφωνία των Πρεσπών», που επιβλήθηκε κυνικά από «φίλους» και «συμμάχους» στα πλαίσια του περιβόητου «Διαίρει και Βασίλευε» (Divide

et Impera), και που παραβιάζει τον Χάρτη του ΟΗΕ του οποίου θεμελιώδης πυλώνας είναι η λαϊκή ετυμηγορία, η οποία στην περίπτωση αυτή δεν έγινε σεβαστή παρά τις έντονες αντιρρήσεις του ελληνικού λαού, αλλά και άλλων γειτονικών. Πέρα από το γεγονός ότι τα Σκόπια συνωμοτούν με την Τουρκία στα πλαίσια ανθελληνικών σχεδίων.

Στον οικονομικό τομέα, ποιος ήταν ο ρόλος του ΔΝΤ και ξένων τραπεζών που έθεσαν την Ελλάδα με τα περιβόητα Μνημόνια υπό οικονομική ομηρία με τα δραματικά αποτελέσματα για τον ελληνικό λαό και κατά παράβαση του ίδιου του Χάρτη του ΔΝΤ. Το άρθρο 1 αναφέρει: «Ένας από τους σκοπούς του Ταμείου είναι να δημιουργεί εμπιστοσύνη στα μέλη του διαθέτοντάς τους προσωρινά τους γενικούς πόρους του Ταμείου υπό επαρκείς εγγυήσεις ώστε να τους δώσει την ευκαιρία να διορθώσουν ανισορροπίες στο ισοζύγιο πληρωμών τους χωρίς να καταφεύγουν σε μέτρα που να είναι καταστροφικά για την εθνική ή διεθνή ευημερία». Το επεσήμανα, αλλά, δυστυχώς, δεν θυμάμαι κάποια σχετική αναφορά ή αντίδραση στα ελληνικά ΜΜΕ κ.λπ.

Ακόμη, στον πρόσφατο πόλεμο στην Ουκρανία, εθελουφλούντες και «πρόθυμοι ηλίθιοι», ντόπιοι ηγέτες, που, βέβαια, έπρεπε να βοηθήσουν με ανθρωπιστική βοήθεια, υπακούοντας τυφλά στις επιταγές ισχυρών «συμμάχων» και «φίλων», προθυμοποιήθηκαν να στείλουν και στρατιωτικό υλικό με κίνδυνο να εμπλακεί η χώρα σε περιπέτειες με ό,τι αυτό σημαίνει, ενώ άλλες χώρες της Συμμαχίας δεν συμβιβάστηκαν. Και η Ελλάδα, κοιτίδα της δημοκρατίας και υπέρμαχος της ειρήνης, αντί ν' αναλάβει πρωτοβουλίες διπλωματικής επίλυσης του προβλήματος, άλλη χώρα, η Τουρκία, επίσης μέλος του ΝΑΤΟ, αλλά νέο-ιμπεριαλιστική, με αναθεωρητικό, φασιστικό καθεστώς, πέραν από την παράνομη κατοχή τμήματος της Κυπριακής Δημοκρατίας, ευτελίζοντας του Χάρτες ΟΗΕ, ΕΕ, και ΝΑΤΟ, και με εκατοντάδες δολοφονημένους, φυλακισμένους κ.λπ. στην ίδια τη Τουρκία, που δεν υπογράφει τη Συνθήκη για το Δίκαιο της Θάλασσας (UNCLOS), καταπατώντας κάθε έννοια δικαίου, αυτοπροβάλλεται ως «διαμεσολαβητής»-«ειρηνοποιός»! ΕΛΕΟΣ! Και οι Διεθνείς Οργανισμοί σιγήν ιχθύος. Αμνησία! Κυνική αδιαφορία! Όμως, για την Ουκρανία μέγα πάθος! Ο TEMPORA Ο MORES!

Τα δημοκρατικά ιδανικά και οι αξίες έχουν χάσει την αξία τους μπροστά στα υλικά πάθη. Οποία παρακμή! Τελικά, μήπως κάποιοι ισχυροί θέλουν να προκαλέσουν και στα Βαλκάνια, την «πυριτιδαποθήκη» (powder keg) νέες πολεμικές τραγωδίες; QUID PRODEST? Ηλίου φαεινότερο, τα απάνθρωπα εξουσιαστικά, κερδοσκοπικά πολεμοκάπηλα συμπλέγματα, που δεν μπορούν να επιβιώσουν δίχως αντίπαλο, εχθρό, και έχουν αιματοκυλίσει την ανθρωπότητα, συνεχίζουν ακάθεκτα ορρωδώντας προ ουδενός. Οποία παρακμή του πολιτισμού και της δημοκρατίας! Επίσης, για το σημαντικό ζήτημα των Πολεμικών Γερμανικών Αποζημιώσεων και της Επιστροφής των Μαρμάρων του Παρθενώνα, ποια είναι η στάση «φίλων» και «συμμάχων»;

Αποτέλεσμα για την Ελλάδα: Διχασμός, κλίμα

φοβίας, ανασφάλειας, ανεργία, αφαιμάξη εγκεφάλων (τα πιο ιδιοφυή μυαλά καταλήγουν στις ΗΠΑ, με πρώτον το Ν.Χριστόφιλο που επινόησε την αντιτυρηνική ομπρέλα τους-ARGUS- και πολλούς άλλους σε διάφορους τομείς), εργατικού δυναμικού, και ακόμη νέων θυμάτων σε επερχόμενες, ενδεχομένως, πολεμικές συγκρούσεις, διχαστικά ανθελληνικά κυκλώματα στη Διασπορά κ.λπ. Επιστροφή στο τραγικό παρελθόν; Για ποια αισιοδοξία για το μέλλον μπορούμε να μιλάμε;

Γενικότερα, μετά τον Εμφύλιο παρατηρείται μια παρακμή σε όλους τους τομείς. Δημογραφική συρρίκνωση, εγκατάλειψη της επαρχίας (αν είχε υλοποιηθεί η θεωρία του σπουδαίου Κυριάκου Βαρβαρέσου περί αποκέντρωσης και δημιουργίας αγροτοπόλεων, η Ελλάδα θα είχε προοδεύσει και ευημερήσει!), σοβαρή μείωση της εθνικής παραγωγής αγροτικών προϊόντων, ανεπαρκής λειτουργία θεσμών, αναξιοκρατία, διαφθορά, πολιτικά, κοινωνικά, οικονομικά και πολιτιστικά σκάνδαλα, εγκληματικότητα, και ότι άλλο περιέχει το Πιθάρι της Πανδώρας όπου και η ελπίδα έχει εισαχθεί στο διεθνές χρηματιστήριο!

Το θλιβερό συμπέρασμα είναι ότι η Ελλάδα χρησιμοποιείται στυγνά από «φίλους» και «συμμάχους» για τα δικά τους αποκλειστικά συμφέροντα. Θυμίζει την ιστορία του αλόγου που καθώς έβοσκε ελεύθερο στο δάσος, το είδε ένας κυνηγός και προσπάθησε να του φορέσει χαλινάρι, αλλά το άλογο ήταν έξυπνο και δυνατό και ξέφυγε, αλλά καθώς νύχτωνε κι ακούστηκε η κραυγή ενός λύκου και το άλογο φοβήθηκε, ο Κυνηγός του είπε να του φορέσει χαλινάρι και να πάνε σπίτι του, με την υπόσχεση την άλλη ημέρα να το αφήσει ελεύθερο, και το αθώο και αφελές άλογο συμφώνησε, όμως, την άλλη ημέρα, όταν το άλογο του είπε να τηρήσει την υπόσχεσή του και να το αφήσει ελεύθερο, ο πονηρός κυνηγός φώναξε εκφοβιστικά: «λύκος». Κι αυτό συνεχίστηκε όπου το κακόμοιρο άλογο «προσαρμόστηκε». Και «λύκος» στην περίπτωση της Ελλάδας είναι, ανάλογα με την περίπτωση, η Τουρκία και άλλες χώρες στην περιοχή, ώστε το «άλογο» Ελλάδα, το αναντικατάστατο αυτό ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΟ-ΑΝΘΡΩΠΟΡΥΧΕΙΟ να είναι εκμεταλλεύσιμο από τους χρυσορύχους-ανθρωπορύχους. Τουλάχιστον να έλυναν και τα δίκαια εθνικά μας συμφέροντα αποδεικνύοντας την προσήλωσή τους στα δημοκρατικά ιδανικά και τον Χάρτη του ΟΗΕ που έχουν υπογράψει και επικυρώσει!

Αποτελεί, πάντως, ευόιωνο μήνυμα ότι τελευταία χρόνια η Γαλλία και το Αμερικανικό Κογκρέσο φαίνεται ν' αντιδρούν θετικά απέναντι στην Ελλάδα, και αξίζουν πολλά εύσημα στο Ελληνικό Λόμπι, που με σωστή στρατηγική πράττει τα δέοντα για τα εθνικά μας συμφέροντα, καθώς και οι σημαντικές συμμαχίες που έχει πετύχει τα τελευταία χρόνια η ελληνική ηγεσία, ιδιαίτερα το ΥΠΕΞ, με Αίγυπτο, Ισραήλ, ΗΑΕ κ.ά.! Επίσης επενδύσεις από ΗΠΑ κ.ά. χώρες. Αισιοδοξία λοιπόν, αλλά με συνεχή εγρήγορση, ενότητα, σύμπνοια, ισχυρές Ενοπλες Δυνάμεις, ισχυρή διπλωματία, ολιστική παιδεία, δημογραφική κ.λπ. ανάπτυξη, αξιοκρατία!

Ερμηνεύοντας τον τρόπο σκέψεων, δηλώσεων και προθέσεων των όσων καθημερινά μας βομβαρδίζουν τον εγκέφαλο

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Είμαστε πολίτες μιας κοινωνίας νέας μορφής. Την διαπίστωση αυτή μπορεί να την διατυπώσουν μόνον οι έχοντες στους ώμους τους μία εμπειρία ζωής άνω των εξήντα ετών. Όσο πιο νέοι είναι οι όσοι εξ αυτών πιθανόν να ερωτώνται για το πως δηλαδή αντιλαμβάνονται τα νέα δεδομένα, θα μας κοιτάζουν με ύφος απορημένο. Και τούτο, διότι αυτός ο χαρακτηριζόμενος από τους παλαιούς, ως ο «νέος» κόσμος, είναι για τους νέους απλά ο γνωστός, ο δεκτός και ο αποδεκτός κόσμος του σήμερα. Κατά τον Michel de Montaigne ο άνθρωπος δεν είναι λογικό ον, αλλά ένα αντιφατικό πλάσμα που βαδίζει σε έδαφος ασταθές. Και πράγματι, η ερμηνευτική μάς αποδίδει μια σχετική επ' αυτής της διαπιστώσεως εξήγηση. Μάς αποσαφηνίζει, ότι η λογική, που εμείς οι πολλοί παραδεχόμεθα, ότι εξυψώνει τον άνθρωπο μέσα στην επικράτεια της αισθητικής μας ικανότητας να την δεχόμεθα σαν φύση, τελικά αυτή η λογική δεν αναγνωρίζεται. Δεν γίνεται αποδεκτή σαν ένα αξιόπιστο ιδιογνώρισμα. Και το λέμε αυτό, έχοντας κατά νου, ότι για κάθε θεμελιωμένη άποψη των γεροντοτέρων υπάρχει ένας αντίλογος των νεωτέρων και για κάθε κατατεθειμένη ιστορικά και φιλοσοφικά απόδειξη υποστηριζόμενη από τους πεπειραμένους, αντιμετωπίζει από τους νεωτέρους μία μάλλον τεχνολογικά ή στατιστικά ή μαθηματικά ανταπόδειξη. Ένα νεαρό άτομο ανεπαρκούς παιδείας θα μας απαντούσε, ότι όλα είναι φυσιολογικά και ότι οι παλαιοί έχουν σκουριασμένα μυαλά και, ότι δεν προσαρμόζονται στα εξελικτικά σχήματα μέσα στο πλαίσιο, στο οποίο κινούνται οι άνθρωποι της «προόδου».

Αυτοί οι νεαροί πολίτες της νέας μορφής κοινωνίας επιβιώνουν, ως οι καλύτερα προσαρμοζόμενοι στο ταχέως μεταμορφούμενο περιβάλλον. Ωστόσο ούτε αυτοί είναι ικανοποιημένοι από την πορεία των πραγμάτων. Και αυτό έχει την αιτία του. Είναι τόσα τα εισερχόμενα πληροφοριακά στοιχεία στον σημερινό κόσμο, ώστε δεν απομένει χρόνος στον άνθρωπο να απομονωθεί έστω και επ' ελάχιστον σε ένα υποθετικό πνευματικό καταφύγιο μακριά από τις καταγίδες «ενημερώσεων» επί παντός επιστητού. Να του δοθεί δηλαδή η ευκαιρία να κατανοήσει τον «εαυτόν» του μέσα από αποκτηθείσα ωφέλιμη γνώση και όχι από μία ενημερότητα επί ψυχοπνευματικών απορριμμάτων.

Το κέρδος από μία τέτοια προσπάθεια θα ήταν τεράστιο. Μία πρώτη διαπίστωση θα ήταν η παραδοχή, ότι ο σημερινός άνθρωπος θα αποκτούσε την ευχέρεια του ακωλύτως σκέπτεσθαι. Ο σκεπτόμενος και πεπαιδευμένος έχει την ικανότητα να εκτιμά καταστάσεις και να προσεγγίζει μία εκδοχή της αλήθειας. Την αλήθεια, που ταιριάζει πιο πολύ σ' αυτή την διαμόρφωση της ταχύτατα διαστελλομένης Γήινης νοοσφαίρας. Και το διευκρινίζουμε αυτό, διότι υπάρχει ο περιορισμός, που μας υπαγορεύει, ότι λόγω της πεπερασμένης επαρκείας του ανθρωπίνου εγκεφάλου δεν υπάρχει η πανοπτική δυνατότητα να ιδούμε μία πραγματικότητα με την ολιστική της ευτονία και την βεβαιότητα και την ακρίβεια και την αντικειμενικότητα. Συνεπώς είμεθα υποχρεωμένοι να συμφωνήσουμε, ότι την αλήθεια την γνωρίζει, μόνον Ο τα πανθ' ορών Παντοκράτωρ.

Βεβαίως η προσπάθεια του πνευματικού ανθρώπου στηρίζεται σε μία πρακτική βάση. Αλλιώς τα πράγματα δεν θα είχαν καμμία αξία και κανένα νόημα, πράγμα, που θα οδηγούσε σε ένα αποφαντικό της μορφής: δεν αξίζει τον κόπο να ερευνώ, ούτε και να γνωρίζω τα πράγματα. Είμαι σκλάβος μιας δεσμεύουσας την βούλησή μου συνθήκης, μέσα σε ένα κόσμο ακαταλαβίστικο. Ας συμβιβαστώ και ας θεωρήσω τον εαυτόν μου ελεύθερο όπως με θέλει να νομίζω το κάθε κοινωνικό σύστημα και, ότι αυτή η ψευδαίσθηση της ελευθερίας ας εκληφθεί σαν δικλείδα ασφαλείας στο να μου συγκρατεί μία σχετική και μάλλον αποδεκτή ψυχική ισορροπία. Το ότι δυσκολεύομαι να διακρίνω -παρά την αποκτηθείσα παιδεία μου- τα μεγέθη του καλού ή τού επιβλαβούς είναι ζήτημα δικής μου επιτηδειότητας στο να επιτύχω να κάνω αυτά τα μεγέθη, όσο γίνεται πιο διακριτά.

Από την στιγμή που θα μου έλθει η ιδέα να αμφιβάλω για ό,τι προσπαθεί να μου επιβάλλει στον εγκέφαλο το κάθε κοινωνικό και πολιτικό σύστημα, αυτό σημαίνει, ότι αρχίζω και βλέπω καθαρά. Με καθαρούς πλέον τους ορίζοντές μου μπορώ και υπολογίζω, ότι υπάρχουν ιδέες και θετικές σκέψεις φωτισμένων ανθρώπων στην διαδρομή της ιστορίας της ανθρωπολογικής σκέψης, οι οποίες είναι απείρως ανώτερες από αυτές τις δικές μου με τις οποίες εγώ με τον πρότερον εγωισμό μου τον στηριζόμενο σε αλλοτρίους πνευματικούς ξυλοτύπους αποκαλύπτω την πνευματική μου γυμνότητα. Οφείλω να παραδεχθώ, ότι ο ανθιστάμενος σε πολιτικές, οικονομικές και άλλες αηθικού τύπου σειρήνες έχει την δυνατότητα να δημιουργήσει μία τελειότερη από την υπάρχουσα -και κατά καμμίαν έννοια ανθόσπαρτη- συνθήκη ζωής.

Επανερχόμενοι στην αρχική μας επισήμανση περί της διαφοράς αντιλήψεως των γεροντοτέρων και των νεωτέρων πάνω στο αντικείμενο της κοσμοθεωρήσεως έχουμε συμπληρωματικά να αποσαφηνίσουμε μία σημαντική λεπτομέρεια. Και αυτή η λεπτομέρεια μας ταξιθετεί όλους -εξαιρουμένων ολίγων- στο θέατρο της ηθικής αβεβαιότητας.

Όλοι μας, ανεξαρτήτως κεκτημένης παιδείας, ευθυγραμμιζόμεθα με τις επιταγές ενός εξουσιάζοντος ημάς συστήματος, εξ αιτίας της αισθητικής μας ακολουθίας ενός προσωπικού συμφέροντος. Είναι μία θλιπτική διαπίστωση δεδομένου, ότι μέσα στο πέλαγος της αδαημοσύνης μας ακολουθούμε ταγούς, συστήματος μη εγγενούς, μη επιχωρίου, μη εθνοπρεπούς και μη ελληνοπρεπούς. Ενός εισαγομένου στην χώρα μας παράγοντος, που διακρίνεται για το, καθ' ημών, δυσοίωνα των προθέσεών του.

Μία προτροπή προς όλους, ανεξαρτήτως ηλικιακής κατηγορίας και μορφωτικού επιπέδου και εκ της κοινής λογικής απορρέουσα είναι, να παύσουμε να εξετάζουμε τα πράγματα με τις αισθήσεις μας. Ούτε και με την βολική και συμφέρουσα φαντασία αλλά με το πνεύμα μιάς αληθείας που είναι ικανή να συλλαμβάνει τα ακατανόητα και τα δολερά. Τα άκριτα να τα απορρίπτει στον κάδο απορριμμάτων της φυλής μας, η οποία ανθισταμένη στις παγιδευτικές πολιτικές σειρήνες, προώριστα να ζήσει και θα ζήσει.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα Από 11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2022 ΕΩΣ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 2023

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

Στις 12 Φεβρουαρίου διεξήχθησαν προεδρικές εκλογές με νικητή τον κ. Χριστοδουλίδη Νίκο, στενό συνεργάτη του απερχομένου προέδρου κ. Αναστασιάδη και τέως ΥΠΕΞ, ο οποίος, σύμφωνα με δηλώσεις του, θα επιδιώξει την επανέναρξη των συνομιλιών, και θα συνεχίσει τη σταθερή προσήλωση της Κυπριακής Δημοκρατίας στην ΕΕ και την Εμβάθυνση των σχέσεων με τις ΗΠΑ.

Στις 25 Δεκεμβρίου διεξήχθησαν δημοτικές εκλογές στα κατεχόμενα, με τις οποίες οι τουρκοκύπριοι έστειλαν ηχηρό μήνυμα διαμαρτυρίας προς τον ψευτοπρόεδρο κ. Τατάρ και την Άγκυρα, αποδοκιμάζοντας τις πολιτικές που επιχειρούν να επιβάλουν. Από τους 18 Δήμους το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης κέρδισε 7, το κόμμα του Τατάρ 6, χάνοντας τους δήμους της Λευκωσίας, της Κερύνιας και της Αμμοχώστου.

Στις 21 Δεκεμβρίου η κοινοπραξία ENI-TOTAL ανακοί-

νωσε τον εντοπισμό και νέου κοιτάσματος στο οικόπεδο 6, το οποίο εκτιμάται σε 2-3,5 τρισεκατομμύρια κυβικά πόδια, ανεβάζοντας στα 13,7 έως 18,2 τρις κυβικά πόδια τη δυναμική δυναμικότητα της Κύπρου, χωρίς να υπολογίζονται τα 6-8 τρις κυβικά πόδια του κοιτάσματος «Καλυψώ», τα οποία δεν έχουν επιβεβαιωθεί μέχρι τώρα. Η Τουρκία αναγνώρισε, με δηλώσεις του Υπουργού Ενέργειας κ. Ντομέζ στις 27 Δεκεμβρίου, ότι οι έρευνες πραγματοποιούνται εκτός της δικαιοδοσίας της, αλλά διεκδικεί μέρος από τα κέρδη για τους τουρκοκύπριους.

β. Ε/Τ Σχέσεις

Οι τουρκικές προκλήσεις, που είχαν ενταθεί επικίνδυνα τελευταία, εκτονώθηκαν αμέσως μετά τους καταστροφικούς σεισμούς στην Τουρκία στις 6 Φεβρουαρίου και τη θέση τους έδωσαν στη διπλωματία, ύστερα από τη βοήθεια που προσέφερε η Ελλάδα και τη συνεχίζει ακόμη.

Ο ΥΠΕΞ της Τουρκίας κ. Τσαβούσογλου, τόσο κατά τη συνάντησή του με τον κ. Δένδια που

επισκέφθηκε μαζί του τις σεισμό-πληκτες περιοχές, όσο και τον ΥΠ ΕΞ του Ισραήλ κ. Κοέν στις 14 Φεβρουαρίου, δήλωσε ότι η Τουρκία επιθυμεί την εξομάλυνση των σχέσεων με τις χώρες της περιοχής, χωρίς μέχρι τώρα να έχει γίνει κάποια συγκεκριμένη κίνηση.

Κατά την επίσκεψη του ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Μπλίνκεν στην Τουρκία στις 20 Φεβρουαρίου, οι Τούρκοι του εξέφρασαν την ευγνωμοσύνη τους για τη βοήθεια και τη στάση της Ελλάδας, αποφεύγοντας για πρώτη φορά τις κατηγορίες και την έκφραση της δυσαρέσκειάς τους για την δήθεν προκλητική στάση της Ελλάδος. Επίσης τον διαβεβαίωσαν, ότι έχουν κάνει ένα βήμα αποκλιμάκωσης, αναφερόμενοι στη συζήτηση του κ. Καλίν εκπροσώπου του κ. Ερντογάν και της κ. Μπούρα, διευθύντριας του διπλωματικού γραφείου του κ. Μητσοτάκη για συνομιλίες, χωρίς όμως έκτοτε να έχουν επιδείξει κάποια διάθεση αλλαγής της θέσεώς τους για διάλογο με ατζέντα όλες τις παράνομες διεκδικήσεις σε βάρος της Ελλάδας. Γι' αυτό οι κ.κ. Μητσοτάκης και Δένδιας, επισήμαναν στον κ. Μπλίνκεν,

που εξέφρασε την αισιοδοξία τους για επίλυση των διαφορών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας κατά την επίσκεψή του στην Αθήνα στις 21 Φεβρουαρίου, ότι ειλικρινής διάλογος μπορεί να γίνει, μόνο για όσα θέματα δέχεται η Ελλάδα και όχι για όσα απαιτεί η Τουρκία.

Οι σεισμοί από μόνοι τους απομάκρυναν, για κάποιο χρόνο τον κίνδυνο θερμού επεισοδίου, χωρίς όμως να διαγραφούν τα ζητήματα που έχει εγείρει η Τουρκία κατά καιρούς και κάποτε θα επαναφέρει. Γι' αυτό η Ελλάδα δεν πρέπει να επαναπαυθεί και να σταματήσει την προσπάθεια για ενίσχυση των Ενόπλων Δυνάμεων και της αποτρεπτικής της ισχύος. Κι ακόμη να μην αποτελεί ο τρόπος αντιμετώπισης της τουρκικής απειλής κομματική αντιπαράθεση. Τα κόμματά μας ας διδαχθούν από τη στάση της τουρκικής αντιπολίτευσης, η οποία, παρά τις αβυσσαλέες διαφορές με τον κ. Ερντογάν στηρίζει την αναθεωρητική πολιτική του σε βάρος της Ελλάδος, υπερθεματίζοντας μάλιστα σε κάποιες περιπτώσεις.

γ. Ελληνο-αμερικανικές Σχέσεις

Κατά την επίσκεψη του ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Μπλίνκεν στις 21-22 Φεβρουαρίου 2023 στην Αθήνα, πραγματοποιήθηκε ο 4ος Στρατηγικός Διάλογος, δια του οποίου επιβεβαιώθηκε η στρατηγική σχέση μεταξύ των δύο χωρών και αποφασίστηκε η ενίσχυση της συνεργασίας τους στον τομέα της άμυνας και της ασφάλειας. Τόσο ο κ. Μπλίνκεν όσο και η Υφυπουργός Άμυνας των ΗΠΑ, που τον συνόδευε και επισκέφθηκε την Αλεξανδρούπολη, την χαρακτήρισαν ως στρατηγικό ενεργειακό κόμβο, δια του οποίου θα προωθείται το αμερικανικό LNG στα Βαλκάνια, τη Μολδαβία και την Ουκρανία.

Η Ελλάδα για πρώτη φορά αντιμετωπίζεται ως κρίσιμη χώρα για την ανάσχεση της ρωσικής επιθετικότητας. Σε αυτό έχουν συμβάλει και οι κακές σχέσεις της Τουρκίας με τις ΗΠΑ, αλλά και η υποβάθμιση του ρόλου της ως τοποτηρητή των δυτικών συμφερόντων στη Μαύρη Θάλασσα εξ αιτίας της παράκαμψης των στενών δια της Αλεξανδρούπολης.

δ. Σχέσεις με Ισραήλ

Κατά την επίσκεψη του κ. Δένδια στο Ισραήλ στις 26 Ιανουαρίου, επιβεβαιώθηκε ότι οι καλές σχέσεις των δύο χωρών θα συνεχιστούν και ότι δεν θα επηρεασθούν από την επαναπροσέγγισή του με την Τουρκία.

ε. Σχέσεις με Λιβύη

Στις 10 Ιανουαρίου η Ελλάδα προέβη σε ρηματική διακοίνωση προς την κυβέρνηση της Τρίπολης, αποκρούοντας τις αιτιάσεις της για δήθεν «παράνομες έρευνες» νότια της Πελοποννήσου, καθώς και δυτικά-νότια δυτικά της Κρήτης, υπενθυμίζοντάς της τα δύο παράνομα μνημόνια, που έχει υπογράψει με την Τουρκία.

Στις 13 Δεκεμβρίου ο Αιγύπτιος πρόεδρος κ. Σίσι υπέγραψε ΠΔ με το οποίο οριοθετεί τα θαλάσσια σύνορα με τη Λιβύη προς δυσμάς, αγνοώντας τις τουρκικές απόψεις και ακυρώνοντας στην πράξη το τουρκολιβυκό μνημόνιο.

Στις 30 Ιανουαρίου η Ιταλία υπέγραψε με την κυβέρνηση της Τρίπολης, συμφωνίες για το φυσικό αέριο και το μεταναστευτικό, δίνοντάς της επιχειρήματα για να ισχυρίζεται ότι έχει δικαίωμα να υπογράψει διεθνείς συμφωνίες, παρά τους ισχυρισμούς της Ελλάδας, των ΗΠΑ και του ΟΗΕ περί του αντιθέτου.

στ. Σχέσεις με Βρετανία

Στις 5 Φεβρουαρίου Ελλάδα και Βρετανία υπέγραψαν αμυντική συμφωνία με την οποία ενισχύονται οι αμυντικές σχέσεις τους με τη συνεκπαίδευση στελεχών, με κοινές ασκήσεις και συνεργασία για την αντιμετώπιση υβριδικού και κυβερνοπολέμου.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Αλβανία

Στις 20 Δεκεμβρίου η Αλβανία υπέγραψε συμφωνία με την Τουρκία για την αγορά τριών οπλισμένων drones, με τον κ. Δένδια να εκφράζει τη δυσφορία της Ελλάδας, κατά την επίσκεψή του στα Τίρανα στις 21 Δεκεμβρίου 2022.

Ο πρωθυπουργός κ. Μητσοτάκης, κατά την επίσκεψή του στην Αλβανία στις 6 Δεκεμβρίου 2022, έθεσε και το θέμα της υπογραφής του συνυποσχετικού για την προσφυγή στη Χάγη για οριοθέτηση της ΑΟΖ.

Η στάση της Αλβανίας είναι απαράδεκτη, γιατί ενώ όλα είναι έτοιμα και απαιτείται μόνο η υπογραφή δεν πραγματοποιείται, λόγω παρεμβάσεως της Τουρκίας με την οποία η Αλβανία έχει στενές σχέσεις.

β. Βουλγαρία

Η Βουλγαρία υπέγραψε ενεργειακές συμφωνίες με :

- Την Τουρκία στις 4 Ιανουαρίου από την οποία θα εισάγει 1,5 δις κυβικά φυσικού αερίου το χρόνο.

- Την Ελλάδα στις 15 Φεβρουαρίου για την κατασκευή του αγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη που θα μεταφέρει πετρέλαιο από την Ελλάδα στη Βουλγαρία, αντίστροφα απ' ό τι ήταν η φορά του

προηγούμενου που δεν ολοκληρώθηκε, καθώς και για την αποθήκευση στη Βουλγαρία 0,3 τρις κυβικών φυσικού αερίου, για λογαριασμό της Ελλάδας και αντίστοιχης ποσότητας LNG στη Ρεβουθούσα για λογαριασμό της Βουλγαρίας.

γ. Σερβία

Στις 28 Φεβρουαρίου συναντήθηκαν στις Βρυξέλλες, υπό την αιγίδα της ΕΕ, οι πρόεδροι της Σερβίας κ. Βούτσιτς και Κοσσόβου κ. Κούρτ, όπου αποδέχθηκαν το Σχέδιο της ΕΕ, το οποίο έχει σκοπό τον κατευνασμό της εντάσεως. Σύμφωνα με αυτό, και οι δύο πλευρές, χωρίς να προϋδεάζεται η αναγνώριση του καθεστώτος της άλλης, δεν θα καταφεύγουν στη βία για την επίλυση παρουσιαζομένων προβλημάτων, ούτε θα εμποδίζουν η μία την άλλη στην ένταξή της σε διεθνείς οργανισμούς.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

Ο κ. Ερντογάν μέχρι τους καταστροφικούς σεισμούς της 6 Φεβρουαρίου 2023 είχε επικεντρωθεί στην προσπάθεια να κερδίσει τις εκλογές. Για το λόγο αυτό, χρησιμοποιώντας τη δικαιοσύνη, που ελέγχει, κίνησε ποινική δίωξη κατά του δημάρχου της Κωνσταντινούπολης κ. Ιμάμογλου για να αποτρέψει την υποψηφιότητά του, καθώς και τη διαδικασία για να τεθεί εκτός νόμου το φιλοκομματικό κόμμα HLP, γιατί έχει ταχθεί εναντίον του. Επίσης κατηγορούσε την ΕΕ ότι παρασύρεται από την Ελλάδα, και κυρίως τις ΗΠΑ για πολλά θέματα και κυρίως την μη πώληση F-16, τις οποίες προσπάθησε να εκβιάσει με βέτο στην ένταξη της Σουηδίας και Φινλανδίας στο NATO.

Όλα αυτά άλλαξαν μετά τους σεισμούς, που αναγκάστηκε ο κ. Ερντογάν να τείνει χείρα φιλίας και να ζητήσει βοήθεια κυρίως από τη Δύση. Στο εσωτερικό επέβαλε

πρόστιμο στα κανάλια που επέκριναν τον τρόπο που κάλυψαν την κρατική ανταπόκριση για την παροχή βοήθειας στους πληγέντες και υπεσχέθη την κατασκευή 200.000 κατοικιών σε ένα χρόνο, προκαλώντας την οξεία κριτική της αντιπολίτευσης, καθόσον κάτι τέτοιο είναι αδύνατον.

Στις 6 Μαρτίου 2023 η Ενωμένη Αντιπολίτευση επέλεξε ως αντίπαλο του κ. Ερντογάν τον ηγέτη του ρεπουμπλικανικού κόμματος κ. Κιλικντζάρογλου, με τις πρώτες δημοσκοπήσεις να του δίνουν προβάδισμα με 56,8% έναντι 43,2% του κ. Ερντογάν, με πολλούς όμως να θεωρούν αβέβαια τη νίκη του, γιατί οι εκλογές δεν θα είναι τίμιες.

Στις 19 Φεβρουαρίου επισκέφθηκε την Τουρκία ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Μπλίνκεν και συζήτησε με τον κ. Τσαβούσογλου, πέραν της βοήθειας για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που προκάλεσαν οι σεισμοί, για όλες τις διαφορές στις σχέσεις τους και κυρίως για την πώληση των F-16, που είναι δύσκολη λόγω της αρνητικής στάσης του Κογκρέσου, καθώς και την ένταξη της Σουηδίας και Φινλανδίας στο NATO.

Η Τουρκία, παρόλο που είχε απαντήσει αρνητικά στη σύσταση του κ. Μπλίνκεν για επανεξέταση του θέματος της εντάξεως της Σουηδίας και Φινλανδίας στο NATO, συμμετείχε σε τριμερή συνάντηση που έγινε στις Βρυξέλλες στις 9 Μαρτίου, στην οποία, όπως ανακοίνωσε ο διαπραγματευτής της Σουηδίας, η Τουρκία αναγνώρισε ότι οι δύο χώρες έχουν λάβει απτά μέτρα και γι' αυτό θα πραγματοποιηθούν και άλλες συναντήσεις.

Σύμφωνα με διπλωματικές πηγές στις ΗΠΑ έχει διαμορφωθεί, μετά την επίσκεψη του κ. Μπλίνκεν, η εκτίμηση ότι ο κ. Ερντογάν δεν θα εκμεταλλευτεί την ευκαιρία που του προσφέρει η συμπάθεια της Διεθνούς Κοινότητας και δεν

θα κάνει τα βήματα που του αναλογούν για να επέλθει ουσιαστική βελτίωση στις σχέσεις του με τη Δύση και ότι θα επιχειρήσει και πάλι να πάρει, χωρίς να δώσει τίποτα.

4. ΗΠΑ

α.Εσωτερική Κατάσταση

Σε δεινή θέση έχει περιέλθει ο κ. Μπάιντεν εξ αιτίας της ανευρέσεως απορρήτων εγγράφων στο γραφείο που χρησιμοποιούσε, ως αντιπρόεδρος και στο σπίτι του, για την οποία διετάχθη στις 12 Ιανουαρίου 2023 ανεξάρτητη έρευνα από τον Γενικό Εισαγγελέα.

β. Εξωτερικές Σχέσεις

(1) Ρωσία

Λόγω του Ουκρανικού και όχι μόνον, οι σχέσεις των δύο χωρών διαρκώς εντείνονται σε βαθμό, που οι ΗΠΑ φοβούμενες σύλληψη ή παρενόχληση των αμερικανών πολιτών που διαβιούν στη Ρωσία, εξέδωσαν οδηγία ζητώντας τους να την εγκαταλείψουν. Λοιπά ως παρ. 7 Ρωσία και 8 Ουκρανία.

(2)Κίνα

Στις 4 Φεβρουαρίου αμερικανικό μαχητικό F-22 κατέρριψε κινεζικό μπαλόνι, που πετούσε επί μία εβδομάδα στον εναέριο χώρο των ΗΠΑ, με την Κίνα να δηλώνει ότι θα υπάρξουν αντίποινα. Οι κ.κ. Μπάιντεν και Μπλίνκεν προειδοποίησαν την Κίνα ότι θα υπάρξουν συνέπειες σε περίπτωση που ενισχύσει τη Ρωσία με όπλα, με την Κίνα να απαντά ότι δεν είναι στις προθέσεις της και ότι δεν δέχεται υποδείξεις.

Στις 28 Ιανουαρίου ο πτέραρχος κ. Μάικλ Μίνιχαν, επικεφαλής του στόλου αεροσκαφών

μεταφοράς και ανεφοδιασμού δήλωσε ότι κατά την άποψή του, θα υπάρξει πόλεμος Κίνας- ΗΠΑ μέχρι το 2025.

Στις 2 Φεβρουαρίου ΗΠΑ και Φιλιππίνες υπέγραψαν συμφωνία για πρόσβαση του αμερικανικού στρατού σε τέσσερις Βάσεις. Αυτό σε συνδυασμό με την κούρσα εξοπλισμών της Ιαπωνίας, προκάλεσε μεγάλη ανησυχία στην Κίνα.

Στη Σύνοδο του Εθνικού Λαϊκού Κογκρέσου της Κίνας, που άρχισε στις 5 Μαρτίου, ο πρόεδρος κ. Σι εξαπέλυσε ευθεία επίθεση εναντίον των ΗΠΑ, κατηγορώντας τις, ότι μαζί με τους συμμάχους τους εφαρμόζουν πολιτικές ανύψωσης, περικύκλωσης και καταστολής της Κίνας, γεγονός που παρεμποδίζει την ανάπτυξή της. Επίσης ο νέος ΥΠΕΞ κ. Γιανγκ, με τη συνέντευξη που έδωσε αμέσως μετά την ανάληψη των καθηκόντων του, προειδοποίησε ότι αν οι ΗΠΑ συνεχίσουν την ίδια πολιτική, θα υπάρξει οπωσδήποτε σύγκρουση και αντιπαράθεση, τονίζοντας ότι το θέμα της Ταϊβάν αποτελεί κόκκινη γραμμή για τη χώρα ου.

(3) Στάση για το Ουκρανικό και σχέσεις με λοιπές χώρες, ως ίδιες παράγραφοι.

5. Ε.Ε.

α. Γενικά

Στην άτυπη Σύνοδο Κορυφής στις 9 Φεβρουαρίου 2023 στις Βρυξέλες παρέστη και ο πρόεδρος της Ουκρανίας κ. Ζελένσκι, ο οποίος μίλησε και στο Ευρωκοινοβούλιο. Στα Συμπεράσματα αναφέρεται ότι το Ευρωπαϊκό Σύμβουλο καλωσόρισε την αποφασιστικότητα της Ουκρανίας να εκπληρώσει τους όρους για να ξεκινήσουν οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις και ότι είναι έτοιμο να ενισχύσει τις κυρώσεις σε βάρος της Ρωσίας και να λάβει

μέτρα για αποτροπή της παράκαμψής τους.

β. Γαλλία

Συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις των συνδικάτων που ξεκίνησαν στις 8 Ιανουαρίου εξ αιτίας της απόφασης της κυβέρνησεως για αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 έτη. Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις οι 4 στους 5 Γάλλους δηλώνουν αντίθετοι με την αύξηση.

Στις 18 Φεβρουαρίου ο κ. Μακρόν, σε συνέντευξή του σε εφημερίδα, τάχθηκε κατά της συντριβής της Ρωσίας και της ανατροπής του κ. Πούτιν όπως επιδιώκουν κάποιοι ευρωπαίοι, γιατί οι επίδοξοι αντικαταστάτες του θα είναι χειρότεροι από αυτόν, με την κ. Ζαχάροβα να δηλώνει ότι «επιβεβαιώθηκε ότι στη Δύση γίνονται συζητήσεις για ανατροπή του προέδρου», προσθέτοντας ότι ο κ. Μακρόν ουδεμία αξία έχει πρακτικά, υπονοώντας ότι στη Δύση δεν λαμβάνονται σοβαρά οι θέσεις του.

γ. Γερμανία

Στις 25 Ιανουαρίου ο κ. Σολτς, ύστερα από πιέσεις των συμμάχων στο ΝΑΤΟ και των εταιρών του στη συγκυβέρνηση, αποφάσισε την αποστολή αρμάτων Leopard στην Ουκρανία και έδωσε άδεια στις χώρες που διαθέτουν, να πράξουν το ίδιο, προκαλώντας την οργή της Μόσχας.

6. ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Η Βρετανία στις 19 Δεκεμβρίου ενίσχυσε την Ουκρανία με μεγάλες ποσότητες πυρομαχικών και στις 18 Φεβρουαρίου ο πρωθυπουργός κ. Σούνακ ανακοίνωσε ότι εντός του Μαρτίου θα έχουν αποσταλεί τα πρώτα άρματα μάχης Challenger 2.

Στις 27 Φεβρουαρίου ΕΕ

και Βρετανία ανακοίνωσαν την επίτευξη εμπορικής συμφωνίας για άρση των δασμών ανάμεσα σε Βρετανία και Β. Ιρλανδία, σύμφωνα με την οποία τα σύνορά τους θα είναι ανοικτά και τα βρετανικά προϊόντα θα εισάγονται στη Β. Ιρλανδία αδασμολόγητα, αλλά δεν θα εξάγονται από αυτή.

7. ΡΩΣΙΑ

Στις 4 Ιανουαρίου, η Ρωσία σε μια επίδειξη ισχύος, έστειλε προς τον Ατλαντικό και τον Ινδικό Ωκεανό μια νέα φρεγάτα, οπλισμένη με τελευταίας γενιάς υπερηχητικούς πυραύλους, με βεληνεκές 1000 χλμ και ταχύτητα εννέα φορές μεγαλύτερη εκείνης του ήχου, οι οποίοι δεν έχουν κάτι ανάλογο αυτή τη στιγμή στον κόσμο, σύμφωνα με δήλωσή του κ. Πούτιν.

Στις 7 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε Διεθνής Διάσκεψη των Υπουργών Δικαιοσύνης απ' όλο τον κόσμο για να υποστηρίξουμε την έρευνα, που πραγματοποιεί το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο, δια τη διάπραξη εγκλημάτων πολέμου στην Ουκρανία.

Στις 16 Ιανουαρίου η ΥΠΕΞ της Γερμανίας πραγματοποίησε επίσκεψη στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης προκειμένου να ενημερωθεί για τη δυνατότητα παραπομπής σ' αυτό του κ. Πούτιν.

Στις 21 Φεβρουαρίου ο κ. Πούτιν σε διάγγελμά του για την πρώτη επέτειο της εισβολής στην Ουκρανία κατηγόρησε τη Δύση ότι ξεκίνησε τον πόλεμο και ότι η Ρωσία χρησιμοποιεί βία για να τον σταματήσει, και εξήγγειλε την αναστολή της συμμετοχής της χώρας του από τη Συμφωνία START 2 για τον περιορισμό των ΠΟ. Ανέφερε επίσης ότι η Δύση σχεδιάζει την εξαφάνιση της Ρωσίας, κάτι που κατ' αυτόν δικαιολογεί τη χρήση πυρηνικών.

Οι μέχρι τώρα όμως εξελί-

ξεις διέψευσαν τον κ. Πούτιν, ο οποίος, υποτίμησε όχι μόνο τον πατριωτισμό και τις δυνατότητες των Ουκρανών, αλλά και την αντίδραση της Δύσης και του ΝΑΤΟ, το οποίο όχι μόνο δεν διελύθη, όπως πίστευε, αλλά και διευρύνεται με την ένταξη της Σουηδίας και της Φινλανδίας.

Στις 24 Φεβρουαρίου οι ΗΠΑ και στις 25 Φεβρουαρίου η ΕΕ επέβαλαν και νέες κυρώσεις σε βάρος της Ρωσίας. Εξαιτίας των κυρώσεων το ΑΕΠ της Ρωσίας μειώθηκε μόνο 2,1% το 2022, ενώ της Ουκρανίας κατά 35%. Αυτό επετεύχθη γιατί η Μόσχα κατάφερε να σπάσει τις κυρώσεις εξάγοντας ρωσικό αργό μέσω της Τουρκίας και εισάγοντας όσα προϊόντα επιχειρούν να της στερήσουν ΗΠΑ και ΕΕ μέσω των χωρών του Καυκάσου και της Κεντρικής Ασίας.

Στις 26 Φεβρουαρίου ο κ. Πούτιν ευχήθηκε στον κ. Ερντογάν για τα γενέθλιά του γράφοντας «φίλε μου μαζί συνεχίζουμε τα κοινά μας σχέδια» αναγνωρίζοντας τη βοήθεια που του παρέχει.

Στις 22 Φεβρουαρίου επισκέφθηκε τη Μόσχα ο Κινέζος ΥΠΕΞ κ. Ουάνγκ Γι, προερχόμενος από τη Διάσκεψη για την Ασφάλεια στο Μόναχο, σε μια επίδειξη ενότητας των χωρών τους.

Στις 28 Φεβρουαρίου ο Διεθνής Οργανισμός Ενέργειας (IEA) ανακοίνωσε ότι τα έσοδα της Ρωσίας από την εξαγωγή ΦΑ και πετρελαίου μειώθηκαν κατά 40% εξαιτίας του πλαφόν που έθεσε η Δύση και του ήπιου χειμώνα.

Την 1 Μαρτίου η Ρωσία ανακοίνωσε ότι θα ανανεώσει τη συμφωνία για τα σιτηρά μόνο αν απελευθερωθούν οι εξαγωγές και των δικών της προϊόντων.

Στάση για το Ουκρανικό

και σχέσεις με άλλες χώρες ως ίδιες παράγραφοι.

8. ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Η σύγκρουση, ένα χρόνο μετά τη ρωσική εισβολή, έχει μετατραπεί σε πόλεμο θέσεων με επίκεντρο την πόλη Μπαχμούτ την οποία οι Ρώσοι επιχειρούν, εδώ και πέντε μήνες, να καταλάβουν και οι Ουκρανοί για να την διατηρήσουν στην κατοχή τους, γιατί ο κάτοχός της ελέγχει όλες τις συγκοινωνίες στην περιοχή του Ντομπάς. Οι δυτικοί αναμένουν νέα επιχείρηση των Ρώσων, αμέσως μετά την κατάληψη της Μπαχμούτ για την κατάληψη των περιοχών της Χερσώνας και της Ζαπορίζια. Σύμφωνα με το ABC το οποίο επικαλείται δυτικούς αξιωματούχους, οι ρωσικές απώλειες (νεκροί και τραυματίες) έχουν φτάσει στη Μπαχμούτ στις 30.000.

Στις 17 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε η Διεθνής Διάσκεψη Ασφαλείας, στην οποία δεν είχε κληθεί η Ρωσία, στην οποία :

- Οι δυτικοί αποφάσισαν την συνέχιση της ενισχύσεως της Ουκρανίας, αποκλείοντας κάθε διαπραγμάτευση με τους όρους που θέτει η Ρωσία, γιατί κάθε συμφωνία για κατάπαυση του πυρός, όσο ελκυστική και αν ακούγεται, μπορεί να εξελιχθεί σε παγίδα για να πάρει ανάσα ο κ. Πούτιν.

- Η Κίνα εξήγγειλε ειρηνευτική πρωτοβουλία, την οποία απέρριψαν οι δυτικοί, γιατί δικαιολογούσε το αφήγημα του κ. Πούτιν για τον πόλεμο και έθετε ως προϋπόθεση τη διακοπή της ενισχύσεως της Ουκρανίας. Επιπλέον η αντιπρόεδρος των ΗΠΑ κ. Καμάλα Χάρις και ο ΥΠΕΞ κ. Μπλίνκεν προειδοποίησαν την Κίνα να μην ενισχύσει τη Ρωσία με όπλα.

Στις 17 Φεβρουαρίου η ΥΦΕΠ των ΗΠΑ κ. Νούλαντ, σε εκδήλωση του Ινστιτούτου Κάρνεγκι στην Ουάσιγκτον τόνισε ότι η Κριμαία είναι νόμιμος στόχος των Ουκρανικών Ενόπλων Δυνάμεων και ότι ο βομβαρδισμός της έχει την έγκριση των ΗΠΑ. Αυτό προκάλεσε την αντίδραση της Μόσχας με την εκπρόσωπο τους ΥΠΕΞ κ. Ζαχάροβα να δηλώνει ότι, εάν συμβεί αυτό, θα καταστραφεί ολόκληρη η Ουκρανία.

Στις 20 Φεβρουαρίου ο Αμερικανός πρόεδρος κ. Μπάϊντεν επισκέφθηκε αιφνιδιαστικά και με πλήρη μυστικότητα την Ουκρανία όπου δήλωσε την υποστήριξη των ΗΠΑ και ανακοίνωσε νέα στρατιωτική βοήθεια 500 εκατ. δολαρίων.

Την ίδια ημέρα ο ΥΠΕΞ της Κίνας κ. Ουάγκ Γι, που συμμετείχε στη Σύνοδο Ασφαλείας του Μονάχου, επισκέφθηκε τη Μόσχα, υπογραμμίζοντας τη σταθερότητα στη συμμαχία Κίνας-Ρωσίας.

Στις 23 Φεβρουαρίου η ΓΣ/ΟΗΕ ενέκρινε με 141 υπέρ και 32 κατά ψήφισμα με το οποίο ζητά την άμεση απομάκρυνση των ρωσικών στρατευμάτων και υπογραμμίζει την ανάγκη να επιτευχθεί, το συντομότερο, καθολική, δίκαιη και βιώσιμη ειρήνη. Στις 2 Μαρτίου 2022 τα 143 από τα 193 μέλη του ΟΗΕ είχαν εγκρίνει ψήφισμα με το οποίο καταδικάζετο η ρωσική εισβολή.

Στις 7 Μαρτίου δημοσίευμα των New York Times αναφέρει ότι αμερικανοί αξιωματούχοι, πιθανολογούν ότι το σαμποτάζ, στους αγωγούς Nord Stream έγινε από Ουκρανούς ή Ρώσους αντιπάλους του κ. Πούτιν χωρίς ανάμειξη της ουκρανικής κυβέρνησης. Το ρεπορτάζ επιβεβαίωσε και η γερμανική Zenit στις 8 Μαρτίου, αλλά ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου κ. Πετκόφ, σχο-

λιάζοντας τα δημοσιεύματα δήλωσε, ότι τέτοιες ενέργειες δεν μπορεί να γίνουν χωρίς την υποστήριξη από κάποιο κράτος. Πάρα πολλοί που παρακολουθούν την υπόθεση εικάζουν ότι πρόκειται για προβοκάτσια και ότι οι δράστες ήθελαν να ενοχοποιήσουν την Ουκρανία.

Σύμφωνα με το παρατηρητήριο ανθρωπίνων δικαιωμάτων του ΟΗΕ οι μέχρι τώρα απώλειες για τους Ρώσους έχουν φτάσει στις 180 χιλ. και για τους Ουκρανούς στις 130 χιλ. Επίσης ότι το 30% του ουκρανικού λαού έχει εκτοπιστεί (7,9 εκατ. στην Ευρώπη και 5,9 εκατ. στο εσωτερικό) και ότι το 40% του δικτύου ηλεκτρικής ενέργειας έχει καταστραφεί.

Οι μέχρι τώρα εξελίξεις δεν προδικάζουν ούτε καθαρή νίκη για κάποιον από τους αντιμαχόμενους ούτε συμφωνία για ειρήνευση, καθώς οι Ουκρανοί θέτουν ως προϋπόθεση την αποχώρηση των Ρώσων από τα ουκρανικά εδάφη, ακόμη και από την Κριμαία, την οποία δεν αποδέχεται ο κ. Πούτιν. Ως εκ τούτου το πιο πιθανό σενάριο είναι ένας πολύ καταστροφικός πόλεμος χαρακωμάτων, ο οποίος θα τερματιστεί κάποια στιγμή όχι με συμφωνία ειρήνης αλλά με κατάπαυση του πυρός κατά μήκος ενός μετώπου όπως έγινε στην Κορέα.

9. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Ισραήλ

Στις 29 Δεκεμβρίου ορκίστηκε η νέα κυβέρνηση του κ. Νετανιάχου, που αποτελεί τον πιο ακραίο συνασπισμό στην ιστορία της χώρας. Ο πρωθυπουργός μιλώντας στην Κνεσέτ είπε ότι αποστολή της κυβερνή-

σεως είναι η ανάσχεση της προσπάθειας του Ιράν να αποκτήσει ΠΟ και η διασφάλιση της στρατιωτικής υπεροχής του Ισραήλ στην περιοχή με παράλληλη διεύρυνση του «κύκλου της ειρήνης» με τα αραβικά κράτη και εξήγγειλε την επέκταση των παράνομων ισραηλινών εποικισμών στη Δυτική Όχθη.

Στις 22 Ιανουαρίου ο κ. Νετανιάχου αναγκάστηκε να απολύσει τον Υπουργό Εσωτερικών κ. Αρι Ντέρι, ιδρυτής του υπερορθόδοξου κόμματος ΣΑΣ, ύστερα από απαίτηση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, λόγω της τελεσίδικης καταδίκης του για φοροδιαφυγή.

Στις 30 Ιανουαρίου ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Μπλίνκεν επισκέφθηκε το Ισραήλ, όπου δήλωσε ότι ο μόνος δρόμος είναι η λύση των δύο κρατών, καλώντας όλες τις πλευρές να αποκλιμακώσουν την ένταση. Συναντήθηκε με τον κ. Νετανιάχου και με τον πρόεδρο της παλαιστινιακής αρχής, από τους οποίους ζήτησε να συμβάλουν για την εκτόνωση της έντασης, η οποία ηλεκτρίστηκε απότομα μετά την ανάληψη της εξουσίας από τη νέα κυβέρνηση και συμμετοχή σ' αυτή κομμάτων που αρνούνται την ίδρυση παλαιστινιακού κράτους.

β. Ιράν

Στις 20 Δεκεμβρίου συναντήθηκαν στην Ιορδανία ο επικεφαλής της εξωτερικής πολιτικής της ΕΕ κ. Μπορέλ με τον ΥΠΕΞ του Ιράν κ. Αμπντολαχιάν και συμφώνησαν να κρατήσουν ανοικτό το διάλογο επικοινωνίας για επαναφορά σε ισχύ της πυρηνικής συμφωνίας στη βάση των διαπραγματεύσεων της Βιέννης που έχουν παγώσει από το Σεπτέμβριο.

Το Ιράν, πιεζόμενο από τις αντικυβερνητικές διαδηλώσεις που συνεχίζονται και την επιστροφή του κ. Νετανιάχου στην πρωθυπουργία του Ισραήλ, εκτιμάται ότι θα κάνει κάποιες υποχωρήσεις για να κλείσει το θέμα, εκτός και αν συμβεί κάτι άλλο, όπως η μελετώμενη από την ΕΕ ένταξη των Φρουρών της Επανάστασης στις τρομοκρατικές οργανώσεις, ως αντίποινα για την πώληση drones στη Ρωσία οπότε όλα θα τινάχθουν στον αέρα.

γ. Συρία

Με τη μεσολάβηση της Ρωσίας συναντήθηκαν στη Μόσχα τον Δεκέμβριο οι ΥΠΕΞ της Τουρκίας και Συρίας και στις 29 Δεκεμβρίου ο ΥΠΑΜ της Τουρκίας κ. Ακάρ και ο επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών ΜΙΤ με τους ομολόγους τους της Συρίας, σε μια προσπάθεια αποκαταστάσεως των σχέσεων των χωρών τους.

Στις 14 Ιανουαρίου, ο Σύρος πρόεδρος κ. Άσαντ δήλωσε ότι ενδεχόμενη συνάντηση με τον κ. Ερντογάν για την εξομάλυνση των σχέσεων προϋποθέτει τον τερματισμό της τουρκικής κατοχής συριακών εδαφών.

10. ΑΦΡΙΚΗ

α. Αίγυπτος

Οι προσπάθειες του κ. Ερντογάν για εξομάλυνση των σχέσεων με την Αίγυπτο έπεσαν στο κενό. Το χάσμα βάθυνε ακόμη περισσότερο μετά την υπογραφή από τον πρόεδρο κ. Σίσι ΠΔ με το οποίο ανακηρύσσονται μονομερώς ως δυτικά σύνορα της Αιγύπτου με τη Λιβύη ο 25ος μεσημβρινός, με

τον οποίο ακυρώνεται στην πράξη το τουρκολιβικό μνημόνιο.

β. Λιβύη

Στις 12 Ιανουαρίου 2023, επισκέφθηκε τη Λιβύη ο Δντής της CIA κ. Μπερνς, ο οποίος συναντήθηκε με τους παράγοντες της Τρίπολης, αλλά και με τον κ. Χαφτάρ, προκειμένου να ασκήσει πίεση για τη διεύρυνση εκλογών.

Στις 10 Ιανουαρίου το Ανώτατο Δικαστήριο, ύστερα από προσφυγή 5 δικηγόρων, τάχθηκε υπέρ της αναστολής της εφαρμογής του μνημονίου με την

Τουρκία τον Οκτώβριο 2022.

Λοιπά ως παρ. 1 Εθνικά Θέματα.

11.ΚΙΝΑ

Στις 5 Μαρτίου το Εθνικό Λαϊκό Κογκρέσσο ενέκρινε την τρίτη συνεχή πενταετή θητεία του κ. Σι αναδεικνύοντάς τον στον πιο ισχυρό άνδρα από την εποχή του Μάο.

Οι δυτικοί φοβούνται ότι αν η Κίνα δώσει όπλα στη Ρωσία ο πόλεμος θα γενικευτεί και γι' αυτό έχουν στρέψει την προσπάθειά τους να αποτρέψουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο, απειλώντας την με κυρώσεις. Σκληρές δηλώ-

σεις για το θέμα έκαναν οι ΗΠΑ,, οι ηγέτες της ΕΕ και το ΝΑΤΟ με την Κίνα να απαντά ότι δεν είναι στις προθέσεις της να το πράξει, αλλά δεν δέχεται και συστάσεις.

Στις 22 Φεβρουαρίου ο κινέζος ΥΠΕΞ κ. Γι επισκέφθηκε τη Μόσχα, επιδεικνύοντας την ενότητα των χωρών τους.

Το Πεκίνο παρουσίασε την πρώτη επέτειο της ρωσικής εισβολής ειρηνευτικό σχέδιο για την Ουκρανία, το οποίο όμως υποδέχτηκαν ψυχρά οι ΗΠΑ, γιατί δεν κάνει λόγο για αποχώρηση των ρωσικών δυνάμεων από το έδαφος της Ουκρανίας.

Σχέσεις με ΗΠΑ ως ίδια παράγραφος.

Greek banks are reassuring after Silicon Valley Bank bankruptcy

Movements in Europe

The European authorities are on the lookout for the danger of the ongoing crisis in the US crossing over to the other side of the Atlantic.

In an interview, the head of the Eurogroup, Paschal Donohoe, referred, among other things, to the strong regulatory framework and resolution rules in Europe.

However, he emphasized that the situation today is a reminder that risks can appear unexpectedly.

“We never have reason to be complacent

and we know how quickly conditions can change,” he pointed out.

For his part, European Commissioner for Economic Affairs Paolo Gentiloni stressed that the EU is not at risk of contagion in the banking sector from the collapse of SVB.

The complete article about **What are the deposit insurance systems in Europe and Greece, and The guarantee system** you can read at the following address: <https://www.ot.gr/2023/03/14/english-edition/greek-banks-are-reassuring-after-silicon-valley-bank-bankruptcy/>

Σκοπός του Ινστιτούτου είναι:

Η αδέσμευτη και αξιόπιστη άρθρωση δημοσίου λόγου -με γνώμονα τη συμβουλευτική συμβολή στην εκπλήρωση των εκάστοτε Εθνικών Συμφερόντων και της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης- επί:

- θεμάτων γεωπολιτικής (γεωστρατηγική, γεωοικονομία),
- εξωτερικών και εσωτερικών θεμάτων εθνικού ενδιαφέροντος,
- διεθνών θεμάτων, με έμφαση σε θέματα ευρωπαϊκού ενδιαφέροντος,

Η μελέτη και η παροχή εκτιμήσεων και εισηγήσεων σε φορείς του Δημοσίου και Ιδιωτικού τομέα, που προκύπτουν από την ανάλυση των ανωτέρω θεμάτων.

Για την επίτευξη του σκοπού του, το Ινστιτούτο απευθύνεται σε τομείς και πεδία όπως:

Η εθνική στρατηγική, εξωτερική πολιτική, άμυνα και ασφάλεια, οικονομία, κοινωνία, ενέργεια, απόδημος ελληνισμός, τεχνολογία, πολιτισμός, ιδιωτικά συμφέροντα με εθνικές προεκτάσεις και η προστασία του περιβάλλοντος.

Οι διεθνείς σχέσεις, η κοινή ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική, άμυνα, ασφάλεια και οικονομία, ευρωπαϊκή διεύρυνση και εμβάθυνση, οι διατλαντικές σχέσεις, στόχοι, οργάνωση, προοπτικές και μετεξέλιξη του ΝΑΤΟ. Η γεωπολιτική εξέταση χωρών, Διεθνών Οργανισμών και συμμαχιών που παρουσιάζουν εθνικό και ευρωπαϊκό ενδιαφέρον (ΝΑΤΟ, ΕΕ).

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ 16/12/22 ΕΩΣ 14/3/23

ΝΕΑ ΜΕΛΗ

- Ευαγγελόπουλος Χρ., Φοιτητής 3ου έτους στο Τμ. Οικονομικών Επιστημών του Παν. Θεσσαλίας,
- Φεγγουμάτης Δημήτριος, Στέλεχος της ΕΛΑΣ Υποψήφιος Διδάκτορας του Τμ. Ιστορίας & Εθνολογίας / Δημοκρίτειον Παν. Θράκης.
- Δρ. Μαίρη Καραδημήτρη-Στεφανίδου, Πτ. Γαλλικής Φιλολογίας-ΤΜΣ στην Θεολογία-Διδακτορικό Νομικής Επιστήμης
- Κυριάκος Δημήτριος, Αντιστράτηγος ε.α.
- Φώτου Γρηγόριος, Ξυλουργός
- Αντωνόπουλος Κανάρης, Συνταξιούχος πλοίαρχος Εμπορικού Ναυτικού.
- Ζήκος Χρήστος, παροχή ιδιωτικών υπηρεσιών Ασφαλείας στα Γραφεία «Στ. Νιάρχος».
- Καυκαλάς Ελευθέριος, Αντισυνταγματάρχης ε.ε., ΤΜΣ Τμ. Διεθνών & Ευρωπαϊκών Σπουδών, Διεθνείς Σχέσεις και Ασφάλεια, Παν. Μακεδονίας

ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΜΕΛΩΝ

- Ζουπάνος Θεόδωρος διαγράφεται λόγω θανάτου του.
- Δερβεντζής Δημ. διαγράφεται με αίτησή του. για προσωπικούς λόγους
- Κωνσταντινίδου Άννα εγγράφως ζήτησε τη διαγραφή της για προσωπικούς της λόγους.
- Λαγάρας Ευάγγ. ζήτησε την διαγραφή του για λόγους υγείας. .

ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

- Η νέα Διεύθυνση της ΓΕΝ. ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΤΥΠΟΥ, η οποία μας εκτυπώνει το περιοδικό, ενέκρινε εγγράφως το αίτημα του ΕΛΙΣΜΕ, για συνέχιση παροχής αυτής της υπηρεσίας του.
- Το ΔΣ ενέκρινε την συμμετοχή του ΕΛΙΣΜΕ με περίπτερο στην έκθεση πολεμικού υλικού DEFEA και ενέκρινε την ΥΔΗΣ κ. Παναγιωτοπούλου ως τον σύνδεσμο με την DEFEA.
- Την 16/2 πραγματοποιήθηκε η ΠΓΣ κατά την οποία εγκρίθηκε ο Διοικητικός και Οικονομικός Απολογισμός έτους 2022, το σώμα ενέκρινε τα πεπραγμένα του Ινστιτούτου και ενέκρινε να εξετασθούν οι δυνατότητες ψηφοφορίας στις αρχαιρεσίες του 2024 και με επιστολική ψήφο. Ακολούθως πραγματοποιήθηκε και η Κοπή της Βασιλόπιτας

ΒΙΒΛΙΑ

- Εκδόθηκε το Βιβλίο «Εργασίες Πρακτικής Άσκησης Φοιτητών:σε 70 αντίτυπα των 278 σελίδων δαπάνης 200 €.
- Βιβλίο και DVD «Η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου»: εγκρίθηκε η χορηγία της έκδοσης και τα κείμενα προωθήθηκαν στο εκδοτικό οίκο Ινφοχώριον για επεξεργασία και εκτύπωση.
- Βιβλίο «Αφρική : Η Αυριανή Παγκόσμια Πρόκληση» : Απεστάλη σε όλους τους καθορισθέντες αποδέκτες (ΕΔ-ΣΑ, ΥΠΕΞ, VIP's, Βιβλιοθήκες Δημόσιες & ΑΕΙ).
- Βιβλίο «Η Ελλάδα του Πόντου». Ο έχων τη γενική επιμέλεια κ. Δουδούμης Γ. ενημέρωσε το ΔΣ ότι αναμένεται η σύνταξη του τελευταίου κειμένου.
- Ανατυπώθηκε το βιβλίο «Η Τουρκία ως Απειλή» λόγω διαθέσεως όλου του αποθέματος για την κάλυψη των τρεχουσών αναγκών.
- Έγιναν οι κάτωθι δωρεές προς την βιβλιοθήκη του ΕΛΙΣΜΕ
- >Οκτώ(8) βιβλίων από το Ίδρυμα Σαμαρά-Κρίστη
- > Του βιβλίου «Οι Επικοινωνίες» από τον κ. Αργυρόπουλο Κ.
- > Του βιβλίου «Το Μαύρο Μελάνι» σε 2 αντίτυπα, του μέλους μας κας Μαρίας – Ευάγγ. Γυφτογιάννη

ΣΥΝΕΔΡΙΑ – ΗΜΕΡΙΔΕΣ-ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

- 25/1 Εσπερίδα με θέμα «Τακτικά και Επιχειρησιακά διδάγματα από τον πόλεμο στην Ουκρανία» με τους κκ Γρίβα Κων., Γκαρτζονίκα Παν., Γκίνη Κων. και Κυριάκου Δημ. Συντονιστής κ. Μπαλτζώης Ι.
- Το ΔΣ ενέκρινε την συμμετοχή του κ. Μαρτζούκου Β. και του κ. Δασκαλάκη Ιππ. μετά την πρόταση του κ. Ζωμένου, στο συνέδριο/ έκθεση CYPSEC στη Λευκωσία.
- Το Σεμινάριο «Ο Ελληνικός Πολιτισμός η Αισθητική & η Επιδραστικότητα του» αναβλήθηκε λόγω μικρής προσέλευσης. Το ΔΣ αποφάσισε να γίνει επαναπρογραμματισμός του για μετά το Πάσχα (24/4) και με περισσότερες προωθητικές ενέργειες.

- Εγκρίθηκε η πρόταση του Αντιπροέδρου κ. Μαρτζούκου της συνδιοργάνωσης μιας ημερίδας, αρχές Ιουνίου, με το Ίδρυμα Σαμαρά-Κρίστη που να συνδυάζει τα νομικά θέματα (διεθνείς συμφωνίες Λωζάννης, Παρισίων, κλπ) με τα επιχειρησιακά (Αιγαίο, Κύπρος, κλπ).

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ

- Πραγματοποιήθηκε την 11/1 η εκδήλωση «Υποδοχή των νέων μελών του 2022» η οποία ήταν επιτυχής και με παρουσία πολλών νέων μελών.
- Εγκρίθηκε η πρόταση του ΓΓ για ανάλογη εκδήλωση για τα νέα μέλη των ετών 2020 και 2021 να πραγματοποιηθεί περί τα τέλη Μαρτίου.
- Πραγματοποιήθηκε με μέριμνα της ΥΔΗΣ κ. Παναγιωτοπούλου η πρώτη συνάντηση εργασίας της ομάδας Πρακτικής Άσκησης που καταγράφει όλες τις ομογενειακές οργανώσεις.
- Συνεχίστηκε και το τρίμηνο αυτό η συνεργασία με την ΕCΙ SYLLABUS για το Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Σπουδών (ΜΠΣ) «Γεωπολιτική, Επικοινωνία και Νέες Τεχνολογίες (GCNT M.A.)».
- Την 19/1, μετά πρόταση του ΔΜ κ. Δασκαλάκη Ιππ. πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση «Κλειστή συζήτηση για θέματα του Σ.Ξ.», με μέλη μας προερχόμενα από τον ΣΞ.
- Το μέλος μας κ. Παγκράτης Αγγ. με την ιδιότητά του ως Πρόεδρος της ΑΛΛΗΛΟΝ, πρότεινε τη δημιουργία με το ΕΛΙΣΜΕ ενός διαύλου επικοινωνίας, μέσω του οποίου (α) θα επιλέγονται ομιλητές από το ΕΛΙΣΜΕ, (β) θα δημιουργηθεί μία δεξαμενή αξιολογών ομιλητών άλλων φορέων και (γ) θα επιλέγονται θέματα που θα προωθούν τους εθνικούς μας σκοπούς. Η πρόταση εγκρίθηκε από το ΔΣ και ο κ. Ηλιόπουλος τη περίοδο αυτή επεξεργάζεται το κείμενο συνεργασίας.
- Εγκρίθηκε η πρόταση της ΥΔΗΣ κας Παναγιωτοπούλου Μ. για την συνδρομή των φοιτητών της Ομάδας Πρακτικής στο ερευνητικό έργο του ΔΜ, καθώς και της ομάδας που θα επιμελείται των εκδόσεων του ΕΛΙΣΜΕ
- Κυκλοφόρησε το Ενημερωτικό Δελτίο μηνός Δεκεμβρίου 2022 των Φοιτητών Πρακτικής Άσκησης που επιμελήθηκε η κα Μαρ. Παναγιωτοπούλου, το οποίο προωθήθηκε σε όλα τα μέλη και αναρτήθηκε στα ΜΚΔ.
- Ο κ. Δουδούμης Γ. πραγματοποίησε το πρωί της 1/2 μάθημα στην ομάδα φοιτητών με θέμα την μεθοδολογία της προετοιμασίας (επιμέλεια) ενός βιβλίου για εκτύπωση.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

- Την 18 /1 εκδόθηκε Ανακοίνωση του ΕΛΙΣΜΕ που αφορά την αναγνώριση του σωματείου «Κέντρο Μακεδονικής Γλώσσας και η οποία είχε πολλή καλή απήχηση από τα πολλά μέλη που ελήφθησαν.
- Το ΕΛΙΣΜΕ απέστειλε ευχετήριες επιστολές στη νέα Ηγεσία των ΕΔ συνοδευόμενες από ένα επετειακό αντίτυπο των «200 Χρόνων» (β' έκδοση).
- Εστάλη ευχαριστήρια επιστολή στον Πρόεδρο του Συνεταιρισμού κ. Γιαννιτόπουλο Γεωργ. και στο Οινοποιείο ΑΜΥΝΤΑΣWINES για την προσφορά οίνων υπέρ της εκδήλωσης κοπής πίτας του Ινστιτούτου.

ΟΜΙΛΙΕΣ

- 18/1 : κ. Μαρτζούκος Β. με θέμα «Περί Στρατηγικής»
- 01/02 :κ. Τασιός Πέτρος με θέμα «Η εσωτεροκοποίηση της εξωτερικής πολιτικής – Η κοινή γνώμη στις ΗΠΑ για τον Ουκρανο-Ρωσικό πόλεμο». Συντονιστής κ. Δασκαλάκης Ιππ.
- 08/02: κ. Σωτηρόπουλος Ιωάννης με θέμα: «Η σοβιετική επέμβαση στο Αφγανιστάν. Αποκάλυψη των πραγματικών αιτιών 40 έτη μετά». Συντονιστής κ. Μαρτζούκος Β.
- 23/2, Θέμα: «Τρέχουσες Εξελίξεις και Μελλοντικές Προκλήσεις της Ελληνικής Οικονομίας.» Ομιλητές: Δρ. Παναγιώτης Λιαργκόβας, καθηγητής Πανεπιστημίου Πελοποννήσου και Πρόεδρος του ΚΕΠΕ.
- 08/03 : κ. Παντελής Οικονόμου με θέμα : «Η Ισχύς των Πυρηνικών Όπλων».
- 15/03 :κα Κοπλά Μαριλένα, με θέμα : «Η Κοινή Πολιτική Άμυνας και Ασφάλειας. Η Εξέλιξη της μέσα από τις κρίσεις της ΕΕ».

Ο όρκος της Φιλικής Εταιρείας

«Ορκίζομαι ενώπιον του αληθινού Θεού, ότι θέλω είμαι επί ζωής μου πιστός εις την Εταιρείαν κατά πάντα. Να φανερώσω το παραμικρόν από τα σημεία και τους λόγους της, μήτε να σταθώ κατ' ουδένα λόγον ή αφορμή του να καταλάβωσι άλλοι ποτέ, ότι γνωρίζω τι περί τούτων, μήτε εις συγγενείς μου, μήτε εις πνευματικόν ή φίλον μου. Ορκίζομαι ότι εις το εξής δεν θέλω έμβει εις καμμίαν εταιρείαν, οποία και αν είναι, μήτε εις κανέναν δεσμόν υποχρεωτικόν. Και μάλιστα, οποιονδήποτε δεσμόν αν είχα, και τον πλέον αδιάφορον ως προς την Εταιρείαν, θέλω τον νομίζει ως ουδέν.

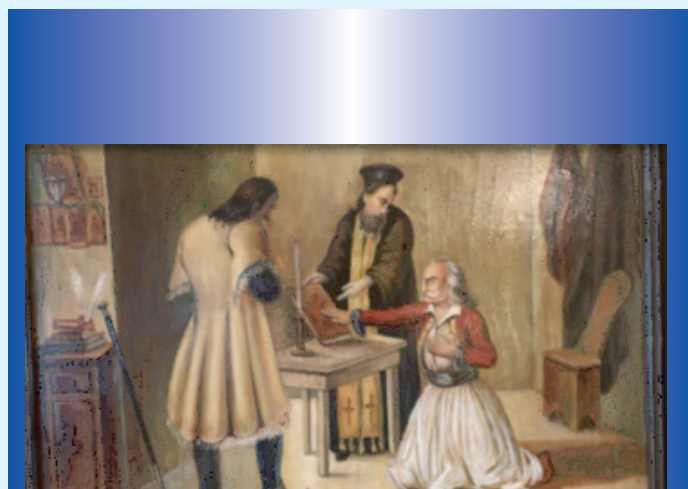
Ορκίζομαι ότι θέλω τρέφει εις την καρδίαν μου αδιάλλακτον μίσος εναντίον των τυράννων της πατρίδος μου, των οπαδών και των ομοφρόνων με τούτους, θέλω ενεργεί κατά πάντα τρόπον προς βλάβην και αυτόν τον παντελή όλεθρόν των, όταν η περίστασις το συγχωρήσει. Ορκίζομαι να μη μεταχειριστώ ποτέ βίαν δια να αναγνωρισθώ με κανένα συνάδελφον, προσέχων εξ εναντίας με την μεγαλυτέρα ανεπιμέλειαν να μην λανθασθώ κατά τούτο, γενόμενος αίτιος ακολούθου τινός συμβάντος, με κανένα συνάδελφον.

Ορκίζομαι να συντρέχω, όπου εύρω τινά συνάδελφον, με όλην την δύναμιν και την κατάστασίν μου. Να προσφέρω εις αυτόν σέβας και υπακοήν, αν είναι μεγαλύτερος εις τον βαθμόν και αν έτυχε πρότερον εχθρός μου, τόσον περισσότερο να τον αγαπώ και να τον συντρέχω, καθ' όσον η έχθρα μου ήθελεν είναι μεγαλυτέρα. Ορκίζομαι ότι καθώς εγώ παρεδέχθην εις Εταιρείαν, να δέχομαι παρομοίως άλλον αδελφόν, μεταχειριζόμενος πάντα τρόπον και όλην την κανονιζομένην άργητα, εως ου τον γνωρίσω Έλληνα αληθή, θερμόν υπερασπιστήν της πατρίδος, άνθρωπον ενάρτεον και άξιον όχι μόνον να φυλάττη το μυστικόν, αλλά να κατηχήση και άλλον ορθού φρονήματος.

Ορκίζομαι να μην ωφελώμαι κατ' ουδένα τρόπον από τα χρήματα της Εταιρείας, θεωρών αυτά ως ιερό πράγμα και ενέχυρον ανήκον εις όλον το Έθνος μου. Να προφυλάττωμαι παρομοίως και εις τα λαμβανόμενα εσφραγισμένα γράμματα. Ορκίζομαι να μην ερωτώ κανένα των Φιλικών με περιέργειαν, δια να μάθω οποίος τον εδέχθη εις την Εταιρείαν. Κατά τούτο δε μήτε εγώ να φανερώσω, ή να δώσω αφορμήν εις τούτον να καταλάβη, ποίος με παρεδέχθη. Να αποκρίνομαι μάλιστα άγνοιαν, αν γνωρίζω το σημείον εις το εφοδιαστικόν τινός.

Ορκίζομαι να προσέχω πάντοτε εις την διαγωγήν μου, να είμαι ενάρτεος. Να ευλαβώμαι την θρησκείαν μου, χωρίς να καταφρονώ τας ξένας. Να δίδω πάντοτε το καλόν παράδειγμα. Να συμβου-

λεύω και να συντρέχω τον ασθενή, τον δυστυχή και τον αδύνατον. Να σέβομαι την διοίκησιν, τα έθιμα, τα κριτήρια και τους διοικητάς του τόπου, εις τον οποίον διατριβώ.

Τέλος πάντων ορκίζομαι εις Σε, ω ιερά πλην τρισάθλια Πατρίς ! Ορκίζομαι εις τας πολυχρονίους βασάνους Σου. Ορκίζομαι εις τα πικρά δάκρυα τα οποία τόσους αιώνας έχυσαν και χύνουν τα ταλαίπωρα τέκνα Σου, εις τα ίδια μου δάκρυα, χυνόμενα κατά ταύτην την στιγμήν, και εις την μέλλουσαν ελευθερίαν των ομογενών μου ότι αφιερώνομαι όλως εις Σε. Εις το εξής συ θέλεις είσαι η αιτία και ο σκοπός των διαλογισμών μου. Το όνομά σου ο οδηγός των πράξεών μου, και η ευτυχία Σου η ανταμοιβή των κόπων μου. Η θεία δικαιοσύνη ας εξαντλήσει επάνω εις την κεφαλήν μου όλους τους κεραυνούς της, το όνομά μου να είναι εις αποστροφήν, και το υποκείμενόν μου το αντικείμενον της κατάρας και του αναθέματος των Ομογενών μου, αν ίσως λησμονήσω εις μίαν στιγμήν τας δυστυχίας των και δεν εκπληρώσω το χρέος μου. Τέλος ο θάνατός μου ας είναι η άφευκτος τιμωρία του αμαρτήματός μου, δια να μη λησμονώ την αγνότητα της Εταιρείας με την συμμετοχήν μου».

ΤΟ ΕΛΙΣΜΕ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΣΜΕΥΤΟ και ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ:

Στηρίζεται μόνο στις συνδρομές των μελών του, δεν συνδέεται με κανένα τρόπο με οποιοδήποτε κόμμα, οργάνωση, εταιρεία, ή ομάδα συμφερόντων του εσωτερικού ή του εξωτερικού, γεγονός που διασφαλίζεται και στο Καταστατικό του (άρα χρειάζεται και βασίζεται στη δική σου ΕΝΙΣΧΥΣΗ)

Το να γνωρίζουμε οριστικά τι σημαίνει 1821 δεν είναι η γνώση αυτών τούτων των γεγονότων εκείνων των ημερών, αλλά είναι η αυτοσυνείδηση ημών αυτών των Ελλήνων δια μέσου εκείνων των γεγονότων. Διότι ουδείς πραγματιστής Έλλην παραδέχεται, ότι το μέλλον της Ελλάδος έχει ήδη προδιαγραφεί. Τίποτε δεν είναι δεδομένον. Ωστόσο ο Ελληνικός πολιτισμός για τους γνησίους Έλληνες δεν έχει πεθάνει. Ούτε πρόκειται να πεθάνει. Εκτός εάν εμείς αυτοεγκαταλειφθούμε. Λόγω αγνοίας. Λόγω αδιαφορίας. Λόγω μικρονοημοσύνης. Λόγω τυφλότητος!

Ας διερωτηθούμε. Αυτή η αχαλίνωτη ελευθερία, που εμείς οι σημερινοί Έλληνες, όχι απλά απολαμβάνουμε αλλά την εκμεταλλευόμεθα κατά τον κάκιστα ερμηνευόμενο τρόπο, είναι άραγε ικανή συνθήκη σωτηρίας μας; Μπορούμε να εγγυηθούμε το αύριον των επερχομένων γενεών; Ιδού το ερώτημα. Ιδού η ευθύνη μας.

Κωνσταντίνος Αργυρόπουλος

**Ζήτω η
25η Μαρτίου 1821**

